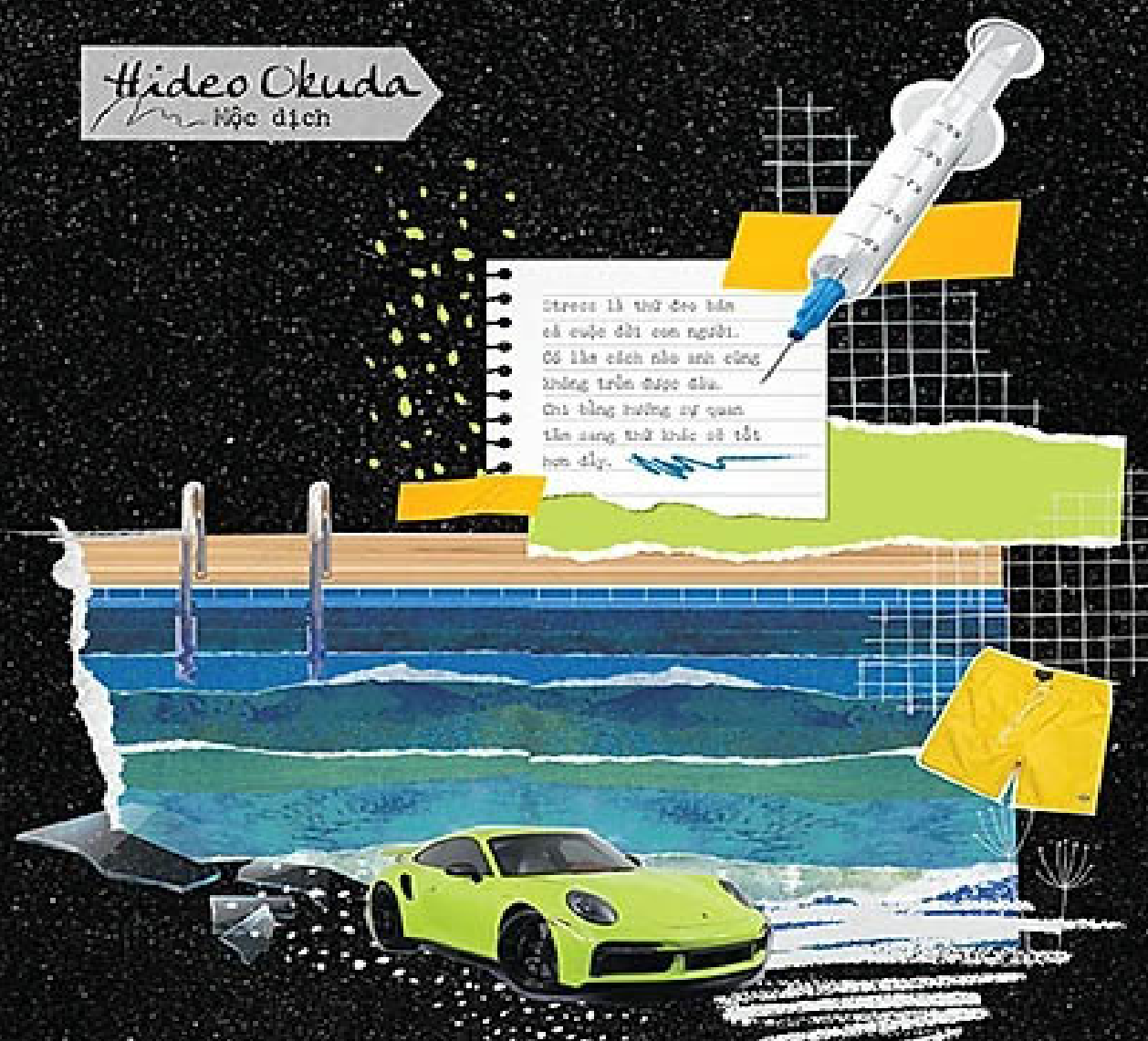

Hideo Okuda
Họa dịch

Stress là thứ đe dọa
đến cuộc đời con người.
Có lẽ cách nào anh cũng
không trốn được stress.
Chỉ bằng hướng sự quan
tâm sang thứ khác sẽ tốt
hơn đi.

CÂU CHUYỆN CỦA KHOA THẦN KINH

TRONG BỂ BƠI

vitalis

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

IN THE POOL by **Hideo Okuda**

Copyright © 2002 Hideo Okuda

All rights reserved

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2002
Vietnamese translation rights reserved by Vietnam AZ Communication
and Culture company limited under the license granted by Hideo Okuda,
arranged with Bungeishunji Ltd. through Japan Uni Agency, Inc., Tokyo

Bản quyền tiếng Việt © 2021 AZ Viet Nam

Được xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa
Bungeishunju Ltd., Japan và Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ
Việt Nam, thương hiệu Vitalis.

e-Book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và phục vụ cộng đồng
người đọc chưa có điều kiện mua sách giấy.

Thông tin eBook

Tên sách: **Câu chuyện của Khoa Thần kinh: Trong bể bơi**

Nguyên tác: **In the pool**

Tác giả: **Hideo Okuda**

Dịch giả: **Mộc Dịch**

Phát hành: **Vitalis**

Xuất bản: **NXB Thế Giới**

ISBN: **978-604-365-658-9**

Số trang: **336 pgs**

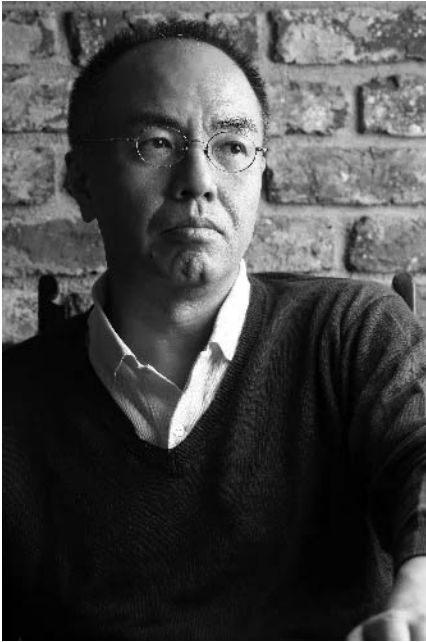
Khổ giấy: **14.5 x 20.5 cm**

Giá bìa: **149.000 đ**

Ngày phát hành: **01/2023**

Tạo eBook: **@huyetleid0907**

Hoàn thành: **10/2024**

Hideo Okuda (1959).

Nhà văn Nhật Bản nổi tiếng. Các tác phẩm của Hideo Okuda tập trung chủ yếu vào những căn bệnh tâm lý của người hiện đại, mang đậm phong cách đô thị và khác biệt hoàn toàn với các tác phẩm đương thời. Văn phong thoải mái, tươi vui nhưng vẫn khắc họa nội tâm nhân vật vô cùng sâu sắc, khả năng đẩy mạch truyện lên đến cao trào điêu luyện.

Tiến sĩ Y khoa Irabu Ichiro:

- 35 tuổi
- Cung Thiên Bình
- Nhóm máu B
- Người thừa kế Bệnh viện Đa khoa Irabu
- Đi xe Porsche màu xanh nõn chuối
- Thích tiêm vitamin cho bệnh nhân
- Luôn có những suy nghĩ, cách thức chữa bệnh vượt ngoài sức tưởng tượng

“Anh ra mấy khu phố mua bán sâm uất vào ban đêm, gặp yakuza xem thế nào. Một khi tính mạng bị đe dọa, tôi đổ anh còn tâm trí nào để lo lắng về công ty với gia đình đấy.”

Mục lục

Copyright • Thông tin eBook • Credit

CÂU CHUYỆN CỦA KHOA THẦN KINH: TRONG BỂ BƠI

- Trong bể bơi
- Hưng phấn
- Đồng nghiệp
- Đám bạn
- Đứng ngồi không yên

HIDEO OKUDA

Mộc Dịch dịch

CÂU CHUYỆN
CỦA KHOA THẦN KINH

Trong bể bơi

vitalis & NXB Thế Giới

Trong bể bơi

1.

Dưới tầng hầm Bệnh viện Đa khoa Irabu im lìm không có lấy một bóng người qua lại. Omori Kazuo ngược nhìn tấm biển ghi dòng chữ “Khoa Thần kinh”. Trong hơi thở của anh xen lẫn tiếng thở dài. Tầng hầm tăm tối, ánh sáng bên ngoài chẳng thể lọt vào, thay vào đó là thứ ánh sáng trắng xanh lơ lơ không mấy thiện cảm hay đáng tin cậy. Chẳng biết có phải thần hồn nát thần tính hay không mà Kazuo chỉ cảm thấy cơn ớn lạnh khó tả thấm vào trong không khí.

Nhìn bề ngoài cứ tưởng bên trong phải ra gì và này nọ lắm chứ. Kazuo trầm nghĩ. Gã bác sĩ Khoa Nội trẻ tuổi khám cho Kazuo hôm trước thờ ơ đến lãnh đạm trong khi Kazuo đang phải chịu đựng những cơn đau dồn dập suốt mấy ngày nay. Hôm trước, sau khi lấy máu xong, gã ta còn hỏi đến Kazuo “Anh có muốn uống yakult không?” nữa chứ. Kazuo đã làm đủ các thủ tục từ chụp X-quang đến kiểm tra nước tiểu nhưng vẫn chẳng phát hiện ra dấu hiệu bất thường nào. Đến ngày hôm nay, gã ta khuyên Kazuo “Hay anh thử đến Khoa Thần kinh bệnh viện chúng tôi khám xem thế nào?”

Gã bác sĩ trẻ tuổi nặn ra một nụ cười méo mó, chẳng buồn nhìn vào mắt Kazuo, nói tiếp: “Ông bác sĩ đó hơi khác người, nhưng quen rồi thì chẳng xi nhê gì đâu.”

Đúng là bó tay với mấy bệnh viện thời nay. Ai đời bác sĩ lại đối xử với bệnh nhân không ra thể thống gì hết.

Kazuo căng thẳng gõ cửa. Ngay lập tức, bên trong vọng ra một giọng

nói the the “Mời vào.” Chẳng hiểu sao Kazuo lại liên tưởng người này với huấn luyện viên bóng chày Nagashima. Thế rồi anh bước vào phòng khám.

Kazuo ngẩng lên nhìn. Trước mặt anh là ông bác sĩ béo tốt, tuổi chừng dưới bốn mươi lăm đang ngồi ngả người hết cỡ trên ghế sofa đơn. Góc phòng kê một cái bàn. Một cô y tá trẻ mái tóc màu nâu đang ung dung đọc tạp chí. Cô ta không thêm bận tâm đến sự có mặt của Kazuo.

“Xin chào, xin chào.” Ông bác sĩ nở nụ cười thân thiện và chỉ cho Kazuo ghế ngồi.

Kazuo ngồi xuống ghế dành cho bệnh nhân ở phía đối diện. Anh liếc nhìn tấm bảng tên cài trên áo ông bác sĩ. “Tiến sĩ Y khoa • Irabu Ichiro”. Không chừng đây là người thừa kế bệnh viện này cũng nên.

“Cà phê chứ?”

“Dạ?”

“Cà phê. Tôi chỉ có cà phê hòa tan thôi. Mayumi này, pha cho tôi hai tách nhé.”

Irabu tự ý quyết định, chẳng để bệnh nhân kịp trả lời. Cô y tá tên Mayumi không buồn đáp lời. Cô ta đứng dậy, loẹt quẹt lê dép đi trong nhà rồi khỏi phòng với bộ mặt khá khó ở.

“Tôi đã xem hồ sơ bệnh án của anh rồi.” Irabu hớn hờ nói. “Chúng rối loạn thần kinh đây mà.”

“Dạ?”

“Bệnh tâm lý. Cũng điển hình thôi.”

“Hả?” Kazuo hơi bực mình. Đáng lý ra bác sĩ không nên đường đột chẩn đoán như vậy cho một bệnh nhân đang khổ sở mới phải.

“Đám người trên kia đang làm cái quái quỷ gì vậy nhỉ?” Irabu chỉ tay về phía Khoa Nội nằm ở tầng một. “Nếu là bệnh nhân mắc bệnh lý về

chức năng, họ sẽ chẳng chịu chuyển người xuống đây cho tôi đâu.”

“VẬY Ừ... THƯA BÁC SĨ.”

“Cái đám ấy chỉ thích bu xung quanh bệnh nhân thôi.”

“Ồ...” Kazuo thấy có gì đó sai sai nhưng nghĩ thắc mắc nhiều thì phiền nên anh quyết định ngậm miệng lại cho lành.

Một tháng trước, Kazuo nhận thấy trong người có những dấu hiệu bất thường. Cứ đêm về anh lại khó thở. Khi cảm thấy không khí dưới sàn hơi loãng là y như rằng anh rơi vào tình trạng thiếu oxy. Anh vội vã ngồi bật dậy, lao ra ngoài ban công căn hộ chung cư. Chỉ một phút sau, mọi thứ trở lại bình thường nhưng Kazuo đã đắm chìm vào nỗi sợ hãi đó hằn sâu trong Kazuo.

Tiếp đến là tiêu chảy. Chỉ đi từ nhà đến ga tàu điện thôi anh cũng không nhịn được. Dù đã ba mươi tám tuổi nhưng Kazuo vẫn làm bẩn quần lót của mình không biết bao nhiêu lần. Anh chẳng dám kể chuyện này với vợ, chỉ lén lút mua quần lót ở cửa hàng tiện lợi để thay.

Đương nhiên, gia đình anh cũng được một phen lao đao. Vợ anh có hiện tượng mất ngủ cũng đứng ngồi không yên khi chồng mình cứ sáng đi tối về lại thay một chiếc quần lót khác. Bị tra khảo dữ dội, Kazuo đành thú nhận sự thật với vợ. Thế là mọi hiểu lầm được sáng tỏ. Nhưng lại phát sinh thêm một rắc rối khác. Đó là việc Naomi, người vợ quý hóa và có sự cảm thông sâu sắc với Kazuo, đã mua mấy bịch tã bỉm người lớn cho anh chồng đáng thương của mình dùng.

Vì chuyện này Kazuo không thềm nói chuyện với vợ suốt ba ngày liền.

Tình trạng tiêu chảy kéo dài khoảng một tuần thì có dấu hiệu giảm hẳn. Thay vào đó, trong người Kazuo bắt đầu bồn chồn không yên. Lúc nào anh cũng bứt rứt, không tài nào bình tĩnh được. Kazuo phải rất vất vả

để kể về tình trạng bệnh của mình với bác sĩ. Lần đầu gặp bác sĩ, khi anh tâm sự “Tôi cứ thấy như bị rối loạn tâm lý tuổi học đường vậy,” ông bác sĩ cười phá lên thành tiếng.

Hôm qua, vùng hạ vị của Kazuo đau dữ dội. Ngay lập tức, với vốn “tri thức y học gia đình”, Kazuo chắc chắn mình mắc bệnh liên quan đến dạ dày. Nói mới nhớ, gần đây Kazuo còn bị tiểu rong, tiểu rất nữa. Thấy cơ thể có nhiều dấu hiệu bất thường, Kazuo không thể ngồi yên. Chính vì vậy, hôm nay, anh có mặt ở bệnh viện từ sáng sớm.

“Rồi sao nữa? Anh có nghe thấy tiếng người nói chuyện không?”

Kazuo nhú mày suy nghĩ.

“Ở đây này.” Irabu vươn tay ra như muốn tóm lấy thứ gì đó trong không khí. “Tiếng ai đó đang nói ấy.”

“Không ạ.” Kazuo khẽ lắc đầu.

“Thế còn cảm giác như bị ai đó theo dõi thì sao?”

“Không.” Kazuo càng nhăn nhó hơn, anh ngó lom lom vào mặt Irabu.

“... Sao thế nhỉ? Không có gì giống như tôi dự đoán à?” Irabu than thở, làm ra vẻ tiếc nuối lắm. “Hóa ra chỉ là chúng khó ở không rõ nguyên nhân mà thôi.” Irabu dựa hẳn lưng ra ghế sofa, tay xoa xoa hai bên má.

Đúng lúc cô y tá mang đồ uống tới. Bọn họ chẳng nói gì, chỉ im lặng ngồi uống cà phê. Tách cà phê ngọt và đặc không thể tả. Cô y tá quay về chỗ cũ, mở tạp chí ra xem.

“Bác sĩ này, chúng khó ở không rõ nguyên nhân ông nói là gì vậy?” Kazuo lên tiếng trước.

“Một dạng suy nhược cơ thể do stress ấy mà.” Irabu thản nhiên đáp.

“Như vậy có nghĩa, stress là nguyên nhân khiến tôi thấy tức ngực và bị tiêu chảy liên tục ư...?”

“Chính xác.”

Irabu bấu môi, trả lời hời hợt.

Nghe đến stress, Kazuo bèn ngẫm lại cuộc sống thường nhật của mình những ngày gần đây. Ở nhà, vợ chồng anh rất hòa thuận, trong công ty anh cũng không có bất cứ mối bận tâm nào. Có chăng chỉ là anh cảm thấy hơi áy náy, khó xử với chị gái khi phải quyết định xem từ giờ về sau ai sẽ là người chăm sóc bố mẹ. Nhưng chuyện đó không tạo áp lực cho Kazuo mấy.

“Tôi đã dấn thế rồi mà họ có chịu nghe tôi đâu.” Irabu đột nhiên nói.

“Dạ?”

“Tôi không rảnh đi tìm hiểu nguyên nhân gây ra stress hay bỏ công bỏ sức tìm cách giải tỏa stress đâu.”

“Ồ vâng...”

“Anh cũng biết đấy, gần đây mấy chương trình truyền hình hay chiếu cảnh chuyên gia tư vấn ngồi lắng nghe bệnh nhân tâm sự và đưa ra lời khuyên, động viên. Mấy thứ ấy, chẳng ích lợi gì đâu.”

“... Thật thế à bác sĩ?”

“Chứ còn gì. Nghe xong rồi thì sao? Tôi cứ giả sử anh đã giết người và đang bấn loạn không biết phải làm thế nào. Nếu anh có đến và kể lể nỗi khổ với tôi, tôi cũng chỉ có thể khuyên anh ra đầu thú hoặc tống tiền anh để bịt cái miệng này lại thôi.”

“Ồi không. Tôi có làm mấy chuyện đó ngoài đời đâu.”

“Anh có một ông sếp mắc dịch. Nếu bảo anh dùng thuốc hạ độc ông ta, chắc anh không làm đâu nhỉ?” Irabu chẳng ngần ngại, tuôn ra một tràng. “Tóm lại, stress là thứ đeo bám cả cuộc đời con người. Có làm cách nào anh cũng không trốn được đâu. Chỉ bằng hướng sự quan tâm sang thứ khác sẽ tốt hơn đấy.”

“Ý bác sĩ là...” Hô, nghe như thể ông ta có kế sách gì hay ho, Kazuo

trộm nghĩ.

“Chẳng hạn, anh ra mấy khu phố mua bán sầm uất vào ban đêm, gặp yakuza^[1] xem thế nào.”

Kazuo nhăn nhó, nếp nhăn giữa trán hằn sâu.

“Động tới yakuza chỉ có nước hồn xiêu phách lạc. Tôi đảm bảo, phiền não không đâu sẽ bị thổi bay hết. Vì bị yakuza rượt đuổi mà. Một khi tính mạng bị đe dọa, tôi đổ anh còn tâm trí nào để lo lắng về công ty với gia đình đấy.”

Ông bác sĩ này nói thật ư? Kazuo choáng váng đầu óc.

“Thực ra, cũng có cách điều trị thế này: Một bệnh nhân mắc chứng bệnh ưa sạch sẽ thái quá, ngay cả đồng xu cũng không dám sờ vào bất ngờ gặp nạn trong trận động đất ở Kobe, ngày nào cũng phải sống khổ sở nên tự dung khỏi bệnh. Nhưng động đất anh gọi cũng không đến đâu nên yakuza có khi lại là ý hay.”

“Bác sĩ bảo tôi gây sự với yakuza à?”

“Tôi nói chơi vậy thôi. A ha ha.” Irabu ngoác miệng cười. “Không thì anh xin nghỉ phép, rồi đến mấy vùng người ta đang tranh chấp lãnh thổ cũng được đấy.”

Kazuo thở dài. Anh chuẩn bị ra về. Nếu chỉ đơn giản là bị stress, khám ở đây cũng tạm chấp nhận, cho tới khi anh tìm được bệnh viện tốt hơn.

“Tóm lại đừng đi tìm nguyên nhân khiến mình bị stress. Đằng nào những người mắc bệnh tinh thần cũng sẽ không chịu từ bỏ các suy nghĩ cố hữu đâu. Hơn nữa, anh Omori cũng ba mươi tám tuổi rồi, có mắc mấy bệnh thường gặp ở người trung niên cũng là hiển nhiên mà.”

Kazuo bắt đầu nghĩ đến việc hỏi thăm đồng nghiệp trong công ty xem Khoa Thần kinh của bệnh viện nào tốt? À, nhưng mà không được.

Những chuyện thế này kiểu gì cũng bị đồn thổi khắp công ty, Kazuo không muốn thế, nhất là nếu đến tai mấy người ở phòng nhân sự thì không hay chút nào.

“Nào, ta tiêm một mũi chứ nhỉ.” Irabu vỗ lên đùi đánh “bộp”. “Nếu anh thấy đau quặn ở dạ dày, tôi sẽ tiêm cho anh thuốc kháng sinh để giảm đau.”

Chiếc rèm ở cuối phòng được vén lên. Kazuo quay lại nhìn, thấy cô y tá đã đứng chờ sẵn từ lúc nào.

“Bác sĩ, để dịp khác đi ạ...”

“Không được, không được. Anh có phải trẻ con đâu. Lớn rồi còn sợ tiêm là thế nào?”

Irabu đứng dậy rồi đi ngay ra cửa như muốn nói “đừng hòng chạy trốn”.

Kazuo đành ngoan ngoãn tới chỗ giá tiêm, giơ cánh tay trái ra. Anh đau dạ dày thật, nhưng ai ngờ bệnh viện đa khoa lại có nơi lạ lùng thế này.

Ấn tượng ban đầu của Kazuo về cô y tá là trông có vẻ chanh chua nhưng khi tiếp xúc ở khoảng cách gần, anh lại thấy cô ta khá xinh. Chỉ có điều thái độ không mấy thân thiện.

“Hơi nắm tay lại.”

Cô ta ném cho anh một câu cộc lốc.

Cánh tay trái của Kazuo bị buộc dây garo rồi được bôi thuốc sát trùng.

Irabu đứng ngay bên cạnh, nhìn chăm chăm như giám sát. “Cô ả y tá này là lính mới ư? Thôi kệ đi. Mới hay cũ gì cũng được, miễn xong sớm cho tôi nhờ.” Kazuo nghĩ bụng.

Cặp đùi trắng muốt của cô y tá lấp ló dưới lớp áo blouse trắng.

Kazuo ngoảnh mặt đi chỗ khác, anh không cố ý kiếm tìm thứ gì ở đó. Có điều, tuy Kazuo mới chỉ liếc mắt chưa tới ba giây nhưng cặp giò trắng muốt cùng những làn gân xanh mờ dưới lớp da cô y tá đã hằn sâu trong tâm trí anh.

Một cơn đau nhói lên như bị kiến cắn. Anh có thể cảm nhận được mũi tiêm vừa chọc vào cánh tay mình.

Cuối cùng công cuộc tiêm chích cũng xong, Kazuo được giải thoát.

“Anh Omori này, mai lại đến nhé.” Irabu nói. “Bệnh tâm lý phải kiểm tra đều đặn hàng ngày cho chắc.”

Kazuo chẳng mảy may thắc mắc. Anh khẽ gật đầu rồi thở dài. Hình ảnh cặp giò trắng nõn nà của cô y tá vẫn ám ảnh trong đầu anh.

“Mà này, trong số những người anh quen, có ai bị mắc hội chứng đa nhân cách không?”

“Bác sĩ nói sao cơ?”

“Hội chứng đa nhân cách là dạng rối loạn tâm thần khi trong não bộ của một người tồn tại nhiều nhân cách khác biệt ấy.”

Sao lại có người như thế được nhỉ? “Không có đâu ạ.” Kazuo khẽ đáp.

“Vậy à? Dù sao tôi vẫn muốn được gặp người như thế một lần. Nhưng thực tế khó có người như vậy lắm.”

Irabu ngoác miệng cười ha hả đến nỗi rung cả bụng.

“Bác sĩ, tôi có nên nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng gì không?”

“Không, chẳng cần.” Irabu ngoáy mũi.

“Vậy tôi đi làm bình thường như mọi ngày cũng...”

“Được chứ. Nhưng đừng chỉ suốt ngày cắm mặt vào bàn làm việc. Anh nên vận động sẽ tốt hơn.” Ông bác sĩ gẩy cục gở mũi lên tường. “Mỗi ngày tập một môn thể thao nào đó một lần. Phải vận động để cơ thể cảm

thấy mệt đứt hơi ấy.”

Kazuo vừa nhìn ông bác sĩ có thân hình khiến anh liên tưởng đến một con bò béo múp vừa thâm rủa trong lòng “Ông mới là người cần vận động thì có.”

Lúc Kazuo ra khỏi Khoa Thần kinh, tình cờ anh gặp một bà y tá. Bà ta nhìn anh chằm chằm, ánh mắt đầy sự thương cảm.

Kazuo đến công ty cũng đã quá trưa. Anh gọi vài cuộc điện thoại, hoàn thành nốt một số việc lặt vặt. Kazuo làm việc tại một tòa soạn báo, phòng biên tập chuyên trang tạp chí nguyệt san dành cho những bà nội trợ. Mặc dù phòng anh hay phải làm thêm giờ nhưng sự bận rộn cũng theo chu kỳ nên khi đã quen rồi công việc cũng không vất vả lắm. Thời điểm này, bài đã lên kệ nên về cơ bản phòng biên tập đang tương đối êm đềm.

Kazuo vừa uống tách trà một nhân viên part-time pha cho, vừa lơ đãng nhìn khắp văn phòng. Trong số này, có ai là nguyên nhân khiến anh bị stress ư?

Trưởng ban biên tập, một người nghiêm túc và cứng nhắc. Đôi lúc, ông ta khiến Kazuo phải đau đầu vì tính toán kinh phí chi li không kém các bà nội trợ là bao, nhưng về cơ bản ông ta vẫn là một cấp trên không làm hại ai bao giờ.

Trong khi đó, phó trưởng ban lại là người thần kinh mong manh đến mức từng phải nhập viện do mắc bệnh viêm loét dạ dày tá tràng. Ông ta còn chẳng biết thế nào là cao giọng mắng mỏ ai. Đồng nghiệp cũng toàn những người tính cách ôn hòa. Công việc có lúc này lúc kia nhưng ở văn phòng này, chỉ mình Kazuo là người lăm điều nhất.

Kazuo hơi sốc khi sự căng thẳng dường như chính là nguyên nhân khiến cơ thể anh suy nhược. Anh tưởng mình thuộc tuýp người mạnh

mẽ, cứng rắn lắm.

Kazuo luôn làm việc không tiếc sức mình. Anh cũng xây dựng được một mạng lưới quan hệ rộng và dày đặc ở khắp mọi nơi. Chưa bao giờ anh nghĩ mình là một người cô độc. Từ hồi còn nhỏ, anh đã mang tố chất của một người lãnh đạo, có năng lực đứng đầu cả một tập thể.

Đến lúc cơ thể biểu tình rồi ư? Tay bác sĩ Irabu đã nhắc đến căn bệnh thường gặp ở tuổi trung niên, có khi ông ta nói đúng, vì giờ giấc ăn uống, sinh hoạt của Kazuo rất thất thường. Anh lại chẳng vận động mấy nữa.

Vận động à...? Kazuo đan hai tay ra sau gáy rồi duỗi thẳng người ra.

Kể từ sau khi tốt nghiệp đại học, Kazuo chưa một lần chăm chỉ tập luyện thể dục thể thao. Trượt tuyết không, golf cũng không. Anh hay dè bủ việc chơi bời bên ngoài. Anh nói người khác là “lũ ngốc” mỗi lần tivi đưa tin đoạn đường cao tốc ở đâu đó bị ách tắc. Đây cũng là cách anh nghỉ ngơi, thư giãn vào mỗi Chủ nhật cuối tuần. Naomi, vợ anh cũng nói cô ấy thích ở nhà hơn. Vì chưa có con nên họ không phải lo nghĩ đến chuyện đưa con tới khu vui chơi giải trí.

Hay mình thử chơi môn gì đó nhỉ? Kazuo chợt nghĩ.

Cảm giác toát mồ hôi sau luyện tập hẳn sẽ thú vị lắm đây. Biết đâu nhờ thế, cái bụng chảy xệ mấy năm nay sẽ lấy lại phong độ của ngày xưa.

Kazuo ngồi yên trên ghế và thử vài động tác xoay khớp bả vai. Mặc dù ban đầu hơi đau một chút nhưng sau đó anh cảm thấy rất dễ chịu.

Chơi môn thể thao nào được nhỉ? Dễ nhất và nhanh nhất có lẽ là chạy bộ rồi... À không, đời nào mình duy trì được thói quen đó hằng ngày.

Chơi tennis cần bạn đồng hành mà môn này Kazuo lại chưa chơi bao giờ. Tập tạ cần thể lực trong khi với sức của Kazuo, chắc anh không chịu được...

Kazuo xoay khớp cổ. Không biết từ khi nào anh đã chuyển sang động

tác giãn cơ.

Vậy chắc bơi lội phù hợp nhất rồi. Kazuo gật gù trước ý tưởng vừa nghĩ ra. Bơi lội là môn Kazuo đã theo từ nhỏ. Tự tin anh có thừa. Vả lại anh sẽ không cần lo lắng gặp phải chấn thương ở hông hay đùi.

Lần đi bơi gần nhất là khi nào ta? Kazuo nhắm mắt lại, lục tìm trong trí nhớ. Chính anh cũng phải bất ngờ. Anh những tưởng đó phải là ký ức từ cả tỷ năm về trước, mãi từ hồi còn là một cậu sinh viên đại học. Đã mười sáu năm Kazuo chưa bơi.

Anh với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn và gọi về nhà. Giờ này chắc Naomi ở nhà vì cô ấy là một họa sĩ vẽ tranh minh họa.

“Em này, gần nhà mình có bể bơi không nhỉ?” Kazuo hỏi.

“Gì vậy trời! Sao tự nhiên anh lại hỏi vậy?” Naomi đáp lại, đầy ngờ vực.

“Thôi nào, tóm lại có hay không?”

“Ừ thì cũng có một bể bơi ở tầng hầm nhà tập thể thao trong khu mình đấy.”

“Chỗ đó nằm ở đâu thế?”

“Anh không biết à? Bên cạnh thư viện mà. Tòa nhà to dùng màu kem ấy.”

“Ừm... Thư viện em nói...”

Kazuo hỏi lại vợ, nhưng anh cũng thấy hơi xấu hổ. Thú thực, mặc dù đã sống ở đó được năm năm nhưng Kazuo hầu như không biết gì về mọi thứ xung quanh. Naomi ngao ngán đáp lại “Chỗ đó cách nhà mình năm phút đi bộ” chứ không chỉ cụ thể cho anh.

“Mà anh hỏi bể bơi để làm gì?”

“Anh đang tính sẽ đi bơi.”

“Ai cơ?”

“Anh chứ ai.”

“Anh định tỏa sáng thay cho Chiba Suzu^[2] à?”

“Em... em học đâu ra kiểu nói như vậy đấy?”

“Thế rốt cuộc là như thế nào?”

“Bác sĩ bảo anh thế. Ông ta nói anh phải vận động.”

“Hôm nay anh cũng đến bệnh viện đấy à?” Naomi cao giọng hỏi.

“Đăng nào cũng trên đường anh đi làm mà.”

“Anh bệnh à?”

Naomi nói gì, Kazuo không hiểu.

Ban đầu, Naomi cũng lo lắng cho tình hình sức khỏe của người giữ vai trò trụ cột trong gia đình nhưng gần đây cô tỏ ra thờ ơ. Cô chẳng bận tâm đến người chồng đang ngồi vật ra trên sofa với bộ mặt ủ ê, còn buông lời châm chọc “Phim X-quang không có vết gì, cũng chẳng thấy hình ảnh của vật lạ, đúng không?” Tôi đây chưa từng phẫu thuật thì đời nào có phanh bị bỏ quên trong cơ thể, thế mà cũng nói được.

May thay, biết Kazuo chán ăn nên Naomi cũng cặm cụi ninh cho chồng món cá tráp đỏ anh vốn khoái khẩu. Mặc dù Kazuo đã bỏ lại một nửa nhưng cô vẫn vui vẻ và dọn nó đi.

Tóm lại, khi biết gần nhà có bể bơi Kazuo nhanh chóng cúp máy. Anh trải tấm bản đồ khu trung tâm lên bàn. Nhìn khu vực mình đang sống, quả nhiên thấy một bể bơi ở nhà tập thể thao cách nhà anh chừng năm phút đi bộ. Phía dưới còn ghi sẵn số điện thoại. Kazuo lập tức nhấc máy liên hệ như một thói quen của biên tập viên lành nghề.

Và thế là anh có ngay thông tin. Bể bơi mở cửa hằng ngày từ chín giờ sáng đến chín giờ tối và chỉ mất hai trăm yên cho một giờ.

Kazuo quyết định sẽ đi bơi.

Tốt rồi. Phải mua quần bơi mới được. Mua thêm cả mũ và kính bơi nữa.

Kazuo nôn nóng đứng ngồi không yên. Anh kiếm đại một lý do để rời công ty. Chỉ cần viện lý do đi bàn công việc sẽ không bị ai nghi ngờ. Đây chính là điều thoải mái khi làm việc ở nhà xuất bản.

Ba mươi phút sau, Kazuo đã có mặt ở một trung tâm thương mại tại Shinjuku.

Mùa hè đã tới gần nên mặc dù hôm nay là ngày thường, quầy bán đồ bơi vẫn tấp nập nam thanh nữ tú. Kazuo hoa mắt trước vô số bộ đồ bơi rực rỡ sắc màu.

Sau một hồi đắn đo, anh chọn quần tam giác thay vì quần trunks ôm sát đùi. Tiện thể anh mua luôn cả túi đựng đồ và khăn tắm.

Việc mua sắm đồ bơi mang đến cho Kazuo cảm xúc đan xen lẫn lộn, vừa lạ lùng vừa có phần hơi tự đắc. Chẳng hiểu sao, đứng trước cô nhân viên, anh lại ưỡn ngực dong dạc nói “Tôi có sở thích này đấy...”

Lựa chọn một hồi, Kazuo thấy khá phiền phức nếu phải quay về công ty. Anh nhìn đồng hồ. Lúc này là ba giờ chiều.

Anh gọi điện về công ty và nói với cô bé làm part-time “Tôi đến buổi giới thiệu sản phẩm rồi về nhà luôn”, sau đó lên tàu điện và trở về nhà. Nhưng mà không được. Về nhà giờ này lại phải giải thích lý do cho Naomi, chi bằng mình đến thẳng nhà tập thể thao thì hơn. Tâm trạng của Kazuo lúc này chẳng khác nào cậu học sinh cấp một háo hức đến bể bơi mỗi dịp nghỉ hè.

Đột nhiên, Kazuo nghĩ đến phần bụng dưới của mình. Con đau quặn vùng dạ dày đã dịu xuống. Lẽ nào mũi tiêm đó đã có tác dụng? Kazuo phải thay đổi cách nhìn về ông bác sĩ khác người tên Irabu ấy thôi.

Đến nhà tập thể thao, Kazuo mua ngay tấm vé bơi trong hai tiếng.

Phòng thay đồ rất sạch sẽ, có cả vòi tắm hoa sen và máy sấy tóc. Hằng năm phải đóng một khoản thuế không hề nhỏ cho nhà nước, vậy mà Kazuo lại chẳng mấy khi sử dụng các dịch vụ công cộng. Biết thế đã đến đây từ sớm rồi. Anh tặc lưỡi.

Bước qua dãy hành lang, Kazuo đặt chân đến khu vực bể bơi. Mùi clo quen thuộc xộc lên mũi. Trước mắt anh là bể bơi xanh biếc, ấm áp nước. Không có nhiều khách tới đây, chắc do hôm nay là ngày thường. Lý tưởng quá còn gì? Kazuo thấy lòng mình trở nên nhẹ bẫng, khoan khoái.

Anh đứng trên bờ khởi động. Để cho chắc anh còn thực hiện vài động tác giãn cơ.

Kazuo thả chân xuống làn nước. Chải lạnh chút nào. Xuất sắc không khác gì ở onsen.

Nước trong bể bơi cao đến ngực Kazuo. Thật dễ chịu. Anh thử lặn xuống dưới nước. Cảm giác còn tuyệt vời hơn.

Kazuo lấy đà ở thành bể rồi đẩy người về phía trước. Anh bắt đầu sải tay bơi. Anh bơi từ từ để vai quen dần với nước.

Rồi anh sải tay thật dài, nhẹ nhàng rẽ làn nước và lao đi. Hai chân khỏa nước nhịp nhàng. Cứ như thế Kazuo bơi được hai mươi lăm mét.

Anh hí hửng vì mình vẫn chưa quên cách bơi.

Anh bơi ngược lại và thêm một lượt hai mươi lăm mét nữa. Lần này, vì muốn tận hưởng cảm giác nổi trên mặt nước nên anh khua tay chân nhẹ nhàng hơn.

Vừa bơi anh vừa thắm mỉm cười. Làn nước chạm vào cơ thể thật dễ chịu. Lúc ngẩng lên để lấy hơi, Kazuo nhìn thấy bóng điện treo trên trần chiếu ánh sáng lấp lánh.

Khỉ thật. Tại sao mình lại không nhận ra điều tuyệt vời này nhỉ?

Kazuo vui sướng tận hưởng niềm hạnh phúc ngập tràn lâu rồi anh chưa được nếm trải.

[1] Danh từ thường dùng để chỉ mafia hay các tổ chức tội phạm truyền thống ở Nhật Bản.

[2] Cựu vận động viên bơi lội tự do của Nhật Bản. Cô đã giành được nhiều huy chương ở kỳ thi Olympic và giải vô địch thể thao thế giới.

2.

“Hô hô. Thế là anh quyết định đi bơi à?”

Irabu vật vã bắt tréo đôi chân ngắn ngủn như để chặn cho cái bụng phệ khỏi xệ xuống và nhoài người ra.

“Vâng, tại gần nhà tôi có một chỗ khá hay ho. Tôi đã thử đến đó bơi. Quả thực rất sảng khoái.”

Kazuo ngồi khếp nép trên chiếc ghế đơn, kể về việc hôm qua anh đi bơi như thế nào cho Irabu nghe. Anh rất phấn chấn và muốn chia sẻ chuyện này với một ai đó. Tối qua, anh theo chân cô vợ Naomi đến tận cửa nhà tắm, thao thao bất tuyệt giải thích về những lợi ích của bơi lội khiến cô phát cáu. Hẳn là Kazuo đang khoái chí với sự sung sướng sau thời gian dài cơ thể mới được vận động. Cảm giác rộn ràng kia chưa hề lắng xuống dù đã qua một đêm và giờ này trời cũng quá bình minh rồi. Thậm chí, Kazuo còn quyết định trước rằng mình sẽ rẽ vào bể bơi trên đường về nhà trong khi chưa biết tình hình công việc hôm nay ra sao.

“Con đau vùng bụng dưới rốn của anh cũng đỡ rồi ư?”

“Vâng ạ. Mặc dù toàn bộ các cơ quan bên trong vẫn bồn chồn không dứt nhưng tôi thấy cơ thể mình đang có trạng thái tốt nhất trong hai tuần trở lại đây.”

“Hy vọng anh không quên hiệu quả của mũi tiêm tôi đã tiêm cho anh.” Irabu phập phồng cánh mũi.

“Vâng, đương nhiên rồi, thưa bác sĩ.” Kazuo vội gật đầu. “Vì ngay sau

đó tôi thấy con đau đã dịu đi nhiều.”

“Ừ, bơi là một loại hình vận động nhằm tăng cường trao đổi oxy. Đây cũng là môn thể thao phối hợp toàn bộ cơ thể mà.”

Irabu nhấp một ngụm cà phê cô y tá vừa pha. Hơi nước bốc lên làm mờ cặp kính.

“Vận động tăng cường trao đổi oxy ư?”

“Đúng thế. Aerobic cũng thuộc dạng vận động tương tự, người ta phải vừa vận động, vừa đưa oxy vào cơ thể để đáp ứng nhu cầu năng lượng trong quá trình tập thể dục. Trong môn cử tạ, vận động viên phải nín thở đúng không nào? Những môn như thế khiến người ta dễ bị táo bón lắm?” Irabu vừa giảng giải vừa lấy vạt áo blouse trắng ra lau mắt kính. “Cho nên anh không cần phải bơi nhanh làm gì. Cứ từ từ, bình tĩnh mà bơi. Lặp đi lặp lại một tư thế vận động trong thời gian dài nhất có thể là tốt nhất.”

“Vậy tôi sẽ bơi cự ly dài.”

“Đúng rồi.” Mắt kính Irabu chẳng những không sạch mà còn bẩn thêm.

Nghe vậy, Kazuo thấy hơi hối tiếc. Hôm qua, mặc dù anh vẫn chăm chỉ đi bơi nhưng quả thực, anh không thể che giấu việc sức bền của mình đã phần nào mai một. Bơi liên tục hai trăm mét khiến anh muốn đứt hơi, anh cứ phải dừng lại để nghỉ rồi mới bơi tiếp được.

Anh định hôm nay sẽ thử sức bơi cự ly dài. Thời còn sinh viên, một hai kilomet anh bơi nhẹ nhàng như không.

“Thế ta tiêm chứ nhỉ?”

“Ồ, hôm nay cũng... tiêm ạ?”

“Ừ. Tôi đang dùng loại phải tiêm hằng ngày mà. Mayumi ơi.” Irabu cất giọng gọi cô y tá.

Kazuo chẳng còn đường rút lui, đành ngồi vào ghế theo lệnh của ông

bác sĩ. Anh chỉ vừa đặt tay lên giá tiêm, cô y tá mọi khi đã xuất hiện trước mặt. Kazuo bồi hồi nhớ lại... về cặp đùi trắng đó.

Cô y tá lăm lăm bơm kim tiêm trên tay. Chẳng hiểu sao hôm nay Irabu cũng tiến đến bên cạnh Kazuo, ngó lom lom xem xét tình hình. Cặp mắt Kazuo lại trót liếc xuống bên dưới. Cô y tá hững hờ để lộ cặp đùi trắng sau lớp quần áo thiếu vải.

Con đau nhói lên ở cánh tay trái Kazuo. Anh nhắm nghiền mắt lại. Hình như Irabu thì thầm điều gì đó bên tai anh.

Đến công ty, Kazuo xốn xang, không tài nào bắt tay vào làm nổi việc gì.

Anh đang suy nghĩ đến việc đi bơi.

Hôm nay, anh muốn bơi liền một mạch năm trăm mét.

Kazuo mau chóng kết thúc cuộc trao đổi với cộng tác viên, bỏ qua những câu chuyện phiếm hăng ngày. Anh thẳng tiến đến một hiệu sách lớn, trên danh nghĩa đi tìm tư liệu viết bài. Thứ anh muốn tìm là sách viết về bơi lội. Việc dễ bị hụt hơi lúc bơi tất nhiên do thể lực giảm sút, nhưng Kazuo nghĩ, quan trọng hơn cả là kỹ thuật bơi của anh đang có vấn đề.

Anh tìm được vài cuốn ở quầy sách chuyên môn. Nhưng hình ảnh minh họa lẫn nội dung, bố cục dở tệ khiến Kazuo gần như chẳng góp nhặt được thứ mình cần. Nghĩ thế nào mà bất chợt Kazuo lại rảo bước đến quầy tạp chí. Anh định tìm tạp chí *Tarzan* số báo cũ thì tình cờ, số mới nhất bày ngay trước mặt lại là đặc san về bơi lội. Chẳng hiểu sao Kazuo thấy mình như được ban phước lạ.

Mở tạp chí ra xem, Kazuo thấy hình minh họa không những rất dễ hiểu mà các sản phẩm, phụ kiện đồ bơi cũng được tập hợp thành catalog.

Ngu rồi, xem xong tạp chí mới mua quần bơi có phải tốt hơn không.

Kazuo hơi hối hận.

Hay “quất” thêm một chiếc nữa nhỉ? Kazuo tính đến cả nước đó.

Anh bước vào một quán cà phê, thông thả lật từng trang tạp chí. Kỹ thuật quạt tay và đá chân trong bơi sải lần lượt được hướng dẫn rất cụ thể bằng hình minh họa.

Ồ, hóa ra là vậy. Cánh tay giúp kéo dài đường trọng tâm của toàn bộ cơ thể ư?

Lại gì nữa đây? Khi quạt nước phải gập cánh tay một góc chín mươi độ à?

Toàn những kiến thức mãi đến năm ba mươi tám tuổi Kazuo mới biết.

Mình gà mờ vậy sao? Kazuo hơi bất ngờ.

Nhưng anh không hề nản lòng. Chỉ cần luyện tập thuần thục những thứ này anh có thể bơi cừ hơn rất nhiều.

Ngồi bên gần cửa sổ, Kazuo thử bắt chước theo những động tác trong hình minh họa. Đầu tiên, anh vươn cánh tay trái về phía trước và không quạt tay ngay. Sau đó, anh vươn tiếp tay phải ra gần như chồng lên trên tay kia.

Vô tình ngẩng mặt lên, Kazuo thấy cặp đôi ngồi ở bàn phía xa đang nhìn anh, khúc khích cười.

Anh khẽ hắng giọng. Mặt đỏ rần rần.

Kazuo uống cạn ly cà phê đá và nghĩ về lịch trình làm việc ngày hôm nay.

Có buổi chụp hình trong studio ở Ebisu lúc bốn giờ chiều à...?

Mình không tham gia chắc cũng chẳng sao. Chỉ chụp ảnh mấy món dụng cụ nhà bếp thôi mà.

Sau khi quay về công ty, Kazuo nhìn tấm bảng trắng ghi lịch công tác “Chụp ảnh - Ebisu. Về thẳng nhà.” Rồi công ty, anh lấy điện thoại gọi ngay cho cậu nhân viên chụp ảnh. “Cậu cứ tiến hành như mọi khi nhé.” Nói rồi, Kazuo vội vàng rào bước về phía nhà ga.

Lên chuyến tàu trở về nhà, tâm trạng Kazuo rộn ràng khó tả.

Trên đường đi, nhìn phong cảnh bên ngoài, Kazuo thấy tấm biển đề dòng chữ “Bệnh viện Đa khoa Irabu”. Chẳng hiểu sao anh lại nghĩ đó đúng là địa chỉ đáng tin cậy.

Tới nhà tập thể thao của khu, Kazuo lại mua loại vé bơi hai giờ.

Chỉ riêng việc được bao bọc trong làn nước mát cũng đã khiến Kazuo cảm thấy thư thái, dễ chịu.

Ngày hôm đó, Kazuo thành công bơi liên một mạch năm trăm mét.

Nhờ tham khảo tạp chí *Tarzan*, điều chỉnh lại dáng bơi kết hợp luyện tập cũng như thử thách bản thân, Kazuo đã đạt được mục tiêu đề ra.

Ra khỏi bể bơi, Kazuo đuối sức đến mức loạng choạng suýt ngã. Anh ngồi tạm xuống ghế nghỉ ngơi.

Cảm giác đã đời không ngôn từ nào miêu tả được. Anh tính ngày mai sẽ bơi một kilomet.

À, không. Đâu cần phải gấp vậy. Chỉ cần nâng lên một trăm mét mỗi ngày là ổn.

Kazuo nóng lòng, không đợi được đến ngày mai. Anh thở gấp. Đã bao lâu rồi mình mới có được cảm giác này nhỉ? Tâm trạng Kazuo trở nên rất sáng khoái.

“Hô hô. Anh đã bơi được một tuần rồi cơ à?”

Ngày hôm đó, Irabu như thường lệ, vẫn phải vất vả bắt tréo cặp chân

ngắn ngủn và lắng nghe câu chuyện của Kazuo.

“Vâng ạ. Tôi thấy vui dã man luôn. Nó đã trở thành hoạt động không thể thiếu mỗi sáng của tôi.”

Đến đây câu chuyện của Kazuo chỉ toàn xoay quanh bơi lội.

Kazuo đi bơi rồi đến bệnh viện mỗi ngày. Bệnh viện Đa khoa Irabu nghỉ khám ngày Chủ nhật nhưng bể bơi mở cả tuần. Không thể cứ mãi “chuồn” về sớm nên Kazuo quyết định đến bể bơi vào sáng sớm, khi tòa nhà vừa mở cửa. Anh bắt đầu bơi từ chín giờ, sau đó tạt qua bệnh viện rồi đến công ty tầm giờ trưa.

Gần đây, Kazuo đã có thể bơi liên tục hai kilomet không nghỉ. Anh hoàn toàn lấy lại được cảm giác ngày xưa.

“Dạo này người ngợm tôi cũng ù lì lắm.” Irabu vừa xoa cằm vừa than thở. “Đám người ngu xuẩn bên Khoa Nội còn bêu riếu, bảo tôi phải ăn kiêng đi nữa chứ.”

Nhìn cái cằm hai nọng kia của ông ta là biết liền thôi mà. Kazuo cười khở trong lòng.

“Bể bơi đó ở đâu vậy?”

“Nó nằm dưới tầng hầm nhà tập thể thao khu gần nhà tôi, sạch sẽ hơn hẳn mấy phòng tập gym quèn, quan trọng là rất vắng người.”

“Hô hô.”

“Bác sĩ thử đến đó xem? Từ đây đi thêm hai ga nữa là đến rồi.”

“Ừm...” Irabu vừa bấu bấu vào phần thịt dưới cổ vừa lẩm bẩm. “Nhưng mà tôi không biết thở.”

“Không sao đâu bác sĩ, học được ngay mà. Có bắt buộc phải bơi sải đâu. Bơi ếch cũng được.”

“Thế có bị lạnh người không?”

“Nước ấm mà bác sĩ. Lúc nào bể cũng ở mức ba mươi tám độ nên còn ấm là đằng khác.”

“Nhưng tôi không nhảy nước được.”

“Người ta cấm nhảy nước. Không giống luyện tập trong câu lạc bộ bơi đi thi đấu đâu. Mọi người tự do vui chơi theo ý mình thích thôi.”

“Ồ, chẳng hiểu sao nghe anh Omori nói, tôi cũng bắt đầu thấy đi bơi có vẻ hay ho đấy.”

“Hay mà bác sĩ.” Kazuo nói với giọng khiến người khác phải ganh tị.

Hứng chí thế nào Irabu còn bắt Kazuo tư vấn cho ông ta xem nên mua quần tam giác hay quần soóc nữa. Người như ông mặc quần tam giác á? Tất nhiên Kazuo chẳng dám nói ra miệng nên đành đáp qua loa và để ông ta tự quyết.

Sau đó, như thường lệ, đến giờ tiêm. Ngày nào cũng phải hứng chịu một mũi tiêm quả là việc khó nhằn nhưng bù lại Kazuo được an ủi phần nào vì cặp đùi của cô y tá.

Khi kim tiêm chuẩn bị được chích vào tay Kazuo cũng là lúc anh liếc mắt nhìn đi chỗ khác. Anh thừa biết Irabu đang đứng bên cạnh sẽ nhòai người ra theo dõi nhất cử nhất động của anh.

Hôm nay, Kazuo còn nghe thấy cả tiếng nuốt nước miếng đánh “ợc”. Irabu có khác người đến mấy, anh cũng chẳng bận tâm. Gì chứ, một khi đã quen rồi, đến con bò anh cũng thấy đáng yêu.

Chỉ có điều, sáng hôm sau, Kazuo không giấu nổi ngạc nhiên khi Irabu đã đứng đợi anh ở trước cửa nhà tập thể thao từ lúc nào.

“Ê hê hê, tôi đến rồi này.”

Irabu vẫy vẫy tay. Cái kiểu nói chuyện chẳng khác nào mấy cô nhân viên văn phòng đi ra tận nước ngoài để đuổi theo người yêu.

“Hôm qua tôi đã đến trung tâm thương mại mua quần bơi đấy. Tôi

chọn quần soóc cơ.”

Chẳng ai yêu cầu nhưng Irabu vẫn rút từ trong cặp ra và khoe với Kazuo chiếc quần bơi.

“Ôi...”

“Ở đó bán cả quần hoa nữa đấy.”

Chiếc quần soóc Irabu đã chọn màu vàng nê-ông. Kazuo cạn lời.

“... Ừm, bác sĩ này, thế còn công việc thì sao?”

“Ồ, không sao. Tôi đã cho nghỉ khám buổi sáng rồi. Đằng nào cũng chẳng có ai đến khám đâu.”

Irabu tỉnh bơ đáp.

“... Ta vào trong chứ, bác sĩ?”

Hai người vào thay đồ rồi ra bể bơi.

Kazuo bơi trước. Chắc Irabu sẽ tự bơi theo ý thích của ông ta.

Kazuo từ từ sải tay, đẩy nước để tiến lên. Anh bơi nhịp cứ một sải tay là hai vẩy chân. Đây là mẹo anh học được và thực hành suốt một tuần nay. Đá nước không chỉ hỗ trợ đẩy cơ thể về phía trước mà trên hết còn giúp mông nổi lên. Làm vậy có thể nhắm đến cự ly dài.

Chỉ cần để ý đồng hồ trước và sau khi bơi, về cơ bản bạn sẽ biết tổng cự ly bơi được trong thời gian đó. Trong vòng mười hai phút, Kazuo bơi được năm trăm mét. Như vậy với bốn mươi tám phút anh sẽ bơi được hai kilomet. Hôm nào thể trạng tốt, anh sẽ bơi năm mươi phút. Bể bơi ở đây có quy định cứ hết năm mươi phút nhân viên giám sát sẽ ra hiệu một lần và anh buộc phải nghỉ một lúc. Cho nên nếu bắt đầu vào đúng chín giờ và bơi đến khi nhân viên tuýt còi, anh sẽ đạt được mục tiêu hai kilomet.

Kazuo phối hợp thở đều hai bên trái phải. Sải tay một nhịp rồi thở thì hơi gấp còn hai tay một nhịp thở lại quá sức với Kazuo. Anh phải tham khảo tạp chí *Tarzan* và cuối cùng đã làm chủ được nó. Hồi còn là

sinh viên đại học, anh chưa từng thử động tác này bao giờ nên buổi tối hôm sau khi thực hiện thành công, anh đã níu lấy cô vợ đang bận bịu công việc để thao thao bất tuyệt suốt ba mươi phút về thành tích của mình.

Kazuo không còn cảm thấy mệt khi bơi một kilomet nữa. Sự khó nhọc chỉ diễn ra ở một kilomet ban đầu, vượt qua nó rồi toàn thân Kazuo được giải phóng. Hay việc hít thở lấy oxy đã ổn định hơn? Cô vợ Naomi đã phải ngạc nhiên thốt lên rằng “Anh có thể bơi được hai kilomet cơ à?” nhưng với Kazuo, một khi đã bơi được một kilomet, hai kilomet không phải gấp đôi con số đó mà chỉ là con số kế tiếp thôi. Nếu thời gian cho phép, có khi Kazuo còn bơi được năm kilomet cũng nên.

Một kilomet rưỡi. Nhịp độ bơi ngày càng lý tưởng. Từ khúc này trở đi, Kazuo thấy cảm giác sung sướng ngất ngây cứ âm ỉ lan tỏa trong cơ thể. Là niềm vui khi sắp cán mốc hai kilomet, hay một thứ gì khác còn to lớn hơn? Kazuo nóng lòng muốn trải nghiệm cảm giác đó. Thế nên cũng không quá khi nói ở chặng bơi đầu, Kazuo bơi trong tâm thế nhàm chán, đơn điệu.

Tiếng còi của nhân viên giám sát vang lên khắp bể bơi.

Kazuo ngừng lại, từ từ đi bộ về phía thành bể. Cũng có vài người tới bơi khi tòa nhà vừa mở cửa. Hầu hết đều đổ dồn ánh mắt kính nể về phía Kazuo. Chỉ mình anh bơi miệt mài ở bể này. Kazuo cũng ước ao có nhiều thiếu nữ trẻ trung thì tốt biết mấy, nhưng buổi sáng chỉ toàn mấy đứa con nít học cấp hai, cấp ba đến bơi. Nếu công việc nhàn hơn, Kazuo sẽ chuyển sang bơi buổi tối, thế nào cũng có mấy cô nhân viên đi bơi trên đường đi làm về.

Kazuo vừa rời khỏi bể, Irabu đã khen lấy khen để “Anh Omori bơi giỏi quá nhỉ.” Ông ta phải nghỉ giữa chừng liên tục. Thỉnh thoảng Kazuo cũng liếc mắt nhìn về phía Irabu. Đúng là ông ta chỉ biết bơi ếch chứ không

biết bơi sỏi.

“Trăm hay không bằng tay quen thôi bác sĩ. Hồi mới đến đây tôi chỉ bơi được hai trăm mét là cùng. Tôi bị đuối hơi mà.”

Kazuo vừa trả lời vừa lấy khăn lau qua cả người, sau đó mát-xa nhẹ chân tay.

“Hừm, hay ghê. Này, hay anh dạy tôi bơi đi!”

“Được chứ.” Kazuo gật đầu đầy thiện chí.

“Thế ta gia hạn thêm giờ bơi nhé.”

“Ồi, ngay bây giờ á?” Kazuo giật mình, đánh rơi cả khăn tắm.

“Ừ.” Irabu cười đáp, chẳng buồn bận tâm đến giờ giấc.

Con người này, không biết thế nào là giữ kẽ ư? Công việc ông ta định để ai lo đây?

“Ừm... Sau đây bác sĩ sẽ khám bệnh cho tôi mà, phải không ạ?”

“Chuẩn. Nhưng bơi thêm một tiếng nữa có đáng là bao đâu.”

Bị ép quá nên Kazuo đành bơi thêm một tiếng nữa. Nói vậy chứ Kazuo nào có được bơi. Anh phải đóng vai huấn luyện viên bất đắc dĩ để dạy Irabu động tác tay, chân khi bơi. Bấy nhiêu thôi cũng mất cả tiếng đồng hồ.

“Bác sĩ, ông phải hít không khí vào bằng miệng và thở ra bằng mũi.”

Mặc Kazuo nói không biết bao nhiêu lần, Irabu vẫn hít vào bằng mũi, mắt đỏ sọc lên.

“Bác sĩ, cơ thể vốn tự nổi được nên chỉ cần đạp nhẹ chân thôi.”

Câu nói đầy ẩn ý, ám chỉ thân hình phì nộn của Irabu. Ấy thế mà ông ta lại trưng ra bộ mặt kiêu dù có tài năng thiên phú hay không, ta đây cũng chẳng thêm bất mãn hay khó chịu như bọn mi tưởng.

“Bác sĩ này, ông không cần cố gập cái cổ béo năn làm gì đâu.”

Câu nói cuối cùng Kazuo ném cho Irabu quả là một đòn hiểm. Hiển nhiên Irabu đã nổi đờm với khuôn mặt cau có, khó chịu.

Sau khi kết thúc hai tiếng bơi, Kazuo leo lên chiếc Porsche xanh nõn chuối của Irabu đến bệnh viện.

Trong xe, Irabu ríu rít với bộ mặt vô cùng hào hứng “Đi bơi thích thật đấy.” Ông ta đang say sưa tận hưởng cảm giác sảng khoái sau khi vận động.

Hình như Irabu cũng đang bước đi trên con đường giống mình. Kazuo cảm thấy đam mê của mình đã được hợp lý hóa.

Tới đây có lẽ công việc sẽ rất bận rộn, nhưng chỉ riêng với bơi lội, Kazuo không muốn gỡ nó ra khỏi lịch trình thường nhật của mình, bởi nó quan trọng chẳng khác nào việc phải ăn ba bữa cơm một ngày.

“Nếu thấy mệt anh nghỉ cũng được mà?”

Naomi cau có, phàn nàn khi thấy chồng nằm vật ra giường vào ngày nghỉ.

“Có sao đâu. Trên đường về nhà anh sẽ đi mát-xa.”

Đúng là Kazuo đã thấm mệt sau hai tuần đi bơi. Vai và lưng anh nặng trĩu. Dù miếng dán nam châm từ tính lúc này cũng không kịp nữa rồi.

“Anh đâu cần phải ngày nào cũng đi bơi như thế?”

“Luyện tập đều đặn mỗi ngày có ý nghĩa riêng của nó đấy. Thế em biết tại sao vận động viên điền kinh không thể nghỉ tập không? Vì nếu nghỉ ba ngày, anh ta sẽ mất thêm ba ngày luyện tập nữa mới lấy lại được phong độ ban đầu.”

“Có đi thi đấu đâu mà nói như đúng rồi vậy.”

“Anh thấy khỏe khi đi bơi.”

Đó là sự thật. Không tính bệnh tiêu chảy đã thành mãn tính, cảm giác khó chịu trong các cơ quan nội tạng đang dần biến mất. Ban đêm, Kazuo ngủ ngon hơn. Sự mệt mỏi không phải lúc nào cũng phản ánh đúng tình trạng cơ thể.

“Hơn nữa, mệt mỏi do kỹ thuật chưa chuẩn thôi. Anh chỉ cần làm tốt hơn chút nữa thì...”

“Này, anh biết Runner’s High là gì không?” Naomi cắt ngang. “Đó là hiện tượng khi chạy bộ trong thời gian dài, não bộ sẽ sản sinh ra endorphin khiến cơ thể đạt được trạng thái hưng cảm.”

“Cái đó anh biết chứ.”

Kazuo đã từng nghe ở đâu đó về trạng thái này. Nói cách khác nó như một loại morphine của não bộ.

“Việc nghiện bơi của anh cũng thế còn gì?”

“Ai lại dùng từ ‘nghiện’ bao giờ.” Kazuo xì mặt.

“Người ngoài nhìn vào sẽ thấy vậy. Nếu bảo vì sức khỏe, cách một ngày bơi một lần có sao đâu. Chưa kể mệt thì nghỉ cũng là điều rất bình thường.”

“Vận động hết sức để đạt tới ngưỡng chịu đựng của cơ thể một lần trong ngày là lý tưởng nhất đó.”

“Lý tưởng chung quy vẫn chỉ là lý tưởng. Đến ở tù, người ta cũng bảo vận động tuần một lần là đủ.”

“Ồ hay, cái cô này.”

Bà xã nhà tôi ví von cái kiểu gì thế không biết.

“Con người nên sống biết chừng mực thì hơn chứ ai như anh, hời độ thân, anh còn uống cả sữa hết hạn được cơ mà.”

“Em nhắc mấy chuyện cũ rích ấy làm gì? Hồi trẻ, đến cái dạ dày cũng được thần linh ban phước cho. Giờ già rồi, thần linh còn chẳng...”

Đúng lúc này, điện thoại trong phòng khách đổ chuông. Naomi rời khỏi phòng ngủ. Một lúc sau, cô quay lại, nói với chồng “Bạn anh gọi đấy.”

“Ai vậy?”

“Em không biết. Người ta hỏi ‘Kazuo có nhà không?’ nghe như bọn trẻ con cấp một nói chuyện với nhau ấy.”

Naomi đưa Kazuo chiếc điện thoại không dây. Áp vào tai, anh nghe thấy giọng Irabu. “Hôm nay rảnh chứ?” “Vâng.” Kazuo vô thức trả lời.

“Omori này, qua thử bể bơi ở Công viên Toshima không?”

Kazuo thấy lòng bùng bên tai. Cái quái quỷ gì vậy trời! Hai gã trung niên tới bể bơi trong công viên giải trí ư?

“Ở đó có sông lười, bơi nhàn tênh. Đối với những vận động trao đổi oxy, thời gian quan trọng hơn khoảng cách và tần suất nên tôi nghĩ ra đó bơi hiệu quả còn cao hơn ấy. Không bơi nổi nữa thì nghỉ lúc nào cũng được, tự do chẳng bị ai quản.”

“Ừm...” Kazuo ngập ngừng đáp. “Sông lười ư..?”

Kể từ khi Irabu bơi ở bể gần nhà Kazuo, ông ta như dính phải bùa mê. Hằng sáng, Irabu tới nhà tập thể thao khu Kazuo sống, cả hai cùng bơi rồi đến bệnh viện, liên tục, ngày nào cũng như ngày nào.

“Đúng thế. Nghe nói một vòng bể tầm bốn trăm mét đấy?”

“Công viên Toshima ngày Chủ nhật ồn ào lắm, toàn lũ chíp hôi thôi...”

“Không sao, không sao. Tôi nghe dự báo thời tiết thấy bão từ chiều nay sẽ có mưa nhỏ rải rác. Vẫn đang trong mùa mưa, lại hơi lạnh nên tôi đoán không đông lắm đâu.”

Irabu hớn hở khoe.

“Tôi sẽ lái xe ô tô qua đón anh ở ga. Hẹn anh ba mươi phút nữa nhé.”

“A...”

Nói rồi Irabu tắt máy. Kazuo tay vẫn cầm điện thoại, nhẩn mặt đứng tần ngần một mình trong phòng khách.

“Có bạn rủ đi chơi thích thế còn gì?” Naomi tủm tỉm cười, thăm dò chồng về vị khách vừa gọi điện thoại đến. “Lại còn đi Công viên Toshima nữa chứ. Ngày nghỉ cuối tuần thú vị phải biết.”

Kazuo muốn tránh việc hai người đàn ông đi với nhau nên đã năn nỉ vợ đi cùng.

“Em không thích.” Naomi lạnh lùng từ chối.

Dỗ vợ mãi không được, Kazuo đành một mình đến nhà ga. Irabu đã chờ sẵn ở đó cùng chiếc Porsche xanh nõn chuối. Ông ta còn đeo một chiếc kính râm Gucci thời thượng.

Kazuo ngược nhìn bầu trời mây che nặng trĩu qua cửa kính ô tô, lạy giời không gặp người quen ở đó, anh thầm cầu nguyện.

Đúng là lo lắng không đâu vì đến chiều mưa bắt đầu nặng hạt và gần như chẳng có mống khách nào ở bể bơi rộng bát ngát.

“Cứ như bao trận chỗ này ấy, anh Omori nhỉ?” Irabu hứng chí nói rồi quạt tay bơi ếch.

Kazuo vờ như không nghe thấy, chỉ hùng hục bơi.

Bể bơi rất dài nên anh không cần lộn vòng chuyển hướng, nhưng ở đây người ta cũng quy định thời gian nghỉ nên Kazuo chẳng thể bơi lâu được.

Rốt cuộc mất công đến đây làm gì không biết? Kazuo vừa bơi vừa than thở trong lòng.

3.

Quả nhiên, mệt mỏi chỉ là nhất thời. Khi trong đầu cứ chăm chăm suy nghĩ về thời gian hơn cự ly, tư thế bơi sẽ ngày càng thả lỏng. Chính vì thế, Kazuo dần chuyển sang kiểu bơi từ tốn như lúc đi bộ.

Hiệu quả công việc đã tốt hơn rất nhiều. Mỗi sáng, Kazuo bơi vào lúc chín giờ nên anh cố gắng không làm thêm giờ đến tận khuya. Anh cắt bớt những cuộc họp không cần thiết, công việc nào chỉ cần giải quyết qua mail hay fax, anh tận dụng triệt để.

Nhờ vậy anh cũng tránh được những câu chuyện tâm phào ở phòng biên tập. Anh tự thấy đồng nghiệp, những người lúc nào cũng uể oải trong công ty rất một đám ngu ngốc. Cái đám suốt ngày mượn cớ đi nhậu mỗi tối để tăng mối quan hệ, trông chẳng khác nào những con cá vây tay chậm chạp, đáng thương. Thời gian bao lâu anh cũng có thể sắp xếp được.

Vì thế, công việc cứ kết thúc, Kazuo lại muốn bơi thư giãn một lúc trước khi về nhà.

Giải quyết xong công việc ở công ty và chuẩn bị thu dọn đồ đạc để về, Kazuo thấy hơi nóng gáy vì hình như người ta đang xì xào, bàn tán sau lưng anh.

Thế này thì dở rồi, Kazuo nghĩ. Naomi mà biết, kiểu gì cô ấy cũng nổi đóa lên, kêu rằng anh trúng phải bùa mê thuốc lú cho xem. Trong thâm tâm, Kazuo cũng thấy ái ngại.

Nhưng khi nói chuyện với Irabu, mọi trăn trở của anh đều tan biến.

“Buổi tối tôi cũng đi bơi đấy.” Irabu thản nhiên đáp. “Cơ thể đòi hỏi thì ta phải đáp ứng thôi. Còn cách nào khác nữa đâu.”

Theo Irabu, trong liệu pháp Morita, bác sĩ tâm thần học Morita Shoma có nói “thuận theo cảm xúc của bản thân” là cách tối ưu nhất đối với con người.

Hình như Irabu đã giữ chỗ ở một bể bơi khác gần bệnh viện và đi bơi vào các buổi tối.

“Một ngày bơi cùng một chỗ những hai lần kể ra cũng ngại phết nhỉ.”

Kazuo không ngờ câu nói đó lại phát ra từ miệng Irabu nhưng sự thật, anh đã được Irabu tiếp thêm can đảm để đi bơi.

Kazuo mở bản đồ, tìm kiếm một bể bơi gần công ty.

May thay, cách công ty không xa lắm, anh có thể đi bộ tới bể bơi của một trường học mở cửa cho mọi người từ bảy giờ đến chín giờ tối. Thế này thì kể cả những hôm công việc bận rộn tối mất tối mũi, Kazuo vẫn có thể lấy cớ “ăn tối” để trốn đi bơi.

Từ giờ mình có thể tới đó bơi bất cứ lúc nào. Chỉ nghĩ thôi Kazuo đã thấy trống ngực đập rộn ràng.

Và ngày anh mong đợi cũng tự nhiên tìm đến.

Buổi chụp ảnh trong studio kết thúc sớm hơn dự kiến nên trước bảy giờ Kazuo đã được thả tự do. Anh định thỉnh thoảng sẽ về nhà sớm nhưng cơ thể lại thôi thúc anh bơi thử buổi tối xem thế nào. Chắc tại hiếm hoi lắm mới có một ngày nắng đi qua những ngày mưa đây mà. Với kiểu thời tiết này người ta hay tụ tập ở mấy quán vườn bia lúc chiều tà mùa hè để giải nhiệt.

Kazuo nhanh chóng quẹt thẻ ra về. Anh rẽ vào phòng nghỉ dành cho nhân viên để lấy chiếc quần bơi và khăn tắm phơi trong đó, bỏ vào túi.

Thử qua tí xem thế nào. Tiện thể ngâm mình một lúc cũng hay.

Kazuo kiểm có nguy biến với bản thân.

Đến nơi, Kazuo choáng ngợp trước sự hoành tráng, xịn xò của công trình. Ai mà ngờ đây lại là phòng tập thể dục của một trường cấp hai kia chứ. Kazuo không chút chần chừ, mua ngay một vé vào bơi.

Bể bơi ở ngay trong phố nên vắng khách hơn bể gần nhà Kazuo. Hơn nữa quá nửa số khách hàng ít ỏi đến đây đều là các cô nhân viên công sở sau giờ làm.

Chỗ hay ho thế này, đừng hòng anh đây tiết lộ cho mấy chú, Kazuo cười ranh mãnh.

Mấy cô nhân viên chỉ nhẹ nhàng đi bộ dưới nước ở góc bể trong khi một mình Kazuo thả dáng bơi điệu nghệ. Anh không những không nghỉ mà còn lộn đi lộn lại mấy vòng.

Tâm trạng Kazuo lúc này giống một vận động viên bơi lội chuyên nghiệp vừa thi đấu xong. Anh tưởng như trăm nghìn sự chú ý đang đổ dồn về phía mình.

Bao mệt mỗi đường như tan biến đi hết. Cơ thể nhẹ nhàng, thư thái còn hơn cả bơi vào buổi sáng.

Bơi được hơn một kilomet, Kazuo không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì xung quanh nữa.

À mà không, cách nói này vẫn chưa chính xác. Phải là tiếng cười nói chẳng lọt vào tai, thay vào đó âm thanh dịu dàng của nước vang vọng trong tâm thức mới đúng. Ngày nào Kazuo cũng cảm nhận được điều này nhưng tối hôm nay nó đặc biệt đến lạ.

Khi cán mốc một kilomet rưỡi, Kazuo cảm thấy thư thái hơn. Có thứ gì đó đang xâm lấn tâm trí anh như vết mực loang trên tờ giấy dó. Trên hết là cảm giác toàn năng dâng trào trong cơ thể. Nó chính là chất endorphin Naomi đã nhắc đến ư? Thôi, là gì cũng được, miễn không phải

bia rượu. Dù sao đây cũng là thứ lành mạnh và tốt cho sức khỏe.

Tiếng còi của nhân viên giám sát vang lên. Âm thanh sắc lẹm dội vào tai Kazuo.

Vậy là tối nay Kazuo bơi được hai kilomet nữa.

Trong lúc Kazuo tập vài động tác kéo giãn cơ sau khi bơi, mấy cô nhân viên trẻ liếc nhìn anh bằng ánh mắt trầm trồ, ngưỡng mộ. Không phải Kazuo ảo tưởng, rõ ràng họ nhìn anh bằng ánh mắt ấm áp, trìu mến đến lạ.

Các em thấy sao? Anh đây hơn đứt lão sếp ở công ty mấy em đúng không? Kazuo nở thắm trong bụng.

Kazuo có một phần trăm hối hận. Anh hối hận vì một ngày bơi những hai lần.

Nhưng chín mươi chín phần trăm còn lại là mãn nguyện.

Trên chuyến tàu về nhà, anh nhìn gương mặt thất thểu của đám nhân viên làm công ăn lương hay bộ mặt của những gã say rượu mà thấy nực cười thay cho lối sống nhàm chán, thấp kém của bọn họ.

“Anh Kazuo, em hỏi một câu này được không?”

Buổi tối, khi Kazuo đang nằm dài trên ghế sofa, lật đi lật lại cuốn tạp chí *Tarzan* viết về bơi lội, Naomi bưng hai tách hồng trà mang vào.

“Ừ, gì thế em?” Kazuo ngồi dậy, thả một lát chanh vào tách trà.

“Sức khỏe anh thế nào rồi?”

“Tốt mà.” Kazuo cho nửa thìa đường vào rồi khuấy.

“Thế tại sao ngày nào anh cũng đến bệnh viện vậy?”

“Ồ thì... Nói là khỏe nhưng anh vẫn bị tiêu chảy và thấy hơi trướng bụng nữa.”

“Thế tức là không khỏe rồi còn gì?” Naomi bĩu môi.

“Ai bảo em thế? Cơ thể anh đang hồi phục theo chiều hướng tốt lên. Chẳng qua anh đang trong thời gian điều chỉnh hệ thần kinh tự chủ thôi.”

“Hừm...” Naomi không hài lòng với câu trả lời của chồng. Cô nhấp một ngụm trà.

Trên chương trình tivi đang mở sẵn cho vui cửa vui nhà, mấy nghệ sĩ nổi tiếng hò hét hơi lộ về việc muốn ăn món nào trong số các món ăn được bày ra. Toàn mấy thứ vớ vẩn, nhạt nhẽo.

Uống cạn tách trà, Kazuo lại nằm vật xuống sofa.

“Anh này.” Naomi nói nhát gừng, “Thế anh định bơi mãi đến bao giờ?”

“Anh sẽ bơi suốt.”

“Thỉnh thoảng nghỉ một buổi đi.”

“Không phải lần trước anh đã nói rồi à? Nghĩ xong đến lúc bơi lại vật vã lắm.”

“Kể cả thế thì cũng có sao? Chẳng ở đâu bảo hằng ngày phải bơi hai kilomet cả.”

“Nhưng anh muốn!”

“Anh thấy tội lỗi khi không đi bơi à?”

“Làm gì có chuyện đó.” Kazuo bắt đầu phát cáu khi bị hỏi với ý châm chọc.

“Em có đọc một cuốn sách...” Naomi ngả người ra ghế sofa. Cô đưa hai tay lên qua đầu, giãn căng hết cỡ. “Nếu ngày nào cũng vận động các môn như đi bộ, bơi lội hay aerobic, đến một lúc nào đó nó sẽ trở thành lẽ sống của mình.” Naomi vẫn ngược nhìn trần nhà và tiếp tục câu chuyện. “Thế nên, nếu không vận động, thần kinh sẽ không ổn định, trong trường

hợp xấu như gặp tai nạn không thể vận động được, người ta sẽ phải nếm trải cảm giác mất mát như trong nhà có người thân ra đi ấy.”

Gì mà cực đoan vậy? Kazuo thấy phiền phức, chẳng buồn phản bác lại.

“Có người trước đây vẫn chạy hai lần một ngày. Thế rồi một hôm anh ta bị chấn thương đầu gối, không thể chạy được nữa. Về sau anh ta mắc bệnh trầm cảm, cuối cùng đã tự sát.”

“Em này.”

“Em không nghĩ anh đến mức đó.”

“Đương nhiên rồi.”

“Nhưng em cảm giác anh bắt đầu có những dấu hiệu đó rồi. Người ta vẫn bảo tập luyện thể thao tốt hơn uống rượu nhưng em nghĩ chúng chẳng khác nhau là bao, nhất là khi lúc nào cũng phải phụ thuộc vào một thứ gì đó.”

“Ai lại nói phụ thuộc vào thể thao bao giờ.”

“Nhưng sự thật là thế mà.”

Lần này Kazuo giận thật. Anh quay lưng lại với vợ.

“Mấy tuần nay sức khỏe của anh không tốt, nhưng em biết nguyên nhân của nó đấy.”

Kazuo chẳng thèm trả lời. Anh giả vờ đang đọc tạp chí.

“Em nghĩ nó là thứ tích tụ bấy lâu nay.”

Biết không thể giả vờ đọc báo mãi được nhưng Kazuo vẫn phải cố tỏ ra chăm chú.

“Sau ba mươi tuổi, anh bỗng nhiên trở nên tự đắc, cho mình hơn người. Đàn ông hình như ai cũng vậy. Khi không được đối xử như những người trẻ thuộc đội ngũ kế cận, anh lại có cách nhìn sai lệch... Em hỏi anh

chuyện công ty, anh chỉ toàn chê bai thẳng diên ở ban nọ ban kia, rồi thẳng phụ trách bắt tài. Hồi còn đôi mươi anh đâu có thế. Từ khi có người dưới quyền, anh trở nên khó tính thái quá. Lúc nào anh cũng ra vẻ ‘ta đây không làm thì ai làm được’... Một lần, cậu Sato cấp dưới của anh - người từng tới nhà mình chơi chẳng may mắc lỗi. Anh đã lạnh lùng phán xét cậu ấy không có tương lai, có mắng nhiếc cũng chỉ thêm tốn thời gian chứ chẳng được tích sự gì, đúng không? Nhưng quan hệ giữa con người với nhau đâu phải vậy. Mọi người cùng giúp đỡ nhau trong công việc mới tốt...”

“Cô nhiều chuyện lắm đấy.” Kazuo gào lên. Anh đã không giữ nổi bình tĩnh.

Hai vợ chồng im lặng hồi lâu.

“Hết chịu nổi anh rồi...” Naomi thở dài lên tiếng trước. “Ba mươi tám tuổi rồi chứ ít ỏi đâu, nhiều thứ... không thể chấp nhận nổi.”

Diên tiết, Kazuo quay lại, ném “bộp” cuốn tạp chí vào tường. Naomi mặt biến sắc. Cô đứng phắt dậy.

“Anh làm gì vậy? Không thấy nguy hiểm à?” Giọng Naomi đanh lại.

“Mày đừng có nhiều lời.”

“Á à, còn gọi tôi là ‘mày’ à?”

“Nói thế thì đã làm sao?” Kazuo cũng gào rống lên.

“Không phải đã cam kết với nhau trước khi cưới rồi ư? Rằng anh sẽ không gọi tôi là ‘mày’ ấy. Tôi rất ghét loại đàn ông gọi phụ nữ là ‘mày’.”

“Cứ ghét đi, ai cấm đâu.” Kazuo cũng không phải dạng vừa, anh ra sức át tiếng vợ.

Naomi quăng trúng gối ôm vào mặt Kazuo. Tiếp theo tới lượt hộp khăn giấy cũng nhằm mặt Kazuo mà lao đến, không trượt phát nào.

“Á, đau!” Kazuo ôm mặt, nước mắt rỉ ra. Anh ngẩng lên nhìn vợ, thấy

Naomi đã lăm lăm đồng hồ để bàn trong tay.

Kazuo chợt nhớ ra. Thật khủng khiếp nếu làm Naomi điên lên. Cô vợ anh có tật hễ cơn giận dữ lên đến đỉnh điểm, vợ được cái gì trong tay sẽ ném không thương tiếc.

Kazuo hốt hải rời khỏi phòng khách rồi chạy biến vào nhà tắm, chốt cửa lại.

Naomi lập tức đuổi theo sau. Cô gõ cửa rầm rầm một hồi.

“Cái loại anh như thế thì không cần chui ra đâu. Đêm nay đừng hòng vào được phòng ngủ.” Kazuo nghe thấy giọng nói lạnh lùng của vợ vọng vào từ phòng thay đồ. “Trong đó có nước sướng quá rồi còn gì? Tha hồ bơi cả đời cũng được.”

Naomi tàn nhẫn tắt điện cái rụp.

Kazuo ngồi bệt xuống tắm thử chùi chân trong phòng tắm. Cứ tình hình này, sáng mai Naomi sẽ không làm đồ ăn sáng cho mình rồi. Sao tôi lại khổ thế này!

Kazuo vẫn không nghĩ bơi dù bị vợ phản đối dữ dội.

Không những thế anh còn đẩy dần lên tiêu chuẩn một ngày hai lần. Khéo co kéo, sắp xếp thì thời gian thực sự không phải vấn đề. Ngày bơi hai lần, Kazuo vẫn thấy khỏe như vâm.

Hơn thế nữa, một ham muốn đang trỗi dậy trong anh.

Anh khao khát được bơi chặng lâu hơn một lần.

Tất cả các bể bơi ở Nhật đều do Bộ Lao động hoặc Bộ Giáo dục quản lý nên sẽ quy định khách hàng phải có thời gian nghỉ ngơi, không bơi quá lâu, tức là không thể bơi liên tục quá năm mươi phút. Đến bể bơi trong Công viên Toshima còn như vậy thì tất cả bể bơi trên khắp nước Nhật này chắc cũng chẳng ngoại lệ.

Kazuo đã ghé thử các bể bơi tư nhân nhưng ở đâu người ta cũng ưu

tiên trường học trước. Kazuo chỉ có thể bơi lội tự do ở hai làn bơi còn lại, chưa kể lúc nào cũng chật kín người. Khó bơi lâu cùng một tốc độ ghê, Kazuo trầm nghĩ.

Có lần, Kazuo thử hỏi nhân viên giám sát “Nếu hôm nào bể chỉ có mình tôi, có thể bơi liên một mạch không nghỉ không?” nhưng đã bị từ chối thẳng thừng “quy định là quy định”.

Đến bó tay với mấy ông nhà nước vẫn quản lý theo lối cứng nhắc. Lúc này, tự nhiên Kazuo lại nổi hứng muốn đi biển.

Với Kazuo, về mặt tốc độ mà nói, quãng đường hai kilome chính là cánh cửa dẫn đến xúc cảm hạnh phúc. Chỉ một kilomet thôi quả thực rất đơn điệu, chẳng có gì gọi là thú vị cả. Vượt qua một kilomet này sự khó nhọc sẽ tan biến, qua được một kilomet rưỡi tinh thần sẽ được đẩy lên cao. Mỗi tội đang lúc cao trào, tiếng còi cưỡng bức của tên nhân viên giám sát đáng ghét lại vang lên chẳng khác nào ném đá vào hội nghị.

Nếu có thể bơi thêm hai hay ba tiếng nữa, hưng cảm nào đang đợi anh phía trước nhỉ? Nghĩ vậy Kazuo lại càng căm hận tiếng còi chết tiệt kia hơn.

Irabu hình như cũng có cùng tâm sự.

“Chuẩn, chuẩn. Nghỉ giải lao hay không để người ta tự quyết có phải hơn không.”

Irabu cũng nghiệm bơi hai lần một ngày. Ông ta nói đã phát hiện ra một bể bơi thứ ba và đang đi đi về về giữa các bể.

“Năm mươi phút đúng vào thời điểm não sản sinh ra endorphin nhỉ?” Irabu vừa nói vừa tự xoa đầu mình.

“Vợ tôi cũng nói giống hệt bác sĩ về chất endorphin gì gì đó.”

“Não bộ con người vốn được lập trình sẵn khả năng giải thoát khỏi sự đau khổ trong tình huống xấu nhất. Nó được gọi là endorphin hay

chính là chất giúp xoa dịu tinh thần. Tôi chưa từng trải qua cảm giác đó bao giờ. Không phải vẫn có những vụ bị người khác bóp cổ đến chết đấy ư? Trong trường hợp đó, ban đầu nạn nhân sẽ cảm thấy đau đớn tột cùng nhưng khi cái chết cận kề, endorphin khiến nạn nhân chạm được đến cảm giác thăng hoa.”

“Ô hô.”

“Chính vì thế nên không có trường hợp chết trong đau đớn đâu.”

“Hừm...” Đúng là bác sĩ có khác, đáng nể thật.

“Ấy là tôi tự nghĩ thế.”

Suýt chút nữa Kazuo ngã dúi dụi về phía trước.

“Nhưng dù sao chúng ta vẫn muốn thử bơi một lần như thế nhỉ, bơi một mạch năm tiếng liền ấy. Tha hồ sản sinh endorphin.”

“Làm vậy có hại cho cơ thể không, bác sĩ?”

“Không hề.”

Kazuo như được cổ vũ thêm tinh thần. Cô nhăm to rồi, cô vợ tôi ơi. Đó là điều anh rất muốn nói với Naomi.

“Thế ra biển bơi thì sao?” Kazuo hỏi.

“Chân không chạm đáy, sợ chết đi được.”

“Vâng, bác sĩ nói cũng đúng.”

“Bơi ở bể là tốt nhất. Không có sóng cũng chẳng lo cá mập xuất hiện.”

Cũng phải. Gì chứ Kazuo rất sợ cá mập. Đến sửa anh còn ghét nữa là.

“Không có bể bơi nào cho phép chúng ta bơi thỏa thích theo ý mình muốn sao ta.” Kazuo khoanh tay, khẽ thở dài. “Bác sĩ này, bác sĩ có người quen nào trong nhà có bể bơi tầm hai mươi lăm mét không?”

“Tôi quen chủ một trang trại nuôi lươn đấy.”

Kazuo nhắm mắt khi tưởng tượng ra cảnh mình ngụp lặn giữa những

con lươn.

“Ồ, có khi đêm khuya được bơi thỏa thích ấy chứ.”

Irabu buông một câu khó hiểu. Kazuo vẫn ngơ ngác không hiểu ông ta đang nói gì.

“Cũng chẳng có nhân viên giám sát.”

“Hả?” Kazuo chưa tin được những điều mình vừa nghe. “Như nào ạ...?”

“Thì ban đêm đột nhập vào bên trong chứ còn sao.” Irabu thản nhiên đáp.

“Ấy, gì thì gì tuyệt đối không thể...”

“Nhà tập thể thao ở khu anh chắc không có người trực ban đêm đâu nhỉ?”

“Tôi đoán là không.”

“Chẳng có thứ gì giá trị nên chắc không đến mức hợp đồng với công ty bảo vệ đâu.”

“Đúng vậy, nhưng...” Kazuo nhìn Irabu không chớp mắt. “Bác sĩ định làm thế thật hả?”

“Tôi đang tính không biết có nên làm thế không.”

“Tôi nghĩ bác sĩ nên...”

“Anh Omori đi cùng tôi thì tối nay chúng ta ra tay luôn.”

“Tôi chịu thôi” Kazuo lắc đầu quây quậy. “Nếu để người ta tóm được, chúng ta sẽ bị khép vào tội xâm nhập bất hợp pháp đấy.”

“Khép tội gì được chuyện cón con ấy. Giả sử chúng ta đập vỡ kính cửa sổ nhà vệ sinh và đột nhập vào bên trong đi chẳng nữa, văn phòng cũng có bị lộn tung lên đâu. Đám nhân viên chắc chỉ nghĩ ‘Ôi, lại đám du côn đập vỡ kính đây mà’ thôi.”

“Ừm...” Kazuo âm ừ trong cổ họng. Kể ra cũng có lý.

“Omori, anh thấy thế nào? Anh có muốn cùng đột nhập vào bể bơi lúc mười hai giờ đêm rồi thử bơi liền một mạch năm tiếng với tôi không?”

“Ôi, không, nhưng mà...”

Quả nhiên, Kazuo không có gan làm chuyện ấy. Anh cảm thấy mình đang đứng ngấp nghé trước ranh giới vi phạm pháp luật.

“Anh cứ suy nghĩ đi nhé. Quyết định làm thì gọi điện cho tôi.”

“Haiz.”

Ngày hôm đó, Kazuo lại được tiêm cho một mũi. Cô y tá với cặp đùi được phơi bày lộ liễu tới bơi thuốc sát trùng lên tay trái Kazuo.

Khi mũi tiêm sắp cắm vào tay anh, Irabu cũng dí sát mặt vào.

Bình thường Kazuo sẽ tránh, nhìn ra chỗ khác nhưng chẳng hiểu sao hôm nay anh lại lăm lét nhìn Irabu.

Irabu mặt đỏ lựng, hai mắt long lên sòng sọc rồi nuốt nước miếng ừng ực.

Gã đàn ông chết tiệt này... Rõ ràng đây là một kẻ lập dị. Kazuo nghĩ.

Anh xoa xoa bả vai vừa tiêm xong, dặn lòng không được đề cập bất cứ điều gì liên quan đến chuyện xâm nhập bất hợp pháp.

Nhưng dù sao đó cũng là một đề nghị hấp dẫn. Thật thích thú biết bao nếu được bơi liền một mạch chẳng phiền đến ai.

4.

Ngày cuối cùng trong khâu chờ duyệt in tạp chí, cơ thể Kazuo lại có những dấu hiệu bất thường. Ngực anh đột nhiên nhói lên trong lúc làm việc, phần bụng dưới cũng đau âm ỉ. Sau đó cánh tay bắt đầu khó chịu. Từ khuỷu tay đến các ngón tay tê lâm râm, nếu anh không dồn sức vào, hai tay sẽ run lấy bầy.

Kazuo biết rõ nguyên nhân của những triệu chứng này. Trước ngày duyệt in, anh không cách nào sắp xếp được thời gian cá nhân của mình. Hai ngày liền anh phải ăn ngủ ở công ty để làm việc nên không có thời gian đi bơi.

Cố nhịn đến hết tối nay nữa thôi. Kazuo tự nhủ với chính mình. Sáng hôm sau tạp chí sẽ được duyệt lần cuối. Rồi Kazuo sẽ được giải thoát khỏi công việc một thời gian.

Việc đầu tiên anh sẽ làm là về nhà đánh một giấc thật no mắt. Tiếp đến là bồi bổ sức khỏe, thể lực rồi đi bơi. Lúc đó phải dồn hết sức bơi mới được. Bơi hai lượt để đảm bảo cho đủ hai kilomet. Kazuo vẫn bất mãn khi không được bơi liền một mạch nhưng so với việc không có thời gian bơi, như thế đã là xa xỉ lắm rồi. Có điều kiện, anh sẽ tìm bể bơi nào đó không bắt nghỉ giải lao. Tokyo rộng lớn thế này, kiểu gì chẳng tìm được một nơi như thế.

Trường hợp xấu nhất thì xin đi công tác ở eo biển Dover thôi. Anh sẽ lên kế hoạch “Phóng viên tòa báo tác nghiệp ở eo biển Dover” và đến đó bằng tiền của công ty. Dù là tạp chí dành cho các bà nội trợ hay tạp chí

nuôi dạy con cái, kiểu gì kế hoạch cũng được thông qua. Với những cống hiến của anh cho công ty này không lý nào họ lại từ chối anh.

Kazuo gồng bụng lên, cố gắng chịu đựng cho qua cơn đau. May là đồng nghiệp xung quanh không mấy người để ý. Kazuo phải lấy khăn tay lau mồ hôi đang rịn ra trên trán những lúc cơn đau quặn lên. Anh nghiêng chặt răng để ngăn nỗi bất an khó giải thích đang trào dâng.

“Anh Omori, phiền anh một chút.” Cậu nhân viên cấp dưới Sato chen ngang.

“Gì vậy?” Kazuo phải cố tỏ ra bình thường nhất. Mặt Sato cứng đờ.

“Tình hình là bản đồ hướng dẫn đến cửa hàng tái chế chưa được đưa vào.”

“Cậu đùa đấy à?”

“Em rất xin lỗi.” Sato cúi gập đầu. “Em tưởng đã đính kèm lúc chờ duyệt in rồi, chẳng hiểu sao em lại quên không đặt hàng với bên biên tập.”

“Thế là thế nào?” Kazuo cau có hỏi.

“Em đã nhờ phía biên tập làm trọn gói cho mình nhưng hình như họ lại nghĩ việc đó thuộc trách nhiệm của chúng ta hay sao ấy ạ.”

“Cậu từ trên trời rơi xuống đấy à? Ai lại khoán hết cho người ta như vậy chứ?”

“Em xin lỗi anh ạ.”

Kazuo nhìn đồng hồ, chín giờ sáng. Anh vò đầu, nghĩ cách xử lý. Anh là người phụ trách nên khâu cuối cùng phải tự kiểm tra lại hết. Liệu đến sáng mai có kịp không?

“Trước mắt yêu cầu họ sắp chữ vào đi đã.”

“Cái đó em làm rồi ạ. Em nói khó với họ thì thấy bảo trong đêm nay sẽ xong. Vấn đề là tranh minh họa ấy ạ. Chỗ này thiếu một tí, chỗ kia thiếu một tí mà người thì...”

“Không có người làm à?”

“Vâng.” Sato ừ ừ, “Anh có thể nhờ chị nhà làm được không ạ?”

“Muốn ăn đấm hả, cái thằng điên này. Dám nhờ cả vợ người khác à?”

“Em xin lỗi”

“Tóm lại còn bao nhiêu chỗ cần vẽ?”

“Bảy mươi lăm chỗ ạ.”

Muốn khóc quá. Kazuo còn phải đọc soát rất nhiều thứ nữa.

“Cậu đến phòng thiết kế, lừa lừa lấy bút Rotring và giấy bìa đem về đây cho tôi. Tôi sẽ vẽ. Cái này chỉ cần đường vẽ không cong queo là được chứ gì?”

“Đúng ạ.”

“Còn đứng đấy mà nói à?” Kazuo bắt ngờ lớn tiếng.

Kazuo bắt Sato phải ép sát tiến độ bên xưởng in còn anh cầm bút bắt đầu vẽ.

Anh nắn nót từng nét, từng nét trong khi vẫn phải giữ cho tay không bị run. Tuy không cần vẽ chính xác tuyệt đối nhưng vẫn phải tính toán tỷ lệ hợp lý.

Giữa chừng Kazuo phải dừng lại đi vệ sinh mấy lần vì bị tiêu chảy.

Sato từ nhà in trở về, dán chữ lên bản đồ Kazuo vừa vẽ xong. Trong lúc đó Kazuo cũng phát hiện ra một số chỗ bị sai. Anh điên tiết quát Sato “Cậu phải kiểm tra cẩn thận chứ”, cậu ta chỉ biết luôn mồm nói “Em xin lỗi.” Chẳng còn cách nào khác, Kazuo đành tìm ở bản sắp chữ cũ, gỡ chữ đó ra rồi dán vào.

Vèo cái đã rạng sáng hôm sau.

Các bộ phận khác đã xong việc chỉ đợi lệnh in nên rút về nhà hết. Kazuo phải muồi mặt nhờ trưởng ban biên tập duyệt trang dù chưa có

bản đồ. “Sau đó chính em sẽ mang đi in.” Anh cam kết. Anh cũng cho Sato về nhà còn bản thân lo xử lý hết các phần việc còn lại.

Tới chín giờ sáng, Kazuo đã hoàn thiện xong những trang mình phụ trách. Anh ôm bản bông lao như bay lên taxi, đến xưởng in. Cả tinh thần lẫn thể xác anh đều rệu rã, bải hoải. Bên trong cơ thể anh như tồn tại một thực thể sống khác đang gặm gào. Anh thấy cả người nôn nao nên phải chạy vội vào nhà vệ sinh của xưởng in để nôn. Vì trong dạ dày trống rỗng nên Kazuo chỉ cho ra toàn chất dịch nhầy nhầy, chua chua.

Trên chuyến tàu về nhà, Kazuo phải vật vã chiến đấu với nỗi bất an vô hình đang dâng đến tận cổ họng. Nếu cứ ngồi yên một chỗ không chừng Kazuo sẽ phát điên mà hét toáng lên mất nên anh phải lên trước xuống sau trong tàu.

Trước khi về nhà, Kazuo rẽ vào phòng khám của Irabu, cách nhà anh hai ga. Anh quyết định đến khám luôn chứ không gọi điện thoại đặt lịch. Anh cho rằng chỉ mình Irabu mới hiểu được tình trạng của mình.

“Ồ, lâu quá mới gặp đấy, anh Omori.” Irabu vẫn niềm nở đón tiếp anh bằng giọng nói thùng thảng, từ tốn. Mới ba ngày không gặp nhưng Kazuo cứ ngỡ như ba năm. Anh vui mừng khôn xiết, thậm chí còn muốn nhảy bổ tới ôm chầm lấy Irabu. Khóe mắt anh rung rung, trông thật tội nghiệp.

“Có chuyện gì thế? Dị ứng phấn hoa à?”

Ông này hay nhỉ, mùa hè từ đời nào rồi còn gì. Thế nhưng Kazuo rất trân trọng sự tồn tại của Irabu lúc này.

“Bác sĩ, thực ra là...”

Được lời như cởi tấm lòng, Kazuo tuôn một tràng thở than rằng suốt ba ngày nay, anh bị trói chân ở công ty, không có chút kẽ hở nào để tranh thủ đi bơi, chỉ vì thằng nhóc cấp dưới Sato ngu xuẩn, không được việc gì mà anh dính vào rắc rối lớn.

Anh cũng không quên kêu ca về tình trạng sức khỏe tồi tệ hiện tại của mình, sự sụp đổ của các cơ quan bên trong cơ thể, những cơn đau quặn bụng hay việc nôn mửa.

“Không sao đâu, sẽ sớm khỏi thôi.” Irabu thản nhiên nói như không có chuyện gì xảy ra.

“Bác sĩ nói thật chứ?” Kazuo muốn ôm chầm lấy Irabu.

“Ừ. Đó là hội chứng cai diễn hình mà.”

“Hội chứng cai ă?”

“Đúng vậy. Nguyên nhân vì anh không được đi bơi đấy. Tôi cũng giống anh Omori, cơ thể chúng ta đã chuyển sang trạng thái không duy trì được tình trạng sức khỏe hiện tại nếu không đi bơi. Tối mà được bơi, mọi thứ sẽ quay về nguyên trạng thôi.”

“... Bác sĩ không thấy như vậy rất dở à?”

“Không hề.” Irabu hồn nhiên đáp lại.

“Không, bác sĩ nói không hề gì nhưng tôi...”

“Anh nên nghĩ mình may mắn vì đó không phải nghiện rượu. Nếu là rượu, nội tạng của anh coi như đi tong rồi. Còn bơi giúp cơ thể săn chắc, khí huyết lưu thông tốt, có gì không ổn nào?”

“Ừm...”

“Con người có rất nhiều chứng nghiện, nghiện công ty, nghiện làm thiện nguyện, nghiện rau quả không chứa thuốc trừ sâu... Nghiện bơi là vô hại nhất còn gì.”

“Không, nếu được, ta nên tránh nghiện bất cứ thứ gì...”

“Tôi đã bảo không sao mà. Kiểu gì chẳng đến lúc chán.” Irabu cười vô tư lự. “Chúng rối loạn là do hệ thần kinh điều khiển nên chúng ta không thể làm gì chống lại đâu. Thuận theo cảm xúc của bản thân là giải pháp tốt nhất.”

“Tôi sẽ chán bơi ư?”

“Chán chứ. Ha ha.”

Dù thấy không thỏa đáng với câu trả lời của Irabu nhưng Kazuo thực sự đã được xoa dịu phần nào. Cũng có thể Irabu là bác sĩ thần kinh giỏi thực sự. Kazuo bắt đầu nghĩ như vậy. Chỉ ít ông ta cũng khiến anh tĩnh tâm hơn.

“Mà này.” Irabu hạ giọng nói. “Đêm nay, tôi tính sẽ lên vào bể bơi đấy, anh Omori thấy thế nào? Tôi sẽ đợi anh trước cửa nhà tập thể thao khu, lúc mười hai giờ đêm.”

“Bác sĩ tính làm thật đấy à?”

“Thật. Thế anh không muốn thử bơi một mạch năm tiếng à?”

“Không, nhưng mà, tôi...”

Kazuo ngập ngừng.

“Tôi biết thừa anh sẽ nói thế mà. Anh Omori cũng chỉ thường thường như ai thôi nhỉ.”

Nghe như ông ta đang chế giễu mình gan thỏ đế ấy.

“Đã vậy tôi tự đi một mình.”

Lão này to gan thật.

“Có việc này tôi muốn nhờ anh Omori giúp một tay.” Irabu nhòai người về phía Kazuo. Anh cũng khom lưng xuống, dỏng tai nghe. “Ở nhà tập thể thao của khu, nhà vệ sinh phía sau có một cái cửa sổ. Ban đầu tôi định đập vỡ nó rồi chui vào bên trong nhưng có khi tránh phá hoại của công sẽ hay hơn.”

“Vâng.”

“Tối nay anh Omori đi bơi đúng không? Vậy lúc đó anh dùng tuốc-nơ-vít mở sẵn khóa cửa sổ giúp tôi, được chứ?”

“Khóa cửa sổ toilet à?”

“Phải. Nó là dạng chốt xoay nên dễ tháo lắp bằng tuốc-nơ-vít lắm. Xong anh lấy nó ra và mang về nhà hộ tôi.”

“Ừm..”

“Trước khi đóng cửa khu nhà, chắc họ sẽ đi kiểm tra cửa nẻo một lần, nếu thấy khóa hỏng sẽ để nguyên như vậy thôi. Tôi nghĩ họ chẳng vội vàng gọi thợ đến sửa ngay làm gì đâu. Dù sao cũng chỉ là cái nhà tập thể thao, có gì giá trị bên trong đâu cơ chứ.”

“Bác sĩ nói cũng phải.

“Thế nhé, trăm sự nhờ anh đấy.”

“Tôi hiểu rồi.”

Chính Kazuo còn thấy ngạc nhiên trước câu trả lời trơn tru của mình. Ừ thì đó cũng chỉ một tội nhẹ thôi nhưng lạ cái là Kazuo gần như không hề phản đối hành vi tiếp tay cho sự xâm nhập bất hợp pháp của Irabu. Trái lại anh còn rất kính nể Irabu.

Người đàn ông này tối nay sẽ được thư thái bơi lội mà không phiền đến ai.

Có lẽ endorphin sẽ được sản sinh liên tục trong quá trình bơi lội, Kazuo nghĩ.

Mình mới chỉ biết đến mép cánh cửa dẫn vào thế giới hạnh phúc thôi trong khi Irabu sắp được đặt chân lên miền đất hứa rồi.

“Thế, ta tiêm chứ nhỉ?”

Nghe tiếng Irabu réo gọi, Kazuo đành phải chuyển chỗ.

“Bác sĩ này. Không hiểu sao tôi lại chẳng thấy buồn ngủ gì cả.” Kazuo nói. Anh có cảm giác do quá mệt nên không chợp mắt được.

“Để tôi đưa anh mấy viên thuốc an thần. Anh uống ở đây luôn đi.”

Irabu trao cho Kazuo hai viên thuốc rồi nói tiếp: “Thuốc sẽ có tác dụng khi anh về đến nhà đấy.”

Kazuo đặt cánh tay trái lên giá đỡ và thả lỏng toàn thân.

Anh vừa nhìn cô y tá bôi thuốc sát trùng lên cánh tay, vừa miên man suy nghĩ không biết tới đây mình sẽ thế nào.

Liệu những ngày tháng khỏe mạnh có quay trở lại? Kazuo thở dài không biết bao lần.

Cặp đùi của cô y tá vẫn lồ lộ, cô ta cúi thấp người xuống chọc kim tiêm vào bắp tay Kazuo.

Cũng giống những lần trước, Kazuo mơ màng nhìn theo những cử chỉ của cô y tá.

Irabu ghé sát mặt lại như để che đi cảnh-mà-ai-cũng-biết-là-gì-đấy. Trán ông ta đỏ lựng, má khế giật giật. Kazuo thấy rõ ràng ông ta đang rất phấn khích.

Phải rồi, là như vậy ư?

Mãi đến bây giờ Kazuo mới vỡ lẽ. Thì ra Irabu là một gã nghiện tiêm.

Ông ta rơi vào cực lạc khi thấy kim tiêm nhọn đâm vào da thịt.

Nhưng anh cũng không nghĩ mình bị ông ta lừa. Muốn làm gì thì tùy. Kazuo mệt mỏi nghĩ.

Mèo chē mớ là mèo điên nên Kazuo đã mạnh dạn nhìn chằm chằm vào cặp đùi của cô y tá. Chỗ gần ngón chân cô ta có dán một cái nhãn nhỏ, ghi “nhìn nó đi”. Kazuo ngẩng mặt lên. Lần đầu tiên Kazuo thấy cô y tá nhoẻn miệng cười. Cô ta thuộc tuýp cuồng khoe da thịt ư? Cái khoa thần kinh này, đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã.

Không biết có phải thuốc an thần đang phát huy tác dụng không mà trên chuyến tàu trở về nhà, Kazuo thấy đầu óc mơ mơ màng màng.

Gần trưa Kazuo về đến nhà. Anh đi vào căn phòng kiểu Nhật, tự

mình trải đệm ra rồi lăn xuống ngủ. Vợ chồng anh ngủ riêng kể từ sau cuộc khẩu chiến nảy lửa lần trước.

Cảm giác dễ chịu nhẹ nhàng đưa Kazuo chìm vào bóng tối mơ hồ.

Lúc Kazuo tỉnh lại căn phòng đã tối đen. Anh dụi mắt, nhìn lên trần nhà. Kazuo chẳng ý thức được bây giờ là lúc nào và mình đang ở đâu.

Kazuo lên dây cót cho não. À, phải rồi, sáng sớm nay anh đã hoàn thành xong khâu cuối biên tập và giờ đang ở nhà.

Anh đưa hai tay lên xoa mặt và giữ tư thế đó một lúc. Anh không có bất cứ khái niệm nào về thời gian. Anh biết mình vừa thức dậy nhưng không nhớ mình đã ngủ được bao lâu rồi.

Chỉ biết rằng anh cảm thấy ngủ rất đã mắt. Bao lâu rồi mình mới ngủ một giấc say đến vậy nhỉ?

Anh xoay cổ, khởi động nhẹ và nhìn ra cửa sổ. Không có bất cứ thứ ánh sáng nào lọt vào từ tấm rèm cửa.

Anh cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, kể cả tiếng tivi hay âm thanh của việc bếp núc.

Anh vẫn trằm chẫn và ngồi nguyên trên đệm, quờ quạng tìm đồng hồ. Nó nằm ngay dưới gối. Kazuo cầm lên xem giờ.

Đồng hồ chỉ mười một giờ rưỡi. Chắc chắn là mười một giờ rưỡi đêm rồi.

Kazuo điếng người. Bể bơi đóng cửa rồi còn đâu.

Anh vùng dậy. Thế này thì thất hẹn với Irabu rồi.

Chuyện này là sao? Mình đã ngủ những mười hai tiếng ư?

Kazuo ngồi xồm trên đệm, thở dài thườn thượt.

Chết rồi. Anh hối hận vì đã không đặt chuông báo thức. Cũng tại anh không ngờ mình lại ngủ mê mết như thế này.

Mình đã phản bội Irabu. Giờ này chắc ông ta đang cuống quýt vì không mở được cửa sổ toilet cho xem. Chắc ông ta ghét mình lắm.

Đội đã... Kazuo cố gắng đánh thức cái đầu vẫn còn chưa tỉnh táo của mình. Lúc rủ Kazuo, ông ta đã hẹn cả hai gặp nhau vào mười hai giờ đêm. Tức là có thể giờ đó Irabu sẽ đột nhập vào bên trong.

Nếu thế thì vẫn còn kịp. Bây giờ ra khỏi nhà và đi đến nhà tập thể thao trong khu thì có thể gặp Irabu.

Chỉ cần xin lỗi ông ta chuyện ngày hôm nay và hứa sẽ gỡ chốt khóa vào ngày mai là xong.

Kazuo đứng dậy, mặc quần, xỏ tay vào chiếc áo phông và đeo đồng hồ.

Anh với tay lấy chiếc túi thể thao. Quần áo bơi luôn được nhét sẵn trong túi.

Trong giây lát, Kazuo không hiểu anh đang định làm gì.

Mình xách túi theo làm gì nhỉ? Nhưng rồi Kazuo cứ thế ra khỏi nhà.

Anh chạy hết tốc lực trong khu phố giữa đêm hôm khuya khoắt.

Cảm giác khó chịu dâng lên trong người ban này đã dịu xuống. Cơ thể bỗng nhiên nhẹ bẫng. Gần mười hai giờ đêm rồi, mặt Kazuo dần tái nhợt đến không ngờ.

Thế này thì bao lâu mình cũng có thể bơi được, Kazuo nghĩ.

Hả? Kazuo đứng khựng lại. Sao có thể như vậy được? Kazuo thoáng giật mình.

Không thể tin được mình lại...

Trước mắt phải khẩn trương lên mới được. Kazuo bắt đầu chạy thực mạng. Gặp Irabu lúc này mới là việc tiên quyết.

Khi Kazuo đến được nhà tập thể thao khu, anh không thấy bóng dáng Irabu đâu. Ánh sáng trắng xanh của những chiếc đèn bên ngoài tòa

nhà rọi sáng lối cửa ra vào.

Ông ta đã về rồi ư? Kazuo tiu nghỉu.

Đúng lúc đó, Kazuo nghe thấy tiếng xả khói ầm ì của xe ô tô. Anh nhận ra ngay đó là âm thanh của chiếc xe Porsche. Chiếc xe Porsche màu xanh nõn chuối trông không khác gì một con ếch khổng lồ, bệ vệ xuất hiện trước nhà tập thể thao.

“Yo, Omori, tới rồi đấy à?” Irabu thò cổ ra ngoài cửa kính ô tô, nhoẻn miệng cười. “Mừng ghê gớm.” Ông ta lại cười toe toét.

“Không, thực ra thì...”

Kazuo bắt đầu trình bày. Anh cúi gập người xin lỗi Irabu.

“Gì thế, hóa ra là chuyện này à.” Irabu từ tốn đáp. “Biết sao được, tại anh chưa quen với thuốc an thần mà. Thuốc đó hiệu quả phết nhỉ.”

Sao lại có người rộng lượng đến nhường này? Kazuo nghĩ. Có khi mình theo ông ta điều trị cũng tốt.

“VẬY, PHIỀN ANH ĐẠP KÍNH GIÚP TÔI VỚI?”

“Ồi?”

“Tìm trong hộp đồ nghề ô tô, kiểu gì cũng có cờ-lê đấy.”

“Ồm... để mai đi...”

“Lại thế nữa rồi. Không phải anh đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ mới đến đây sao?”

Irabu chỉ về cái túi Kazuo đang cầm.

“Ấy, không, cái này là...” Kazuo lúng túng đáp.

“Thôi nào, anh mau làm đi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Irabu mở cốp xe Porsche, lấy chiếc cờ-lê rồi đi vòng ra sau nhà tập thể thao. Kazuo cũng đi theo như thế bị bỏ bùa mê.

Làm vậy có được không? Mình có phạm tội đột nhập trái phép

không? Kazuo tự vấn trong đầu, dù lúc này anh đang không tỉnh táo.

Mặt khác, cuống họng anh khô khốc. Một bể bơi không người đang chờ đợi anh, bể bơi anh có thể thỏa thích bơi đến tận sáng mà chẳng làm ảnh hưởng đến người khác.

Nếu bơi liên tục trong vòng năm tiếng đồng hồ thì sẽ thế nào nhỉ? Mình sắp được đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc tuyệt độ, từ trước tới giờ mình mới chỉ được nếm trải tí chút.

Kazuo dừng lại trước cửa số toilet, thấy Irabu đã nhanh như chớp giáng cò-lê thật mạnh, đập vỡ cửa kính. Âm thanh vô cùng chói tai vang vọng giữa màn đêm tối tăm. Người đàn ông này chẳng có lấy một chút do dự. Mảnh kính bị đập ra có kích cỡ nhỏ gọn, vừa vặn như một chiếc đĩa CD.

Irabu thò tay qua lỗ để vặn chốt rồi mở cửa.

“Ồi, tôi để quên thang trong ô tô mất rồi. Mà thôi chẳng cần.” Giọng nói của Irabu không mấy may mắn căng thẳng. “Làm thế này kể cũng hơi áy náy, nhưng anh Omori cúi xuống làm bệ để tôi leo lên lưng anh đi.”

Kazuo làm theo răm rắp. Anh quỳ gối, chống hai tay lên mặt đất rồi đợi Irabu leo lên.

Irabu đặt chân lên lưng Kazuo. Nặng dữ. Kazuo những tưởng mình đang bị một con voi giẫm lên. Mặt anh méo xệo vì phải gồng mình chống lại lực tác động quá lớn.

“Ồ, cái cửa sổ này, nhỏ hơn tôi nghĩ đấy.”

Irabu định thò đầu vào trước. Kazuo cảm nhận thấy một cơn đau khủng khiếp chạy dọc sống lưng. Hóa ra Irabu vừa mới nhảy lên.

Kazuo ngã lăn ra đất, xây xẩm mặt mày. Mãi chưa hết đau nên Kazuo vẫn ôm gối nằm nguyên tại chỗ. Anh rên rỉ. Ồ? Đây không phải tiếng mình rên.

Kazuo hốt hải nhìn lên.

Đập vào mắt anh là cái mông to vĩ đại. Nó bị kẹt cứng trong cửa sổ.

“Ui da...” Irabu vừa rên, vừa vùng vẫy hai chân.

“Bác sĩ, bác sĩ có sao không?” Kazuo lồm cồm bò dậy và hỏi.

“Anh đẩy dùm tôi với.”

“À vâng.”

Kazuo ráng hết sức uren mông ông bác sĩ nhưng cái mông không nhúc nhích được tí nào. Khung cửa sổ đã găm chặt lấy phần thịt ở mông Irabu.

Lần này Kazuo thử kéo Irabu ra nhưng kể cả làm vậy, Irabu vẫn bị mắc kẹt. Kazuo phân vân không biết nên kéo hay nên đẩy nhưng rốt cuộc anh chọn kéo tiếp. Giả sử có đẩy được ông ta vào bên trong, đến lúc chui ra cũng vất vả. Đêm nay thôi vậy. Hôm khác làm lại thì tốt hơn.

“Hí hí hí.” Irabu cười.

Lão này đầu óc có vấn đề không vậy? Đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà còn cười được à? Kazuo chỉnh lại tư thế đứng cho vững chãi, anh dùng hết sức lực, kéo chân Irabu ra.

“Hí hí hí.” Vẫn còn cười được.

Không, hình như không phải tiếng cười. Kazuo động tai lên nghe.

“Ư ư ư, hic, hic.”

Là tiếng nấc. Irabu đang mếu máo.

Lại gì nữa vậy, cái lão này? Sự bất chấp, không sợ trời không sợ đất, liều mình như chẳng có gì to tát ban nãy biến đi đâu mất rồi?

“Bác sĩ làm sao thế?”

“Tôi sẽ bị mẹ mắng cho mà xem.”

Mẹ ư? Kazuo cạn lời. Đâu phải lúc sợ hãi chuyện vợ vắn đó? Trời mà sáng thì cảnh sát sẽ đến tóm. Tôi đây cũng bị bắt vì tội đồng lõa đấy. Công

việc ở công ty để đẩy cho ai? Gia đình ai lo? Naomi sẽ bỏ về nhà mẹ để cho xem.

Kazuo chống một chân vào tường, vươn cánh tay lên, nắm được dây thắt lưng của Irabu từ khe hở nhỏ tí xíu ở cửa sổ.

Kazuo hít một hơi thật sâu rồi dồn sức lên tay và chân.

Phần khóa thắt lưng lập tức bung ra, dây thắt lưng bị hỏng nhưng Irabu vẫn y nguyên trạng thái cũ.

Kazuo chống hai tay bên sườn, cứ đứng như thế và thở dốc.

“Anh Omori” Irabu thều thào, “Anh không được bỏ mặc tôi mà về đâu đấy.”

“Về thế nào được. Ông bị cảnh sát tóm, tôi đây cũng ‘ăn’ đủ.”

Kazuo chẳng thèm gọi “bác sĩ Irabu” nữa. Mới ban nãy anh còn nghĩ sẽ tuân theo phác đồ điều trị của người này vậy mà...

“Lần tới ta đập tiếp cửa ra vào nhé!”

“Ông đang nói gì vậy, đồ điên.” Kazuo vò đầu bứt tóc.

Còn có lần sau nữa ư? Kazuo chống tay lên tường, lắc đầu quây quây. Cái kế hoạch điên rồ này vốn đã sai lầm từ trong trứng nước. Kể cả có bơi được năm tiếng ở bể bơi không người đi chẳng nữa, ham muốn của con người đâu chỉ dừng lại ở một lần này thôi. Chắc chắn sẽ có lần thứ hai. Thứ Kazuo mê đắm cũng giống thế giới của những con nghiện thuốc phiện, chỉ ngày một leo thang chứ không có đường lùi. Tại sao một điều hiển nhiên như thế bây giờ mình mới nhận ra nhỉ?

Đúng lúc đó, Kazuo nghe thấy tiếng còi hú từ xa. Là còi xe cảnh sát.

Toàn thân anh tê cứng, người run lẩy bẩy. Ai đã báo vậy nhỉ?

Âm thanh mỗi lúc một to dần. Trống ngực Kazuo đập dồn dập.

Công ty, hàng xóm láng giềng, vợ. Những từ ngữ này cứ quay mòng

mòng trong đầu anh.

Không xong rồi. Chắc chắn mình sẽ bị đưa lên báo. Một người đàn ông kỳ quặc đột nhập vào bể bơi lúc nửa đêm. Đời nào báo chí chịu bỏ qua một câu chuyện có tính giải trí cao như thế này.

Phải rồi, đây đúng là một câu chuyện khôi hài.

Kazuo có muốn chạy trốn, chân cũng không nhúc nhích được. Irabu vẫn đang vật lộn, vùng vẫy hết sức.

Chiếc xe cảnh sát đã chạy qua con phố phía trước.

Ồ? Kazuo dỏng tai lên nghe. Quả nhiên nó đã đi xa dần.

Kazuo thở phào nhẹ nhõm. Anh ngồi thụp xuống.

May quá. Làm mình hú hồn... Kazuo hít một hơi thật sâu rồi lấy tay vuốt vuốt mái tóc rối bù. Thực sự mình đang làm một trò rồ dại.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Kazuo mới phát hiện lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi. Anh từ từ đứng dậy.

“Anh Omorii.”

“Phiền phức quá. Im đi cho tôi nhờ.”

Kazuo vỗ đánh “bốp” vào mông Irabu.

Tim anh vẫn đập thành thịch. Anh đưa hai tay lên cao, xoay bả vai như để xua đi dư âm của sự căng thẳng vẫn còn lẫn khuất trong người.

Tốt rồi, xương không bị mắc vào đâu cả. Vấn đề chỉ là phần thịt kia thôi. Người ta vẫn dùng xà phòng để tháo nhẫn, mông Irabu kiểu gì cũng có cách.

Kazuo dò dẫm đi trong đêm tối nhờ vào ánh trăng. Anh đi bộ một vòng xem xét. Anh cần nước. Chắc chắn sẽ có chỗ rửa chân bên ngoài ở một cơ sở tập thể thao như thế này.

Kazuo nhanh chóng tìm thấy nó. May mắn hơn ở đó còn có cả ống

dẫn nước, một vài chiếc giá xộc xệch bên trên có để sẵn chai đựng dung dịch tẩy rửa. Có lẽ nó được dùng để cọ phần sân bê tông. Trên cả tuyết vùi. Mông Irabu chắc to cỡ mông con bò hay mông con voi thôi là cùng.

Kazuo mở vùi nước. Chiếc ống dẫn nước cựa quậy như một sinh vật sống, phun bọt trắng xóa. Kazuo cầm lấy đầu ống và quay trở lại chỗ Irabu.

“Anh Omoriii, anh định làm gì vậy?”

“Cố chịu đựng một chút, tôi đang tìm cách cứu bác sĩ đây.”

Kazuo phun nước vào mông Irabu và dốc dung dịch tẩy rửa ra. Anh lấy tay xoa xoa nước tẩy, tán rộng ra khắp mông. Bọt trắng thi nhau nổi lên.

“Này này, lạnh chết đi được.”

“Im đi, để yên tôi làm.”

Kazuo khóa vùi, lau tay vào quần.

Anh hít thở sâu và nhìn vào mông Irabu một hồi lâu.

Mình tỉnh thật rồi. Mọi thứ đều rất ổn. Không cần biết sức khỏe đã hồi phục lại hay chưa nhưng trước mắt là ổn. Chỉ ít về mặt tinh thần.

Kazuo nắm lấy cổ chân Irabu.

Dô ta nào. Anh dùng hết sức bình sinh để kéo nó ra.

“Đau quá đau quááá!” Irabu gào rống.

“Kêu cái gì mà kêu.” Kazuo quát lại.

Quyết tâm của Kazuo dâng lên cao độ, cơ thể Irabu cũng có dấu hiệu xê dịch được một chút. Anh trụ chân thật chắc chắn và kéo mạnh như người ta chơi trò kéo co. Răng hàm nghiến vào nhau nghe “ken két”.

Không có lực kháng nên Kazuo ngã bật ngửa về phía sau.

Hai chân anh xoạc ra như nam vũ công nhảy điệu múa dân gian

Hopak của Ukraina rồi ngã lăn trên vệ cỏ.

Vẫn trong tư thế nằm ngửa, Kazuo lảo đảo đến khi tầm nhìn rõ ràng hơn. Anh thấy vầng trăng lưỡi liềm đang tỏa ánh sáng dịu dàng xuống mặt đất, trong đêm tối tĩnh lặng.

“Ái ái ái.”

Irabu la ó. Kazuo ngóc đầu lên, thấy Irabu nằm lăn lóc, thù lù một đống dưới cửa sổ.

Kazuo ngồi dậy, đi đến chỗ Irabu. Anh thở hổn hển.

“Bác sĩ, bác sĩ ổn chứ?”

“Ổn cái gì mà ổn. Kính tôi vỡ mất rồi.”

“Đáng gì đâu.”

“Chảy cả máu mũi nữa.”

Kazuo quay sang nhìn, thấy dưới mũi Irabu có vệt máu đỏ.

“Tôi sẽ lấy nước rửa cho bác sĩ.”

Kazuo cho Irabu mượn khăn mùi xoa rồi chạy đi mở vòi nước. Tiện thể anh cũng xịt cho đám bọt bám ở cửa trôi đi hết. Anh áy náy vì đã làm vỡ kính cửa sổ cho nên chí ít cũng thấy mình cần có trách nhiệm dọn dẹp hậu quả đã gây ra.

“Đúng là chuyển sang bơi ở biển thì tốt hơn nhỉ?” Irabu nói.

“Bác sĩ nghĩ sao nếu xây một bể bơi dài hai trăm mét ở sân sau bệnh viện? Chỉ cần một làn bơi cũng tốt lắm rồi.”

“Phải đấy. Cũng là một cách nhỉ.”

Hai người bọn họ duỗi chân và ngồi ở đó một lúc.

Irabu có mang theo thuốc lá nên Kazuo xin một điếu để hút.

Làn khói thuốc lan tỏa và thấm vào tận phổi. Khi được nhả ra, những sợi khói trắng khê vờn lên không trung rồi bay vào trời đêm vô định.

Kazuo trở về căn hộ chung cư của mình. Vừa mở cửa ra, anh thấy chiếc đèn nhỏ, nằm sâu bên trong phòng khách đang chiếu sáng.

Naomi đã dậy và đang đọc sách. “Anh đã về rồi đấy à?” Cô nhẹ nhàng cất giọng hỏi.

“Gì thế, sao em vẫn còn thức giờ này?” Kazuo đi thẳng vào bếp, lấy một lon bia trong tủ lạnh.

“Em cũng uống nhé?”

“Vâng, hay là anh cho em một lon.”

Kazuo đặt lon bia của vợ xuống bàn, anh ngồi xuống chiếc ghế sofa phía đối diện.

“Anh đã đi đâu thế?” Naomi giật nắp lon bia, gặng hỏi.

“Anh đến bể bơi.”

“Điêu.” Naomi bĩu môi.

“Thật. Nhưng nó đóng cửa rồi.”

“... Anh có sao không?”

“Anh ổn mà.” Kazuo nở một nụ cười méo xệch.

“Thế có chuyện gì vậy?”

“Hử?” Kazuo suy nghĩ trong giây lát. Anh dựa lưng lên sofa, để cơ thể được nghỉ ngơi. Anh than thở “Thực ra...” Nói đến đây, Kazuo dừng lại. Thôi chết, trót phun ra rồi. Nhưng dẫu sao anh cũng không thể kìm nén được việc phải kể ra câu chuyện rất lạ lùng đang trôi dạt trong anh.

“Là chuyện gì vậy? Kể cho em nghe đi. Có thứ gì hay ho à?”

Naomi cũng háo hức không kém, cô khẽ nở nụ cười.

Nghĩ là vợ chồng không nên giấu giếm nhau điều gì nên Kazuo đã kể lại mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay cho vợ nghe.

Anh nói với Naomi rằng anh ổn. Nhân tiện cũng xin lỗi cô về vụ cãi

nhau hôm trước.

“Ông bác sĩ đó nghiện tiêm mà cũng bám mẹ nhỉ.” Naomi lắc lư hai vai. “Nhưng ông ấy đã chữa khỏi bệnh cho anh nên chắc là một bác sĩ tốt rồi.”

“Ừ, cũng đúng.” Kazuo buột miệng.

“Em...” Naomi ngập ngừng nói. “Nói thật, em đã phát hoảng lên đấy.”

“Chuyện gì cơ?”

“Vì anh đấy. Em đã rất lo sợ, không biết có phải anh bị điên loạn hay không.”

“A... anh xin lỗi.”

“Em còn kiểm tra số dư ngân hàng và nghĩ chắc mình sẽ ổn trong vòng nửa năm. Trong trường hợp xấu, em còn tính xin nghỉ việc ở công ty.”

“Đến mức ấy cơ à?”

“Sao lại không. Em cũng mất ngủ như anh vậy.”

“... Xin lỗi em nhé.” Kazuo một lần nữa cúi đầu.

Naomi dựa lưng vào ghế sofa, khẽ mỉm cười. Hình như cô đã giải tỏa được cảm xúc kìm nén mấy hôm nay.

“Lần tới, anh đưa em đến bể bơi cùng nhé.”

“Ừ, tất nhiên rồi.”

“Nhưng em không thích ngày nào cũng đến đó đâu.”

“Đúng thế thật.”

Lâu lắm rồi vợ chồng anh mới lại được ngồi tâm sự với nhau tình cảm thế này. Naomi cũng uống sang lon bia thứ hai. Cô hơi ngấm men say, mặt đỏ hồng và bắt đầu giỡn chồng.

Phải rồi. Cũng có cách để tiêu hao năng lượng mà chẳng cần bơi.

Không phải “chuyện đó” cũng là hình thức vận động trao đổi oxy tuyệt vời hay sao? Trong đầu Kazuo thoáng hiện lên ý tưởng ranh mãnh, anh nhoẻn miệng cười và ôm trọn lấy Naomi trong lòng.

(Ngọn gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào luồng không khí mát dễ chịu, tiếng chó sủa “ăng ăng” vọng về từ xa xa.)

Hung phần

1.

“Thuốc an thần cũng không tác dụng gì ư...?” Vị bác sĩ trẻ khoanh tay, thở dài. “Nói gì thì nói, từ trước tới giờ bệnh viện chúng tôi chưa từng có tiền lệ này?” Anh ta nói thêm rồi lại khẽ thở dài, mắt nhìn xa xăm.

Đám y tá đứng cách đó không xa đang áp tai nghe với điệu bộ vô cùng tò mò. Đây biết thừa bọn mi đang lăm lét liếc về phía này, nhìn vào “chỗ ấy” của người bệnh đáng thương.

Tâm trạng của Taguchi Tetsuya càng u ám hơn. Gấu áo sơ mi trùm qua “cậu nhỏ” đang dựng đứng. Nó vẫn đang cương cứng không chịu nằm gọn bên trong.

“Theo các tài liệu liên quan, đây được gọi là hội chứng cương đau dương vật kéo dài hay hội chứng cương dương. Trong giới y khoa chỉ ghi nhận khoảng vài chục trường hợp được báo cáo liên quan đến hội chứng này.”

Tetsuya rầu rĩ, héo hon theo lời bác sĩ. Anh suy sụp vì sự nghiêm trọng của bệnh tình.

“Mặc dù chưa có phác đồ đặc trị cho bệnh này nhưng không hẳn là không khỏi được. Theo ghi chép ca bệnh tiến triển lâu nhất cũng chỉ một trăm tám mươi ngày là khỏi thôi.”

“Một-trăm-tám-mươi-ngày ư?” Tetsuya lạc giọng. Anh choáng váng, suýt té khỏi ghế.

“Tại thời điểm hiện tại thì chưa gây hại gì.” Bác sĩ nói như để an ủi

Tetsuya.

“Tôi đau lắm, bác sĩ. Nó cứ cương cứng thế này.” Tetsuya khổ sở giải bày.

“Anh cố gắng đừng để vùng kín bị bó chặt. Quần lót nên chọn loại quần trunks, quần dài nên mặc quần rộng thoải mái một chút.”

“Mặc như thế sẽ cộm lên thấy rõ mà bác sĩ? Ngày nào tôi cũng phải đến công ty đấy.”

“Anh chịu khó đừng cởi áo khoác.”

“Đang mùa hè mà, mặc thế kỳ lắm.”

“Anh Taguchi có nói thế tôi cũng...”

Bác sĩ trẻ nhăn nhó, khó xử. Nhìn mặt anh ta, Tetsuya càng thêm tuyệt vọng hơn.

Sáng hôm trước, Tetsuya đã mơ một “giấc mơ ướt át”. Anh thấy mình và vợ cũ Sayako quay lại với nhau và có những phút giây ân ái. “Là em đã sai.” Cô vợ vừa khóc meo meo, vừa cầu xin Tetsuya tha thứ. Anh xúc động. Những xúc cảm dâng lên mãnh liệt. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của vợ, anh cảm thấy dù gì Sayako cũng là một người phụ nữ tốt bụng. Tetsuya không thể ngờ rằng, trong mơ chuyện ân ái lại sống động và chân thực đến thế. Anh vẫn cảm nhận được cơ thể ấm nóng của Sayako bằng da, bằng thịt.

Chiếc đồng hồ báo thức kéo anh quay trở về thực tại. Anh rơi vào trạng thái căm ghét bản thân tột độ. Tại sao một thằng đàn ông như mình lại lụy tình đến thế với một người phụ nữ đã chia tay từ ba năm trước? Anh đưa tay xuống chỗ ấy. “Cậu nhỏ” dựng đứng như thân tre, hùng hục chẳng khác nào hồi còn ở độ tuổi bẽ gãy sừng trâu.

Tetsuya rời khỏi giường, đúng lúc định đi toilet chân anh giẫm phải tờ tạp chí vứt lẫn lóc trên sàn và bị trượt chân. Lập tức, anh vội đưa tay ra,

chơi với núu lấy giá sách nhưng không may, quyển từ điển quốc ngữ xếp cầu thả trên giá rơi xuống. Quyển sách vừa dày, vừa nặng rơi trúng chỗ ấy của Tetsuya, lúc này đang ngã vật ra trên sàn.

Tetsuya đau điếng như muốn lịm đi. Anh ôm người nằm co quắp trên sàn một hồi lâu. Nước mắt anh chảy ròng ròng. Những giọt nước mắt có lẽ đến phân nửa là cảm cảnh cho số phận đáng thương của chính mình. Sự thật trần trụi, không thể san sẻ được với ai của một người đàn ông tuổi ba lăm.

Đi vệ sinh xong, Tetsuya vào bếp ăn bánh mì cho bữa sáng. Anh bỗng cảm thấy cơ thể có cái gì đó là lạ, nhìn xuống dưới thì “cậu nhỏ” vẫn đang chào cờ. Anh nhíu mày. Mình sẽ không tưởng tượng về những chuyện bậy bạ đó nữa. Mình làm sao vậy nhỉ?

“Cậu nhỏ” vẫn nổi loạn kể cả khi Tetsuya đi tàu đến công ty. Dù là ai cũng có thể thấy rõ chỗ ấy đang phồng lên. Anh đóng cúc áo khoác lại rồi lấy cặp che phía trước. Anh sợ bị hiểu nhầm là biến thái nên cố ý không ngồi gần các cô gái.

Đến công ty, “cậu nhỏ” vẫn không chịu xù xuống lúc Tetsuya mài miết làm việc. Đương nhiên chuyện thế này mới xảy ra lần đầu nên Tetsuya không khỏi bất an.

Anh vào phòng cá nhân trong toilet thử tìm cách tự xử. Giác mơ sáng nay vẫn dai dẳng trong đầu Tetsuya. Khoảng ba phút sau, anh cho ra hết. Tetsuya nhìn chằm chằm vào “cậu nhỏ” nghịch ngợm. Nó vẫn căng cứng thách thức. Kèm theo cả sự đau đớn, cơn đau buốt sâu trong thể xóp lan ra khắp cơ thể.

Chuyện này là sao? Tetsuya vắt óc suy nghĩ trong khi đầu óc còn đang rối bời, anh không thể nào lý giải nổi.

Đến chiều, một nỗi sợ hãi xâm lấn toàn thân anh. Tay chân anh

luống cuống chẳng thể làm việc được, đồng nghiệp có hỏi anh cũng như đang ở trên mây. Lần nào nhìn xuống phía dưới “cậu nhỏ”, Tetsuya cũng cảm thấy u uất. Tình trạng bất thường thấy rõ. THĂNG EM tôi định chào cờ mãi thế này hay sao? Càng nghĩ, Tetsuya lại càng đứng ngồi không yên. Anh báo với trưởng phòng mình bị ốm rồi về sớm. Chắc hẳn mặt Tetsuya lúc đó xanh lét nên trưởng phòng cũng ái ngại cho sức khỏe Tetsuya và để anh về.

Tetsuya trở về căn hộ chung cư. Anh đi ngay vào nhà tắm, nhúng khăn tắm vào nước lạnh rồi áp nó lên “cậu nhỏ” nhưng “cậu nhỏ” vẫn y nguyên. Trái tim lê loi, đơn độc quặn thắt. Tetsuya không nuốt trôi cơm.

Qua đêm nay liệu có khỏi được không? Tetsuya mất một đêm không ngủ, thao thức cầu nguyện nhưng tình hình vẫn không khá khẩm hơn. “Thằng anh” thì lo lắng toi bồi còn “thằng em” lại khỏe như vâm.

Không chần chừ nữa, Tetsuya quyết định đi ngay đến bệnh viện. Vừa mới hôm trước, trên đường đi làm, Tetsuya đã ghé vào Khoa Tiết niệu của Bệnh viện Đa khoa Irabu.

Tay bác sĩ trẻ khám cho Tetsuya ban đầu còn tin chắc anh đã dùng Viagra quá liều để điều trị rối loạn cương dương. Khi anh phủ nhận, anh ta lại tùy tiện suy luận “Hay anh bị người ta bẫy, bỏ thuốc vào đồ uống chẳng hạn?” Thật hồ đồ. Những ngày gần đây, bữa cơm của Tetsuya chỉ loanh quanh cơm hộp với nước trà đóng chai mà thôi.

Khi biết Tetsuya không hề sử dụng thuốc, tay bác sĩ nhăn mặt suy nghĩ rồi mang ra một chiếc máy ảnh chụp lấy ngay. Anh ta chỉ nói “Tôi không chụp mặt anh đâu” và chẳng cần Tetsuya đồng ý đã chụp “tách, tách” chỗ ấy của anh. Sau đó anh ta tiêm cho anh một mũi an thần coi như giải pháp tạm thời rồi để anh về.

“Máu bị dồn nhiều nên có thể sẽ chuyển biến thành những vấn đề liên quan đến thần kinh tự trị đây mà...” Tay bác sĩ lẩm bẩm một mình.

“Dấu hiệu ngược lại của suy sinh dục. Vậy không phải các vấn đề chức năng, khả năng cao là do tâm lý rồi...”

“Bác sĩ... Tôi kéo quần lên được chưa?” Tetsuya hỏi.

Tay bác sĩ hơi hốt đáp lời “A, được chứ” và hí hoáy viết gì đó vào hồ sơ bệnh án.

“Ban đêm, tôi chẳng ngủ được chút nào.”

“Đúng rồi.”

“Cũng chán chẳng buồn ăn.”

“Tôi biết chứ. Chắc anh cũng căng thẳng thần kinh lắm.”

Nói đến đây, tay bác sĩ nhìn mông lung. Anh ta lấy bút gãi gãi lên đầu rồi quay lại, nói với Tetsuya. “Hay anh thử đến khám ở Khoa Thần kinh bệnh viện chỗ chúng tôi xem sao?”

Tetsuya bối rối, chưa biết trả lời thế nào.

“Nó nằm ngay dưới tầng hầm ấy.” Nói đoạn, anh ta chỉ xuống phía dưới. “Tôi nghĩ cứ kiểm tra, xem xét kỹ lưỡng đến nhiều khả năng cũng không tồi đâu. Việc kê đơn thuốc ở Khoa Thần kinh cũng khác. Phải rồi, ta cứ làm thế đi.”

Tay bác sĩ nói mà chẳng thèm nhìn Tetsuya. Anh có cảm giác anh ta đang tự ý quyết định hết vậy. Vút ca khó cho người khác ư? Tetsuya thờ dãi. Cũng chẳng sao. Có bệnh vái tứ phương thôi. Kể cả có ai đó bảo Tetsuya tới gặp thầy cúng anh cũng sẵn lòng.

Rời khỏi Khoa Tiết niệu, Tetsuya khó nhọc bước từng bước cầu thang xuống tầng hầm. Bầu không khí thay đổi đến chóng mặt, mùi hôi hôi của kho đồ bốc lên. Trên sàn chất đầy những thùng các-tông, ánh sáng lờ mờ chẳng rõ. Tetsuya tìm thấy tấm biển có đề “Khoa Thần kinh”. Anh gõ cửa với một tâm trạng đầy bất an.

Giọng nói cao vút “mời vào” từ bên trong vọng ra đến độ Tetsuya còn

tuồng mình nhâm chỗ. Anh khẽ đẩy cửa bước vào. Tay bác sĩ có làn da trắng, béo béo tròn tròn, không đoán được có phải tầm dưới bốn mươi tuổi hay không đang ngồi trên ghế và nở một nụ cười.

“Tôi đã xem hồ sơ bệnh án rồi. Hội chứng cương dương, luôn trong tình trạng sẵn sàng lâm trận đúng không?”

Ông bác sĩ cười toét miệng, lộ cả nướu. Ông ta vẫy tay, bảo Tetsuya ngồi xuống ghế.

“Với trường hợp thế này, suy nghĩ căng thẳng không giải quyết được gì đâu. Người mắc chứng suy sinh dục sẽ thấy ghen tị với anh đấy. ‘Cậu nhỏ’ của tôi gần đây cũng đuối lắm, ha ha ha.”

Tetsuya sững sờ nhìn ông bác sĩ. Anh hơi bối rối vì sự thân mật, suồng sã đột ngột. Phải chăng đây cũng là một phương pháp điều trị giúp người bệnh cảm thấy thoải mái, dù cho có là lần khám đầu tiên?

“Suy sinh dục xuất phát từ nguyên nhân thiếu tự tin mà ra. Anh Taguchi thì ngược lại. Trường hợp của anh chắc là sung mãn, tự tin đầy mình rồi. ‘Các em mau tới đây, anh sẽ làm các em phải nức nở.’ Kiểu như thế đúng không? Ha ha ha.”

Tetsuya lúng túng, không biết phải xử trí thế nào. Nhìn tấm bảng tên trên áo, Tetsuya thấy có đề dòng chữ “Tiến sĩ Y khoa • Irabu Ichiro”. Có lẽ người này có họ hàng gì đó với người đứng đầu bệnh viện.

“Trước hết, để tôi xem qua tình hình thế nào đã.”

Bị thúc giục, Tetsuya đành cởi quần dài và quần lót. Một cô y tá khá trẻ, cũng có thể coi là sexy xuất hiện bên cạnh và nhìn Tetsuya bằng ánh mắt không mấy e dè. Bắt gặp ánh mắt của Tetsuya, mặt cô ta cũng không hề biến sắc.

“Hô hô.” Irabu nhòai người ra, dùng ngón giữa ấn ấn vào chỗ ấy đang dựng đứng của Tetsuya khiến nó nảy tung tung. Tetsuya bất giác rụt

người lại về phía sau. “Anh không bị thiếu máu sao?”

Tetsuya chẳng hiểu câu hỏi đó có ý gì.

“Hãy, máu dồn nhiều ở chỗ này nên tôi nghĩ anh bị thiếu máu lên não.”

“Không, tôi không bị như thế...”

“Tôi đùa đấy mà. Ha ha ha ha.” Irabu cười khoái chí.

Tetsuya khó chịu ra mặt. Hay lắm sao mà giễu cợt người khác? Đây đang căng thẳng cực độ chứ đùa đâu.

“Thế mấy ý nghĩ bậy bạ đó bắt đầu từ khi nào vậy?” Irabu hỏi.

“Bác sĩ nói sao cơ?”

“Mấy cảnh nóng bỏng cứ đeo bám, ám ảnh trong đầu anh đúng không?”

Gã đàn ông này đang nói gì vậy?

“Nhiều trường hợp như thế lắm. Có người ảo tưởng rằng mình bị kẻ nào đó truy đuổi suốt 24/24. Có người chẳng hiểu sao lại thấy cảnh nhà mình bốc cháy không chạy thoát ra ngoài được. Tất cả những triệu chứng đó người ta gọi là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Anh Taguchi chắc là bị người phụ nữ tốt bụng nào đó đeo đuổi, vấn vương mãi trong đầu rồi. Ha ha ha.”

“Không phải đâu bác sĩ.” Tetsuya trả lời rành mạch từng từ. Nhưng đúng là trong giây lát, anh thoáng nghĩ đến khuôn mặt của Sayako.

“Tôi hiểu anh rất ngại khi nói về chuyện ấy.”

“Tôi đã bảo không phải rồi mà.” Tetsuya nổi nóng.

“Có thật không phải không?”

“Đúng thế. Quan trọng nhất, cái đó dựng lên khi nghĩ về chuyện bậy bạ là điều rất thường tình, có gì lạ đâu.”

“Ừm, nói như anh cũng có lý.”

Đáp lại vậy thôi chứ Irabu có vẻ vẫn chưa thấy thỏa đáng với lời giải thích của Tetsuya. Ông bác sĩ lại nhìn chăm chăm vào hồ sơ bệnh án. Sau một hồi im lặng, Tetsuya thấy mặt Irabu đỏ bừng bừng. Ông ta đứng dậy và yêu cầu Tetsuya rời khỏi ghế.

Tetsuya mặc dù thấy khó hiểu nhưng vẫn làm theo.

“Anh Taguchi, xin lỗi anh nhé.”

Tại sao Irabu lại phải xin lỗi nhỉ? Bất ngờ, Irabu giáng một cú mạnh bằng đầu gối vào hạ bộ Tetsuya. Anh kịp hiểu ra mình vừa bị Irabu lên gối. Một cú đá điếng người, cảnh vật xung quanh Tetsuya biến dạng, méo mó. Anh khụy xuống, đầu đau vật vã như bị ai lấy búa đập vào xương sọ.

“Ông, ông làm gì vậy...” Tetsuya nói không thành tiếng.

“Sao rồi? Xẹp chưa? Tôi chỉ đang thử giáng một cú sốc xem thế nào thôi mà.”

Irabu thản nhiên đáp lại.

“Sao lại... như thế...” Tetsuya gằn giọng giận dữ. Nhưng cơ thể không như ý anh mong muốn. Mồ hôi vã ra đầm đìa.

“Anh bị như vậy là do cú sốc từ bên ngoài tác động vào nên tôi nghĩ nếu tác động một cú sốc tương tự có khi sẽ khỏi bệnh.”

Hóa ra là vậy. Ông ta nói cũng có lý. Con giận dữ xen lẫn cơn đau vật vã phải chăng đã khiến Tetsuya mềm lòng xuôi theo.

Tetsuya lồm cồm bò dậy, ngồi lại vào ghế. Tay anh đã thôi không giữ vào chỗ vừa bị đá. Anh và Irabu mặt đối mặt, nhìn chăm chăm vào nhau.

Vẫn chào cờ.

“Không ăn thua à?” Irabu tỉnh bơ hỏi.

“Ông không thấy quá đáng sao. Đột nhiên lại...” Tetsuya phùng

phùng vặc lại.

“Làm sao tôi báo trước được.” Irabu không hề tỏ ra ăn năn, hối lỗi. “Với cả, dù là nhân tố bên trong hay bên ngoài, điều trị bằng gây sốc cũng là một trong những phương pháp hữu hiệu đấy.”

“Kể cả như thế thì...”

“Cũng giống như việc ta thử đập vào cái tivi nhiễu ấy. Vẫn hay có kiểu, khi ta gõ ra được thứ gì đang bị mắc kẹt, vật đó sẽ trở về trạng thái ban đầu.”

Chết tiệt. Có tin được không đây?

“Không phải anh Taguchi đang có điều vương bận trong lòng đấy chứ?”

“Ý bác sĩ là chuyện gì cơ?”

“Điều phiền muộn, nỗi bất an hay lo lắng.”

Khuôn mặt của Sayako lại thoáng vụt lên trong đầu Tetsuya. Không, chắc chắn không phải vì chuyện đó.

“Anh tiêu lạm vào tiền của công ty à?”

“Hả?”

“Hay đâm người ta rồi bỏ trốn?”

Tetsuya nhìn trừng trừng vào mặt Irabu. Phần thịt dưới cằm ông ta chảy xệ xuống.

“Tôi nói có trúng cái nào không?”

“Sao có chuyện đó được.”

“À thì, cơ thể con người vốn chứa đựng những điều kỳ lạ hơn vũ trụ này nhiều. Cho nên nghĩ quá lên một chút cũng là một cách để điều trị đấy.”

Tetsuya định bỏ về. Ông bác sĩ này, chắc chắn đầu óc có vấn đề rồi.

“Trước mắt, tiêm tạm một mũi chứ nhỉ?” Irabu nói.

“Thôi khỏi, đằng nào mũi tiêm ở Khoa Tiết niệu cũng chẳng có tác dụng.” Tetsuya khẽ chớp mắt cáo từ.

Irabu chẳng bận tâm. Ông ta cất tiếng gọi “Mayumi ơi” rồi lệnh cho cô y tá chuẩn bị kim tiêm. “Ấy, anh đừng nói thế chứ. Phát thuốc định kỳ cũng quan trọng lắm đấy.”

Tetsuya liếc mắt sang cô y tá vừa được gọi tên là Mayumi. Bộ ngực căng tròn lấp ló sau lớp áo trắng. Khi cô ta cúi xuống, Tetsuya nhìn thấy rõ khe ngực đầy đặn.

Hay cứ thử tiêm xem sao nhỉ? Bác sĩ bên Khoa Tiết niệu cũng nói Khoa Thần kinh kê thuốc khác mà.

Tetsuya đặt tay lên giá đỡ. Anh đã biết cô y tá kia mặc áo cúp ngang. Chỗ ấy lại đau âm ỉ. Khi mũi tiêm chuẩn bị cắm vào bắp tay Tetsuya, Irabu ló mặt sang. Cánh mũi ông ta phập phồng, hít hít.

Loại người gì thế này? Trải nghiệm lạ lẫm ở Khoa Thần kinh khiến cảm giác về thực tại của Tetsuya bỗng chốc nhạt nhòa.

“Anh tới khám thường xuyên nhé.” Irabu nói, cái bụng phệ khẽ rung rinh.

Chẳng hiểu sao, Tetsuya mất hết nhuệ khí, không buồn đôi co với gã bác sĩ này nữa. Anh im lặng, gật đầu. Đành vậy chứ biết làm sao. Đằng nào đến bệnh viện này người ta vẫn chỉ kết luận một câu rằng mình mắc phải căn bệnh hiếm, căn bệnh lạ có cái tên “rối loạn cương dương” thôi mà.

Tới công ty, Tetsuya lao ngay vào bàn làm việc do hôm nay anh đến trễ. Anh làm ở một công ty thương mại tầm trung, công việc anh đang phụ trách là xây dựng chiến lược bán hàng cho một công ty thực phẩm.

Anh giữ chức chủ nhiệm đồng thời cũng gánh trọng trách tương đối nặng nề. Anh dán mắt vào màn hình máy tính và gõ những số liệu thu thập được từ phiếu khảo sát người tiêu dùng, Có điều, anh không tài nào tập trung được, cứ bồn chồn nghĩ đến “cậu nhỏ”.

Bất chợt, câu nói của Irabu gợn lên trong đầu anh. Không phải anh Taguchi đang có điều vướng bận trong lòng đấy chứ? Dù không muốn nhưng mọi suy nghĩ của anh đều hướng về Sayako, người vợ đã ngoại tình với một đồng nghiệp trong công ty cô ta, người đã lạnh lùng cúi đầu nói “em xin lỗi” rồi bỏ đi. Giờ này, có lẽ cô ta đang có một cuộc sống hôn nhân mới với gã đàn ông kia.

Tetsuya thở dài như để xua đuổi những suy nghĩ vẩn vơ không đâu. Đúng là khi bị hỏi “có bận lòng gì không?”, ai chẳng đoán trúng một hay hai điều. Có ai trong cái xã hội hiện đại này không có phiền muộn đâu?

Tetsuya châm lửa điếu thuốc, miên man nhìn theo làn khói trắng.

Dù anh cố gắng phủ nhận nhưng sự thật những giấc mơ liên quan đến Sayako là nguyên nhân dẫn đến tình trạng của anh hiện tại. Nghĩ cho cùng, suốt ba năm nay, không một ngày nào hình ảnh Sayako xa rời khỏi tâm trí của Tetsuya. Đêm đêm, trên chiếc giường đơn độc, anh trằn trọc mất giấc ngủ đôi lần vì mãi nghĩ đến cảnh Sayako giờ này đang được gã đàn ông mới ôm ấp trong lòng.

Mặc dù rất hận bọn họ nhưng Tetsuya còn căm ghét bản thân mình nhiều hơn. Những điều muốn nói anh không thốt ra nổi một lời ngoại trừ hai từ “thôi nhé”. Vì anh mãi lo giữ cái sĩ diện hão của mình.

Chỗ ấy lại đau. Bất giác, anh nhăn mặt lại.

“Anh Taguchi, anh làm sao vậy?” Midori bên tạp vụ, ngồi ở phía đối diện lo lắng hỏi.

“Ồm, tôi không sao.” Tetsuya cố tỏ ra điềm tĩnh.

“Anh không cởi áo khoác ra à? Lại còn đóng cả cúc thế kia?”

“Tôi hơi lạnh một chút.”

“Lạ quá nhỉ. Anh giống mấy cô gái bị chứng lạnh tay, lạnh chân vậy: Midori vừa cười, vừa nói, khoe hàm răng trắng bóng.

Chứng lạnh tay chân à? Phải rồi, hay mua chần mỏng đắp đầu gối mang đến công ty nhỉ? Tetsuya khom người lại, cố gắng chịu đựng cơn đau.

Bằng bất cứ giá nào cũng phải che giấu cái quần đang căng phồng. Mọi người trong công ty này mà biết thì họ sẽ nghĩ thế nào về Tetsuya đây?

Tâm trạng bất an càng lúc càng đè nặng lên ngực anh. Tetsuya chẳng biết làm gì ngoài thở dài.

2.

Hôm sau, Tetsuya lại đến khám bệnh ở Khoa Thần kinh của Bệnh viện Đa khoa Irabu. Buổi sáng, khi thấy “cậu nhỏ” chào cờ, Tetsuya vô cùng hốt hoảng. Một mình không thể kham nổi nên anh rất cần một người có thể chia sẻ, dù đó là ai.

Đến nơi, Tetsuya lại được tiêm cho một mũi. Anh nhìn chăm chăm vào khe ngực của cô y tá tên Mayumi. Chiếc áo ngực của cô ta mỏng tang. Có vẻ cô y tá này có sở thích rất dị đây.

“Anh có sở thích nào để giải tỏa tâm lý không?” Irabu quay trở lại ghế ngồi và hỏi.

“Không, tôi không có.”

“Vận động giúp máu lưu thông rất quan trọng. Chơi một môn thể thao nào đó sẽ tốt đấy.”

“Không được đâu bác sĩ, đau chết mất.”

Tetsuya lấy tay ôm chỗ ấy. Thực tế mãi gần đây anh mới có thể đi lại bình thường trong tình trạng “cậu nhỏ” chào cờ. Leo lên những bậc thang ở nhà ga đúng là một cực hình, cơn đau buốt chạy dọc khắp cơ thể.

Nghe Tetsuya tâm sự, Irabu nhấp một ngụm trà rồi nói “Chắc do cơ thể anh đang kháng cự lại sự lưu thông máu. Khi một đường dẫn giúp máu lưu thông đến dương vật được hình thành, não bộ sẽ quên mất còn những đường lưu thông máu khác. Nó giống như âm thanh của đĩa nhạc bị xước sẽ méo mó, phát đúng một đoạn nhạc do đầu đọc kim chơi mãi ở

rãnh đó.”

Tetsuya phần nào thấy thỏa đáng trước lời giải thích của Irabu. “Vậy tôi phải làm thế nào?”

“Tạo ra một cú sốc vẫn là cách tốt nhất.”

“Tôi không thích.” Tetsuya từ chối thẳng thừng.

“Cú sốc về tâm lý cũng được.” Irabu lấy nước trà súc miệng “ọc, ọc”. Sau một hồi loay hoay không biết nhổ đi đâu ông ta nuốt xuống đánh “ợc”. “Anh có muốn thử cho chỗ ấy rụt lại không?”

“Hô!” Tetsuya nhòai người ra.

“Anh thử lái xe tông vào mấy em Mọc của yakuza xem, sợ thọt vào luôn ấy.”

Tetsuya bất lực. Anh đang cân nhắc đổi sang bệnh viện khác.

“Nhảy bungee cũng là ý tưởng không tồi đâu.”

Tetsuya chẳng muốn tin vào những điều mình vừa nghe thấy. Làm thế chắc chắn chỉ càng đau thêm chứ nào có tác dụng gì.

“Trò tàu lượn siêu tốc ở khu giải trí Disneyland thì sao? Tôi sẽ đi cùng với anh.”

Tatsuta không trả lời. Anh chỉ im lặng.

“Tiện thể ở lại đến tối xem diễn hành ánh sáng luôn.”

Tetsuya cảm thấy không còn gì buồn hơn nếu anh phải đi đến khu giải trí với một gã đàn ông trung niên như ông ta.

Đúng lúc này, điện thoại để bàn đổ chuông. “Xin lỗi anh, tôi nghe điện thoại một chút nhé?” Irabu nhấc điện thoại lên. “Gì vậy, lại là cô à?”

Giọng Irabu rất gay gắt. Tetsuya nghe thấy tiếng phụ nữ í éo ở đầu dây bên kia. Mặt Irabu bắt đầu đỏ phừng phừng.

“Ai trả tiền cho ai cơ hả con điểm thối tha này?” Con giận dữ bắt đầu

bốc lên đến đầu, một đường gân xanh nổi rõ trên thái dương Irabu. “Ba mươi triệu yên bồi thường thiệt hại về tinh thần ư? Đừng đùa. Dựa vào đâu cô dám nói như vậy? Căn cứ nào?”

Tetsuya sững sờ. Anh tiếp tục nghe diễn biến câu chuyện.

“Cuộc sống hôn nhân chỉ vồn vện có ba tháng, hà có gì cô lại đòi một khoản tiền lớn như vậy chứ? Mười triệu yên một tháng ấy hả? Vợ chồng chẳng mấy khi ân ái với nhau mà nói nghe hay lắm. Gái bao cao cấp cũng không kiếm được ngần ấy tiền đâu. Gì cơ? Tổn hại đến thanh danh sự nghiệp á? Câu đó là tôi nói mới đúng. Mẹ tôi đang điên lắm, vì cô dám bôi tro trát trấu vào gia đình Irabu chúng tôi.”

Irabu đứng bật dậy. Giọng nói tru tréo vang khắp căn phòng.

“Ngay từ đầu, cô tiếp cận gia đình tôi vì tiền đúng không? Tôi cũng sẽ kiện ra tòa cho xem. Tôi sẽ thuê những luật sư giỏi nhất về để lột sạch gia sản của cô cho biết thế nào là lẽ độ.”

Irabu xoắn ra một tràng giận dữ trong khoảng năm phút mới chịu dập ống nghe đánh “rụp”, còn không quên bồi thêm câu chửi rửa “Con điên này!” với nét mặt hả hê.

“Anh Taguchi này, anh phải nghe tôi nói.”

Ngay lập tức, Irabu đổi nút công tắc, quay trở lại giọng nói ngon ngọt như lúc trước. Suýt chút nữa Tetsuya té khỏi ghế. Sự thay đổi này là sao vậy?

“À đàn bà tôi vừa kết hôn đúng là ăn phải gan hùm. Ban nãy cô ta gọi điện cho tôi để đòi bồi thường thiệt hại về tinh thần cho cô ta đấy.”

Tetsuya giật người lùi lại khi Irabu đặt tay lên đầu gối anh.

“Mẹ tôi bảo: “Cũng đến lúc Ichiro cưới về cho mẹ một nàng dâu rồi đấy. Thế là tôi nghe mẹ, đi đến chỗ mai mối của những cặp gia đình có truyền thống làm nghề bác sĩ với gia đình có những cô con gái làm việc ở

các tập đoàn lớn hàng đầu Nhật Bản. Hai họ môn đăng hộ đối quá phải không? Thế rồi ở đó, tôi bị một người phụ nữ tiếp cận.”

Người phụ nữ nào lại thêm tiếp cận ông cơ chứ? Tetsuya muốn phun ra câu ấy lắm nhưng lại bị mắc trong cổ họng.

“Vì phía bên kia cũng sốt sắng nên bọn tôi đã kết hôn. Nào ngờ, khi bắt đầu sống chung, tôi phát hiện ra bọn tôi không có chung sở thích, quan điểm sống cũng khác nhau. Chưa kể, cô ta chẳng hòa thuận với mẹ tôi cho nên mới được ba tháng đã bỏ về nhà mẹ đẻ. Anh nghĩ cô ta có ích kỷ không cơ chứ?”

“À... vâng.” Tetsuya đành phải ậm ừ cho có.

“Cô ta muốn bỏ về nhà mẹ đẻ, tôi đây cũng đành chịu. Thế mà đột nhiên, cô ta thuê luật sư đòi ly hôn, còn bắt tôi bồi thường thiệt hại tinh thần nữa. Những ba mươi triệu yên, anh có tin nổi không?”

“Thế thì quá đáng thật.”

“Quá đáng mà. Tôi chỉ bảo cô ta mặc mỗi đồng phục thủy thủ thôi chứ có bắt làm gì nhiều đâu.”

“Bác sĩ nói sao cơ?”

“Không phải nhà nào cũng chơi trò cosplay như thế sao?”

“Không, thứ đó thì...”

“Cô ta bảo tôi không được rưới sốt mayonnaise lên cơm. Có mỗi chuyện cắn con thế thôi cũng cầu nhàu.”

“Bác sĩ này, chuyện rưới mayonnaise lên cơm cũng...”

“Sao tôi lại dính vào con mụ tác oai tác quái như vậy chứ.” Irabu bĩu môi ý chừng như rất bất mãn. “Anh Taguchi còn độc thân à?”

“À vâng.”

“Nên thế. Chớ có kết hôn làm gì.”

Nói đoạn Irabu gãi gãi cái cổ béo núc ních. Thấy Tetsuya quay sang nhìn, ông ta nhe răng ra cười.

Vô thức, ánh mắt Tetsuya dừng lại ở dòng chữ “Tiến sĩ Y khoa” trên bảng tên trước ngực Irabu. Mấy ông tiến sĩ ở cái đất nước này rốt cuộc làm sao thế nhỉ? Anh nghĩ thầm.

Irabu là một kẻ lập dị trong số những kẻ lập dị mà Tetsuya chưa từng gặp từ trước tới giờ. Gã đàn ông này chắc không có mối ưu tư nào đâu nhỉ? Hành động tùy tiện theo ý muốn, gào thét rồi cười, hết như một đứa trẻ lên năm vô lo vô nghĩ.

Nhưng Tetsuya cũng có phần ganh tị với Irabu. Chí ít ông ta không thiếu quyết đoán như anh.

Nghe qua điện thoại hình như ông ta cũng bị vợ bỏ, những gã đàn ông cùng chung cảnh ngộ. Vậy mà tại sao kết cục lại khác nhau đến mức này?

Tetsuya rẽ vào trung tâm thương mại để mua một chiếc chăn mỏng rồi mới đến công ty. Vừa trải chiếc chăn ra bàn, đám nhân viên nữ đã đổ dồn ánh mắt tò mò về phía Tetsuya. “Tôi được người ta tặng đấy. Không dùng thì phí.” Tetsuya cười trừ, lấp liếm. Anh cố nặn ra một nụ cười méo mó, gượng gạo.

Những lời Irabu nói vẫn văng vẳng trong đầu Tetsuya cả những lúc anh vui đầu vào công việc. Vừa dán mắt vào màn hình máy tính, anh vừa nhớ lại chuyện đã xảy ra sáng nay.

Con điểm thối tha. Irabu đã điên tiết và nói qua điện thoại như thế, những ngôn từ này có cho tiền Tetsuya cũng không dám nói thay cảm xúc của chính mình. Anh chỉ biết kìm nén nó vào sâu trong lồng ngực.

Khi biết chuyện Sayako ngoại tình, anh nhớ rất rõ mình đã lúng túng

như gà mắc tóc ra sao. Anh đã cố vắt óc nghĩ xem tại sao lại xảy ra cơ sự này.

Em xin lỗi, em đã rung động trước người đàn ông khác rồi. Nghe những lời thú nhận từ chính vợ mình, cơn giận của anh sôi lên sùng sục. Nhưng cùng lúc đó, một thứ cảm xúc khác bắt đầu xen lẫn vào.

Anh không muốn khiến bản thân thêm đau khổ. Lòng tự trọng không cho phép anh chấp nhận cái mác “người đàn ông bị vợ cấm sùng”. Đương nhiên anh giận chứ. Anh còn nói: “Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa, mau ra khỏi nhà tôi” Nhưng anh không thể để những dòng cảm xúc tiêu cực bùng nổ. Anh cố hết sức giữ gìn thể diện của chính mình. Với tất cả mọi người, anh đều nói dối rằng: “Tại vì chúng tôi có quá nhiều điểm khác biệt.”

Thực ra anh rất muốn lao vào chiến đấu với gã đàn ông kia. Anh muốn tổng sỉ vả cho bằng hết, cho thỏa lòng, muốn giận sôi lên, nổi gân, nổi cốt như Irabu và chửi vợ cũ là “con điểm thối tha”.

Nhưng Tetsuya không làm được, có lẽ vì anh là người ưa mẽ ngoài, vì anh sợ đánh mất tất cả hình tượng mình đã dày công xây dựng lên.

Điện thoại nội bộ công ty đổ chuông. Tetsuya nhắc máy nghe. Là cuộc gọi của một nữ nhân viên phòng kinh doanh.

“Anh đã hoàn tất kết quả phiếu khảo sát người tiêu dùng của công ty thực phẩm Suzuki chưa?”

“Ồ, không phải tuần sau à?”

“Không, hạn là ngày hôm nay. Tôi định mang tới công ty đối tác bây giờ.”

“Sao có chuyện đó được. Tôi nhớ rõ ràng là tuần sau cơ mà.”

“Không thể có chuyện đó đâu.” Đầu dây bên kia lạnh lùng đáp. “Nếu thế anh Taguchi gọi báo cho đối tác họ tôi được không? Bảo họ tuần sau

mới có.”

“Hả, tôi gọi ư?”

“VẬY PHIÊN ANH ĐẤY.” Không đợi anh trả lời, bên kia đã dập máy ngay lập tức.

Đời nào đây làm chuyện ấy. Tetsuya rửa thầm trong bụng. Tại sao mình lại để một con nhóc ít tuổi hơn chửi rửa như thế chứ? Nếu là thằng con trai, nó đã lĩnh đủ cơn thịnh nộ rồi.

Đúng lúc đó, “cậu nhỏ” lại nhói đau. Tetsuya ôm bụng, khuyu xuống.

Bây giờ vẫn chưa muộn, hay nhắc máy gọi điện khẩn cho con bé kia một trận lôi đình? Rằng sai sót của cô thì cô đi mà xử lý?

... Hay thôi nhỉ? Tetsuya nghĩ lại, cánh tay vươn ra định với lấy điện thoại liền hạ xuống. Về lâu về dài vẫn phải làm việc chung với nhau, Tetsuya muốn tránh bị khó xử khi giáp mặt. Chưa kể, đám đàn bà rất rách việc. Gây sự với một người rồi sau này thành ra phải đối đầu với cả hội chị em.

Tetsuya từ bỏ ý định khiêu chiến, anh nhắc máy gọi điện cho khách hàng đối tác thân thiết. Người phụ trách bên đó đã đồng ý gia hạn thêm thời gian nhưng Tetsuya thấy mình thật thê thảm khi phải cúi đầu xin lỗi.

Con đau dội về mỗi lúc một nhức nhối hơn. Chỗ ấy càng cọ xát mạnh hơn lên quần. Tetsuya đứng bật dậy định chạy vào toilet. Tắm chần rơi ngay xuống sàn. Trông thấy thế, Midori ngồi đối diện ngược lên định gọi Tetsuya. Ánh mắt cô bị hút vào chỗ ấy của Tetsuya. Anh nghĩ cô đã nhìn thấy.

Tetsuya vội vã rời khỏi chỗ. Đứng thẳng rất đau nên anh đành lom khom bước đi. Anh cảm nhận được có ánh mắt dõi theo sau lưng. Mặt anh đầm đìa mồ hôi.

Tetsuya rảo bước thật nhanh khi đi qua hành lang. Đám nhân viên nữ thấy thế đều dạt sang hai bên nhường đường. Trông mình lúc này chắc là bất bình thường lắm.

Tetsuya vào phòng vệ sinh cá nhân, đóng cửa lại. Anh kéo quần xuống. “Cậu nhỏ” tụ huyết, dựng đứng lên tới rốn. Con đau kéo đến dồn dập. Tetsuya phải nghiêng răng nhin đau.

Anh đang mắc phải căn bệnh tai quái. Anh thậm chí không thể giải bày tâm sự với bạn thân về bệnh tình của mình. Anh không thể giao du với mọi người thoải mái chừng nào nó chưa chịu xẹp xuống.

Bác sĩ đã nói đây không hẳn là căn bệnh vô phương cứu chữa nhưng cũng không có gì đảm bảo bệnh sẽ khỏi. Đòi mình rồi sẽ thế nào đây? Tetsuya muốn hét lên và cầu cứu ai đó giúp đỡ.

Thế rồi Tetsuya nhìn vào chỗ ấy đang nổi gân guốc xanh xao. Một ý nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu.

“Cậu nhỏ” đang giận dữ, như thể giận dữ thay cho chủ nhân không biết cái giận là gì.

Lẽ nào vì máu không thể dễ dàng lưu thông lên não nên phải chảy xuống dương vật: Vì gân xanh không hẳn trên thái dương được nên thay vào đó gân guốc nổi lên trên “thằng em”? Suy nghĩ đó nhanh chóng xâm chiếm toàn bộ tâm trí Tetsuya.

Anh đã không thể nói với Sayako được một lời nào, cũng không thể to tiếng với người vợ đã phản bội mình đi ngoại tình.

Cả chuyện xảy ra khi nãy cũng thế. Tetsuya đã phải hết sức mềm mỏng đối đáp với con nhóc kém tuổi xác xược, hiếu thắng. Không phải anh hèn. Nếu là đám con trai, anh sẽ chẳng kiêng nể nhưng đối với con gái, anh phải vào vai một người đàn ông lý trí, nhẹ nhàng.

Hay đi kiểm Sayako và mắng cô ta té tát? Rằng cô ta là “con điểm

thối tha” rồi tiện thể giáng một cú đấm người vào gã kia? Nhờ nghe tin từ người này người kia Tetsuya biết được chỗ ở hiện nay của Sayako. Anh còn nắm được thông tin cô ta vẫn đang làm việc ở công ty cũ.

Ngồi nguyên trên bồn cầu, Tetsuya thở dài thườn thượt. Anh rút khăn tay ra lau mồ hôi đang lấm tấm trên trán.

Nhưng cũng muộn rồi còn đâu. Ngót nghét ba năm đã trôi qua rồi.

Mọi người sẽ đánh giá ra sao? Làm không khéo lại dính vào cảnh sát thì dở. Người khác biết chuyện thì Tetsuya chẳng khác nào trò cười cho thiên hạ.

Anh tựa lưng lên kết nước bồn cầu, nhìn xa xăm.

Không ổn. Lý trí cũng bằng thừa. Chính vì kìm nén cảm xúc thái quá nên chỗ ấy của mình mới ra nông nổi này.

Chẳng hiểu sao Tetsuya lại tin chắc như vậy. Nguyên nhân của hội chứng cương dương là do Tetsuya không giải phóng được cảm xúc của chính mình.

Quyết định vậy đi. Phải đến để nói một lời với Sayako. Phải khiến cho cô ta hứng chịu những lời nói cay nghiệt nhất và bắt cô ta đập đầu xin lỗi.

Mình có quyền làm vậy. Mình không làm bất cứ điều gì sai trái cả.

Tetsuya đứng dậy, cơn đau lại dội lên. Anh định khom lưng lại nhưng không may trán đập mạnh vào tường.

Tetsuya choáng váng đầu óc, xây xẩm mặt mày. Anh hạ quyết tâm phải bắt Sayako xin lỗi anh bằng được.

Tetsuya ra về đúng giờ quy định chứ không ở lại làm thêm. Nơi Sayako đang sống nằm ở khu vực được ưa chuộng đến mức các tạp chí dành cho phụ nữ thường xuyên tới đó viết bài cho các số chuyên san.

Ra khỏi cửa soát vé, Tetsuya choáng ngợp vì có rất nhiều cô gái trẻ ở khu vực này. Anh không bắt gặp bất cứ người phụ nữ đã có gia đình với điệu bộ mệt mỏi nào đi ngang qua. Họ mặc những trang phục rất thời thượng, nét ai nấy đều vui tươi, tận hưởng khoảng thời gian sau tan tầm.

Một người bạn chung của Tetsuya và Sayako cho anh biết, vợ cũ của anh hiện đang sống ở một căn hộ chung cư mới xây cạnh công viên. Tetsuya được cảnh sát ở đồn trước nhà ga cho xem bản đồ, vì thế anh đã xác định được vị trí của công viên. Nhìn quanh công viên nếu thấy tòa nhà nào mới nhất thì đó là chỗ ở của Sayako.

Tetsuya đi bộ khoảng năm phút thì tìm thấy nó, tòa nhà có thiết kế sang trọng, thanh lịch với lớp sơn bên ngoài màu xám. Phía cửa sổ có gắn những chiếc đèn sợi đốt cao cấp đang tỏa ánh sáng dịu dịu. Người ngoài nhìn vào cũng có thể đoán được cư dân trong tòa nhà này có cuộc sống khá lý tưởng. Nếu cả hai vợ chồng cùng làm việc chắc sẽ dư dả về mặt tiền nong.

Về phần Tetsuya, anh đang thuê một căn hộ chung cư cũ để ở. Nếu muốn anh cũng có thể mua lấy một căn nhưng anh chẳng thiết tha. Hiện tại, anh cũng không có kế hoạch gì cho tương lai.

Tetsuya nhìn và xác nhận số nhà ở lối vào. Trên tấm biển có để tên hai người. Họ của Sayako bây giờ không còn là “Taguchi” nữa mà là họ của gã đàn ông mới.

Sự đau đớn như muốn bóp nghẹt con tim Tetsuya.

Tetsuya liếc vào hòm thư, thấy một tập nào là thư, tờ quảng cáo nhét đầy trong đó. Có vẻ chưa ai về nhà. Tetsuya rẽ vào công viên và ngồi xuống một chiếc ghế có thể dễ dàng quan sát căn hộ chung cư nhất.

Anh định bụng sẽ chờ Sayako bằng được thì thôi, mấy tiếng đồng hồ cũng được. Trong lúc đợi Sayako về, anh lặng lẽ nhìn những người qua

đường.

Sayako mà xuất hiện, anh sẽ đứng chặn ở trước. “Chào cô, lâu lắm rồi mới gặp nhỉ. Có điều này tôi quên chưa nói với cô.” Anh sẽ nói như vậy và nhìn Sayako bằng ánh mắt thật lạnh lùng, kèm theo một cái tát. Chắc hẳn Sayako phải thấy ngạc nhiên lắm. Cô ta sẽ câm lặng không nói được lời nào cho xem. Lúc đó, mình sẽ bảo với cô ta rằng cô ta là “con điểm thối tha”.

Tetsuya đã châm không biết bao nhiêu điếu thuốc. Anh mua chai nước trái cây ở máy bán hàng tự động để làm dịu cổ họng đang khát khô.

Nhưng mà, tát cô ta thì có vẻ ra tay hơi quá nhỉ? Làm vậy anh sẽ trở thành một kẻ bạo hành phụ nữ, nếu cảnh sát can thiệp vào, công ty cũng gặp vấn đề. Tetsuya suy nghĩ tới lui một hồi.

Hay nhổ nước bọt? Làm thế chẳng gây hại cho ai lại có tính phỉ báng cao.

Tetsuya khép hờ mắt lại rồi hít một hơi thật sâu.

Mà thôi, chỉ dùng lời nói có được không nhỉ? Sayako là người biết hổ thẹn, nên chắc chắn cô ta sẽ vô cùng hoảng hốt khi thấy Tetsuya. Đã vậy, phải dùng thật nhiều lời lẽ thậm tệ với cô ta mới được. Đồ vô nhân tính. Đồ lăng loàn. Cái loại đàn bà gì mà nấu nướng dở tệ. Để tôi nói cho cô hay điều tôi đã im lặng bấy lâu, rằng món canh tương cô nấu mặn đắng, mặn chát, có biết không?

Tetsuya nhìn đồng hồ. Đã tám giờ tối.

Đúng lúc đó, anh nghe thấy tiếng bước chân. Ngẩng lên anh thấy, phía bên kia đường, chiếc đèn soi ngoài trời hắt lên khuôn mặt một người phụ nữ.

Anh nhận ra ngay người đó chính là Sayako. Chỉ có điều bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông.

À, phải rồi. Người chồng mới làm cùng công ty với Sayako. Nếu kết thúc công việc cùng một lúc, đương nhiên họ sẽ về nhà cùng với nhau rồi. Tại sao mình lại không nghĩ đến chuyện đó nhỉ?

Tetsuya đứng dậy, di chuyển nhanh thoăn thoắt và đứng núp dưới bóng cây. Trái tim anh gào thét nhưng cảm xúc dần dần nguôi đi. Anh âm thầm quan sát những biểu cảm trên khuôn mặt của người vợ cũ. Sayako đi lên trước. Mặc dù đứng cách Sayako chừng mười mét nhưng Tetsuya vẫn cảm nhận được nét mềm mại trên má Sayako.

Cô ta đã trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều so với ba năm về trước. Đó là khuôn mặt của một người phụ nữ có được niềm hạnh phúc viên mãn. Sayako nói với chồng chuyện gì đó ở công ty, họ cười khúc khích với nhau.

Trông họ thật đẹp đôi. Đây là lần đầu tiên Tetsuya gặp chồng của Sayako. Anh ta có vẻ hiền lành.

Họ đang tay trong tay bên nhau.

Nhìn mười ngón tay đan lại, Tetsuya sực tỉnh.

Mình đang định làm gì vậy? Mình có bị điên không khi tìm đến đây để chửi rửa người vợ cũ sau ba năm muộn màng? Chắc đầu óc mình có vấn đề rồi.

Vợ chồng Sayako đi vào bên trong tòa chung cư.

Khung cảnh trước mặt và sự ngu ngốc của chính mình đã giáng cho Tetsuya một đòn tinh thần choáng váng.

3.

Tetsuya ngày ngày đến Bệnh viện Đa khoa Irabu như một thói quen. Anh hy vọng, mũi tiêm đều đặn hằng ngày sẽ có tác dụng nhưng trên hết, anh khao khát được vỗ về, xoa dịu khỏi sự cô đơn. Người anh có thể tâm sự, giải bày không ai khác chỉ có mình Irabu.

Anh nói dối với mọi người ở công ty rằng mình đang điều trị bệnh đau lưng bằng tia hồng ngoại. Anh nghĩ như vậy có thể che giấu được ít nhiều tật đi khom lưng về phía trước cũng như việc đắp chăn che chân giữa mùa hè một cách thiếu tự nhiên.

Sau tối hôm bắt gặp Sayako cùng chồng mới, Tetsuya đã về nhà và lấy bức ảnh của vợ cũ ra, thứ anh cất sâu trong ngăn kéo, mang vào bếp đốt. Anh viện cớ vì mình cũng có mặt trong bức hình đó nên càng cần phải hủy nó đi.

Nhưng làm vậy không khiến tâm trạng anh thoải mái hơn. Sự đau đớn, giày vò trái lại càng tăng lên mạnh mẽ. Anh đã biết mặt của gã đàn ông kia, chồng mới của Sayako nên những tưởng tượng về việc Sayako vui vẻ với hắn lại càng cụ thể hơn.

“Này, anh Taguchi, đi Disneyland với tôi đi.”

Irabu không đoái hoài đến cảm xúc của Tetsuya. Ông ta vẫn tươi roi rói như thường lệ.

“Tôi thấy chơi tàu lượn siêu tốc Big Thunder Mountain có tác dụng gây sốc trong điều trị bệnh lý đó.”

Chỉ mình ông muốn đi thì có, đồ dở hơi. Tetsuya muốn chửi bới ông bác sĩ nhưng một mặt anh cũng thấy ghen tị cái kiểu vô tâm của người đàn ông này. Ông ta chẳng bận tâm người khác nghĩ gì về mình. Có lẽ đêm nào ông ta cũng có thể kê cao gối ngủ ngon lành.

“Thế còn trò trượt máng nước Hydropolis trong Công viên Toshima thì sao?”

“Bác sĩ bảo tôi mặc quần bơi trong tình trạng thế này hay sao?”

“Ừ nhỉ. Có khi người ta lại tưởng anh bị biến thái ấy chứ.”

Thật điên rồ. Tetsuya chán không buồn đáp lại.

“Mà này, có một việc tôi muốn nhờ anh Taguchi giúp.”

Irabu vừa gãi đầu, gãi tai vừa nói khiến cho gàu rơi lả tả xuống sàn.

“Anh còn nhớ tôi có kể anh chuyện tôi đang chờ giải quyết thủ tục ly hôn với một người phụ nữ không? Taguchi này, anh tán tỉnh rồi rủ cô ta tới khách sạn hộ tôi được chứ?”

Tetsuya nhăn mặt.

“Sẽ ổn thôi. Cô ta dễ cắn câu lắm. Anh cứ nói anh là bác sĩ rồi tiếp cận cô ta, thế nào cô ta cũng vẫy đuôi đi theo anh ngay.” Lần này ông ta lại quay ra ngoáy mũi. “Tôi cần bằng chứng có lợi khi ra hầu tòa. Tôi sẽ theo gót hai người đến chỗ hò hẹn và lén chụp ảnh hiện trường.”

“Bác sĩ đang nói giỡn phải không?” Tetsuya hất hàm hỏi lại.

“Đâu có.” Irabu bôi ngón tay vừa ngoáy mũi vào áo blouse trắng. “Mấy chuyện này không phải ai tôi cũng nhờ đâu.”

Ông đang nhờ đấy còn gì? Lại còn là bệnh nhân của ông nữa. Irabu lấy ảnh người phụ nữ đưa cho Tetsuya xem. Đó là một người phụ nữ rất đẹp, có bảo cô ta từng đi thi hoa hậu cũng chẳng có gì phải ngạc nhiên. Ước gì mình có thể sống cùng người đẹp này vài tháng thì tốt biết bao. Nhưng Tetsuya không dám nói ra miệng.

“Taguchi này, trăm sự nhờ anh đấy.”

“Không được đâu.” Tetsuya chối đây đẩy.

“Cuộc đời cũng cần những lúc kịch tính. Ngày ngày hết giờ làm ở công ty rồi trở về nhà có mà chán chết. Thông thường, về lý thuyết, có bệnh cần được nghỉ ngơi, nhưng trường hợp như anh Taguchi, tôi nghĩ là ngược lại. Trong sách họ cũng viết, những kích thích hay sự thay đổi sẽ mang lại hiệu quả rất tốt cho người mắc hội chứng cương dương đó.”

Ông một vừa hai phải thôi. Ai thêm tin những lời bậy bạ đó chứ.

“Đương nhiên tôi sẽ hậu tạ. Kinh phí hoạt động là một trăm nghìn yên. Nếu thành công, tôi sẽ gửi thêm anh ba trăm nghìn. Tiền điều trị tôi miễn phí hết.”

Có thật ông ta là bác sĩ không vậy?

Tranh luận chán chê, cuối cùng Tetsuya cũng từ chối được lời đề nghị khiếm nhã đó. Nếu Irabu rơi vào hoàn cảnh của mình, có lẽ ông ta sẽ không để yên cho Sayako đâu. Chắc chắn ông ta sẽ chẳng nề hà xông ngay vào, tấn cho gã đàn ông kia một trận như tử.

Khung cảnh Tetsuya nhìn thấy tối hôm trước in sâu vào tâm trí làm anh thao thức mãi.

“Đành vậy chứ biết làm sao. Có khi tôi đến Công viên Ueno thuê gã người Iran làm cho vậy.”

Dẫu vậy, Tetsuya không khỏi ghen tị trước sự điềm tĩnh của Irabu.

Cứ đến công ty, như một thói quen Tetsuya sẽ lấy chăn mỏng che dưới bụng mình. Tetsuya chột ngẩng lên. Anh biết Midori vừa liếc mắt sang những nhân viên nữ khác.

Thấy Tetsuya nhìn, bọn họ liền ngó lơ đi chỗ khác.

Mặt Tetsuya nóng rần rần. Hình như anh đang trở thành chủ đề bàn tán trong công ty. Mà cũng phải thôi. Những ngày này, Tetsuya cố gắng không rời khỏi chỗ ngồi. Lúc nào cần phải ra ngoài, anh đều khoác áo, cài nút cẩn thận rồi mới từ từ đứng dậy. Thêm nữa, anh còn tránh không ăn trưa cùng đồng nghiệp. Chờ sau khi tất cả mọi người đi hết, anh mới trốn ra ngoài mua bánh mì.

Chuyện “cậu nhỏ” dựng đứng lẽ nào đã bị lộ rồi ư? Ngón tay anh run run gõ vào bàn phím máy tính. Nếu đúng như vậy, anh không thể làm việc ở đây được nữa vì xấu hổ.

Hay công khai nói hết cho mọi người biết? Ý nghĩ thật điên rồ. Làm vậy thì nhục nhã cả đời. Ở cái công ty này, chuyện gì cũng dễ trở thành truyền thuyết lắm.

Trường phòng gọi anh lên. Tetsuya vẫn quán chần và đi đến chỗ sắp đang ngồi.

“Cậu sao vậy? Vừa từ Scotland về à?”

“Dạ, không, thực ra...” Vì mãi bận tâm đến bộ dạng của mình nên Tetsuya lúng búng như gà mắc tóc.

“Thôi, bỏ qua. Ngày mai và ngày kia, cậu có dờ việc gì không?”

“Không, sếp ạ.”

“Vậy thì, chuyến du lịch đến suối nước nóng Izu có mời mấy khách hàng bán lẻ tham dự ấy, cậu đi cùng nhé. Đột nhiên có người nghỉ, nhờ cậu thế vào chỗ đó.”

“Đến suối nước nóng ấy ạ?” Tetsuya xây xẩm mặt mày.

“Buổi thiết đãi rất quan trọng nên không thể giao cho đám trẻ làm được. Phía chúng ta, cục trưởng cũng tham dự. Những người có kinh nghiệm như cậu không đi không được.”

“Thưa sếp, em xin lỗi. Nhưng mà, cái lưng của em đau muốn gãy ra...”

Tetsuya chống tay vào lưng, mặt nhăn nhó.

“Ồ, thế lại càng may. Nghe nói suối nước nóng ở đó tốt cho điều trị bệnh đau lưng đấy. Cậu hãy vừa thông thả ngâm mình trong bồn tắm vừa trao đổi công việc với trưởng phòng kinh doanh bên trung tâm thương mại cho tôi.”

Mọi thứ trước mắt Tetsuya tối sầm lại. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu đi du lịch ở suối nước nóng với tình trạng “cậu nhỏ” cứ dựng đứng như thế này? Mới chỉ nghĩ đến đó thôi Tetsuya đã muốn ngất xỉu. Đã vậy sáng ngày mai phải xuất phát luôn rồi. Chỉ còn nước bó tay thôi.

Tetsuya vào một phòng họp trống rồi gọi điện ngay cho Irabu. Anh kể lể sự tình từ đầu tới cuối.

“Hay anh cáo ốm đi? Tôi có thể viết giấy cho anh đấy.” Irabu thản nhiên đáp.

“Không được đâu, bác sĩ. Mấy tay cấp trên sẽ điên tiết và lại cho tôi là thằng không biết tự quản lý cuộc sống của mình cho xem.”

“Hay bị viêm đường ruột nhé? Viêm não Nhật Bản cũng được đấy.”

“Làm thế sẽ bị lên báo cho coi. Bác sĩ không có cách nào giúp tình trạng của tôi đỡ hơn ư? Thuốc có thể khiến chỗ ấy xẹp bớt một chút ấy.”

“Không có.” Tetsuya nghe thấy tiếng ngáp từ đầu dây bên kia. “Không đi được thì từ chối là xong. Anh cứ bảo sắp là anh không thích.”

“Bác sĩ này, ở công ty, không phải cứ nói ‘không thích đi’ là xong đâu.”

“Hừm. Gay nhỉ.”

Tetsuya tắt máy. Anh thấy mình thật ngu ngốc mới gọi điện trao đổi với Irabu.

“Cậu nhỏ” lại bắt đầu đau nhức. Tại sao mình lại gặp phải chuyện này? Thà bị bắt lực có khi Tetsuya còn thấy biết ơn hơn.

Rốt cuộc, Tetsuya phải thức dậy, chào đón buổi sáng mà không nghĩ ra được kế sách gì. Đương nhiên, cả đêm hôm qua anh cũng mất ngủ. Anh còn tính đến chuyện mình mất tích. Chắc hẳn quá nửa số vụ mất tích xảy ra liên tiếp trên toàn quốc đều vì những lý do tương tự thế này cũng nên.

Cố gắng chịu đựng cơn đau, Tetsuya chuẩn bị lên đường. Anh chọn quần brief, loại quần lót ôm sát cơ thể, bên ngoài mặc thêm quần đùi cộc. Anh phân vân không biết nên để “cậu nhỏ” hướng lên trên hay xuống dưới, nhưng cuối cùng anh quyết định để hướng lên trên. Nhìn nó giống như chú chuột túi kangaroo thò đầu ra khỏi túi mẹ nhưng Tetsuya cũng đành kệ. Anh không muốn gò ép nó trong một tư thế không thoải mái.

Chiếc xe buýt tham quan sang chảnh và tiện nghi đưa đoàn của Tetsuya tới Izu. Cửa ải đầu tiên chính là chơi golf. Trước mặt cục trưởng, Tetsuya không thể nói dối rằng mình bị đau lưng được. “Cậu Tetsuya bên tôi chơi cũng cừ lắm đấy.” Chưa gì cục trưởng đã dành cho Tetsuya những lời có cánh.

“Vậy tôi xin phép được tham gia vào lớp học của anh Tetsuya, ha ha ha.” Đám đàn ông trung niên, có nước da trắng thân mật vỗ vai Tetsuya.

Lỗ thứ nhất. Tetsuya nghiêng răng phát bóng. Không biết có phải do dồn lực quá nhiều không, quả bóng bay tít vào trong rừng. Ngay sau cú đánh, một cơn đau dữ dội chạy dọc cơ thể.

Cú phát bóng thứ hai, quả bóng rơi vào khu có chướng ngại vật. Tetsuya lom khom chạy những bước nhỏ cắt ngang qua vùng green, nơi có cột cờ và lỗ golf. Toàn thân anh ướt đầm mồ hôi. Mỗi lần cử động là chỗ ấy lại nhức buốt.

Lỗ thứ hai, lỗ thứ ba. Khách hàng đối tác bắt đầu cho thấy sự khó hiểu trên khuôn mặt bọn họ. Tatsuya chỉ toàn phát bóng. Anh hết chạy sang trái rồi lại chạy sang phải, miệng không ngớt nói “xin lỗi”. Vì tâm

trạng không được thoải mái nên anh không thể nói chuyện thân mật với mọi người.

“Anh Taguchi, anh cứ chơi bình tĩnh.”

“Không, tôi muốn kết thúc sớm.”

Mặc cho mọi người tỏ ý quan tâm, Tetsuya đều đáp lại không mấy thiện chí. Anh càng lúc càng cố gắng hơn. Bầu không khí khó xử lan ra cả đoàn.

Trong phòng nghỉ giải lao, anh bị cục trưởng gọi vào chỉnh đốn về chuyện trang phục.

“Này Taguchi, phép tắc lịch sự cậu để ở đâu vậy? Cho áo vào trong quần đi.”

Tetsuya đã bỏ áo polo ra ngoài quần. Nếu không làm như thế, chỗ đó sẽ cộm lên lộ liễu.

“Đang mốt mặc như này đấy ạ.”

“Mốt ấy hả? Cậu thừa biết rằng phép tắc ứng xử khi chơi golf cũng rất quan trọng mà.”

“Thôi, em sẽ mặc như thế này.”

Mặt cục trưởng cứng đờ. Tetsuya chạy sang lỗ golf tiếp theo để tránh phải nhìn cục trưởng. Muốn ra sao thì ra. Trong đầu Tetsuya chỉ chăm chăm nghĩ cách làm sao trốn thoát khỏi nơi này.

Tỉ số chung cuộc vô cùng thê thảm. Quan khách cùng chơi trong đoàn bắt đầu kiệt lực, mọi người đều giữ khoảng cách với Tetsuya. Rõ ràng không thể gọi đây là một buổi chiều đãi khách được.

“Này, Tetsuya.” Cục trưởng đến bên cạnh và nói nhỏ. “Cậu đang làm gì vậy? Cậu không định tiếp chuyện với khách hàng à?”

“Em... mệt quá rồi sắp.”

“Cậu đùa tôi đấy à?” Cục trưởng trợn ngược mắt. “Trong khu nghỉ dưỡng, nhớ tiếp khách chu đáo cho tôi. Phải kỳ lưng cho khách nữa đấy.”

“Hình như em bị cảm rồi.”

“Không được. Không làm cho hân hoi tử tế, để về tay không thì đừng trách tôi đấy.”

Tetsuya muốn trốn việc, trốn khỏi đây. Chuyện sẽ ra sao nhỉ? Có lẽ không đến mức bị đuổi việc đâu nhưng chắc chắn Tetsuya sẽ phải chịu hình phạt thích đáng. Bị người khác chiêm ngưỡng CỬA QUÝ trong bồn tắm chung thì không còn lỗi nể nào chui xuống nữa.

Tại sao mình lại không từ chối phất từ hôm qua nhỉ? Kể cả có bị trưởng phòng lườm nguýt, nếu lúc đó mình cương quyết không đi, cơ sự đã chẳng ra nông nổi này. Chỉ vì tính cách nhu nhược, không dứt khoát nên mình đã tự đẩy mình vào thế bí.

Và vẫn với tính cách nhu nhược, Tetsuya buộc phải đến khu nghỉ dưỡng mà không thể thoái thác. Mọi người ai về phòng nấy thay bộ yukata rồi tập trung lại ở bồn tắm lớn.

Tetsuya để các vị khách cùng phòng đi trước, sau đó anh mới nhẹ nhàng khoác lên mình bộ yukata. Không xong rồi. Trông quá lộ liễu. Anh cởi yukata ra và xỏ vào chiếc quần jeans mang theo trong hành lý. Tetsuya cố hết sức xé toạc cánh tay áo. Anh khổ sở kiểm lý do là “áo bị rách mất rồi”.

Tiếp đến là tắm bồn. Tetsuya không bắt buộc phải vào trong đó, cũng chưa chắc đã phải cởi hết quần áo ra. Nhưng phải làm thế nào mới được đây?

Điện thoại nội bộ gọi đến, là cuộc gọi của cục trưởng.

“Cậu đang làm gì vậy? Đến đây mau. Khách hàng cậu phụ trách đang bơ vơ kia kìa. Yoshida và Yamamoto đang kỳ lưng cho khách bọn họ phụ

trách rồi. Cậu tính làm tôi mất mặt hả?”

“Em sẽ đến ngay ạ.” Tetsuya run rẩy đáp lại.

Đây là tình thế éo le, ngang trái nhất Tetsuya từng gặp phải trong đời. Vụ tè dầm khi đi trại hè hồi nhỏ cũng không cực thế này. Hồi đó chỉ cần gào khóc thật to là mọi chuyện êm ngay.

Tetsuya lê những bước tập tễnh ở hành lang lối đi. Toàn thân anh như bị rút hết máu, chỉ trừ một chỗ duy nhất.

Tetsuya đứng trước thang máy. Anh liếc sang ngang thấy một cái nút màu đỏ. Nó chính là chuông báo cháy.

Tim anh đập thành thạch, liên hồi. Ấn không nhỉ? Chỉ cần ấn cái nút này thôi mình sẽ tạm thời được giải thoát.

Tetsuya đưa tay ra như thể bị ai đó điều khiển. Lúc hoàn hồn anh đã thấy nắp chuông bằng nhựa mở ra còn tay nhấn chuông tự bao giờ.

Âm thanh chói tai của chuông báo cháy vang khắp khu nghỉ dưỡng. Tetsuya rút khỏi hiện trường và đi xuống bậc thang. Anh quên cả đau, gắng sức hét thật lớn “Cháy!”

Anh cảm giác mình đã hiểu được tâm trạng của những tên tội phạm. Bọn chúng đã gây ra tội tày trời chỉ để che đậy cho một lời nói dối cón con.

Phòng tiếp đãi khách của khu nghỉ dưỡng vô cùng náo loạn. Khách khứa cứ thế trần truồng lao về phía chuông báo cháy, cơ thể của những người đàn ông trung niên bị phơi bày trước những người qua lại trong khu nghỉ dưỡng và những người không liên quan. Hình như tiếng hô báo “Cháy!” của Tetsuya cũng chẳng ăn thua cho lắm. Người phụ trách khu nghỉ dưỡng bấm số 119 gọi cho cứu hỏa. Ngay lập tức, một đoàn xe cứu hỏa cùng với xe chở thang đã kéo đến.

Phụ trách khu nghỉ dưỡng cúi gập đầu xin lỗi bên phòng cháy chữa

cháy cùng toàn thể khách hàng. Họ không truy cứu xem ai là thủ phạm. Có lẽ phía khu nghỉ dưỡng không muốn làm xáo trộn sinh hoạt của khách hàng và đã kiểm soát được tình hình nên không để sự việc rối tung lên chăng?

Tetsuya hòa mình lẫn vào đám đông và quan sát tình hình bằng bộ mặt của kẻ vô tội. Anh lại hiểu thêm một diễn biến nữa trong tâm lý tội phạm. Con người khi muốn che giấu tội lỗi của mình, ai cũng có thể giả bộ ngáo ngơ.

Khi tất cả trở lại yên bình như cũ, mọi người quay trở về khu bồn tắm để tắm tiếp. Lúc đó cục trưởng đã quên mất chuyện của Tetsuya rồi nên anh không bị gọi nữa. Tetsuya quay về phòng, châm lửa hút thuốc.

Bữa tiệc phải lùi lại một tiếng đồng hồ so với lịch dự kiến ban đầu. Có rượu vào nên bầu không khí trở nên náo nhiệt, sôi động hơn. Giọng nói líu lo, ríu rít nhưng không kém phần gọi tình của các cô gái tiếp rượu vang lên khắp khán phòng.

Tetsuya chỉ rót rượu cho vị khách hàng anh phụ trách. Anh không dám nhìn vào mắt cục trưởng. Chắc chắn sau chuyến này, Tetsuya sẽ không được đánh giá cao nhưng so với ban nãy tình hình đỡ căng hơn rồi. Không gì sánh bằng nỗi phiền muộn về “cậu nhỏ”.

Tối tăng hai, Tetsuya còn chưa biết phải tính thế nào, khách hàng đã nói bằng một giọng rất khô khan “Để tôi được tự do.” Thế là Tetsuya vội cúi đầu đáp lại “Vậy hóa đơn anh cứ để bên công ty tôi thanh toán.”

Tetsuya một mình đi ngủ trước. Anh nằm lên giường, liếc nhìn xuống dưới, “thằng em” đang thò mặt ra từ chiếc quần brief.

Chú mày đã đi một chặng đường khá xa rồi nhỉ. Tetsuya buột miệng thốt ra những lời ấy.

Trường hợp xấu nhất thì đi đến Ma-rốc thôi. Ý nghĩ thoáng qua

trong đầu Tetsuya dấu rằng nó khó có thể trở thành hiện thực.

4.

Công ty bỗng trở thành một nơi xa lạ đối với Tetsuya.

Một phần do chính anh hạn chế tiếp xúc với mọi người, một phần cũng vì mọi người xung quanh bắt đầu nghi ngờ anh. Những người bạn vào công ty cùng một đợt với anh lo lắng nói: “Người ta bảo mày dạo này thay đổi nhiều lắm.” Midori cùng những nữ đồng nghiệp xa lánh, chẳng buồn giúp đỡ anh nữa.

Tetsuya trải qua những tháng ngày chán nản và bức bối. Buổi tối, anh chẳng buồn bật tivi lên xem, nằm trên giường nhìn xuống “thằng em” dựng ngược, anh thủ thủ với nó: “Chú mày có thôi đi không?” Anh cũng từng nghĩ đến việc mình cần tìm tri kỷ và cùng chung sống với người đó đến hết cuộc đời.

Cũng vì thói quen xấu này mà mỗi sáng tỉnh dậy, tâm trạng anh càng trở nên chán chường hơn. Mình mới chỉ ba lăm tuổi, còn phải yêu, kết hôn, rồi sinh con nữa, cái tuổi không lấy gì làm lạ khi lo nghĩ đến việc tạo lập cuộc sống gia đình. Vậy mà mình lại mắc phải căn bệnh tác oai tác quái này và đang vật vã đối phó với nó. Cảm giác cô độc đọa đày Tetsuya đến mức anh muốn gào thét lên cho vui đi nỗi buồn.

Tối hôm qua, một người bạn cũ gọi điện cho anh. Cô ấy hỏi: “Dạo này cậu thế nào?” Chỉ là hỏi thăm đơn thuần chứ không phải nhờ vả chuyện riêng gì cả.

“Tecchi, cậu không định tái hôn sao?”

“Một mình có khi lại thoải mái hơn. Tớ không muốn đi vào vết xe đổ lần thứ hai đâu.” Tatsuya khẳng khái đáp.

“Sayako vẫn khỏe.”

“À, thế à.” Anh thờ ơ đáp.

“Nghe nói cô ấy bầu được ba tháng rồi.”

“Hừm.”

“Ừm, chắc cậu thấy khó xử khi tớ nhắc đến chuyện này.”

“Có sao đâu.”

“Lần tới tớ gặp cô ấy, cậu có muốn nhắn nhủ điều gì không?”

“Tớ chẳng có gì phải nhắn.”

Thực ra là có đấy. Con điểm thối tha. Nhưng đương nhiên Tetsuya không nói, anh cúp máy.

Đã muốn quên đi rồi, tự nhiên lại có cuộc điện thoại dở hơi. Lại còn mang bầu nữa à. Hồi chung sống với nhau, cô ta chỉ xoen xoét rằng: “Công việc ở công ty rất thú vị, em chưa muốn...”

Đối với Tetsuya, cuộc điện thoại vừa rồi chẳng mang lại bất cứ tin tức tốt lành nào cả.

Khi Tetsuya càng ngày càng chán đến công ty cũng là lúc bệnh viện trở thành nơi không thể thiếu trong lịch trình thường nhật của anh. Hôm nào bệnh viện nghỉ không khám bệnh là y như rằng Tetsuya bút rút đến mức nhớ Irabu da diết. Mặc dù Irabu là một gã đàn ông lập dị nhưng chính sự khác thường đó lại cứu rỗi Tetsuya. Lẽ nào sự ngu ngốc và lập dị có tác dụng xoa dịu, vỗ về ư? Tetsuya bắt đầu nghĩ chẳng may có chuyện không hay xảy ra cũng chỉ cần vứt bỏ hết đi là xong.

Hôm nay, khi Tetsuya bước xuống cầu thang của tầng hầm bệnh

viện anh nghe thấy tiếng nam nữ đang tranh cãi quyết liệt. Giọng nói vọng ra từ phòng khám của Khoa Thần kinh.

Đi đến cửa, Tetsuya nhận ra giọng đàn ông là của Irabu. Chuyện gì vậy nhỉ? Bọn họ to tiếng, chửi bới lẫn nhau. Tetsuya phân vân không biết có nên vào hay không. Gã bác sĩ này còn cãi nhau với cả bệnh nhân nữ cơ à?

Có thể lắm chứ. Gã này từng đá vào chỗ hiểm của mình rồi mà. Tetsuya nghe thấy tiếng kính vỡ. Anh vội vàng chạm vào tay nắm cửa. Không thể nhắm mắt làm ngơ được, anh nghĩ.

Vừa mở cửa ra, Tetsuya đã thấy cảnh Irabu đang vật lộn với một người phụ nữ trẻ. Thứ gì đó bay vèo qua khiến anh phải né sang một bên. Tetsuya quay lại nhìn thấy chiếc kim tiêm bay trúng tường, rơi xuống vỡ ra thành nhiều mảnh.

“Con ranh. Tao sẽ tố cáo mày tội kết hôn giả.” Irabu tru tréo.

“Mày nói gì vậy hả, đồ biến thái. Tao cũng sẽ kiện mày tội làm tổn hại tinh thần vợ.”

Tetsuya quay sang nhìn người phụ nữ. Lẽ nào cô ta chính là vợ Irabu, người đã đòi tiền bồi thường thiệt hại về tinh thần ư? Hai người bọn họ mặt đỏ gay gắt.

Trước mắt phải can họ ra đã. “Bác sĩ, hai người đừng cãi nhau nữa. Mau bình tĩnh lại đi.”

“Taguchi, anh mau tránh ra.”

“Gì vậy? Anh là ai? Không liên quan thì rút.”

Tetsuya bị Irabu to béo hất ra. Trong lúc còn đang loạng choạng, anh lại bị người phụ nữ xô đẩy nên ngã bệt xuống sàn nhà.

“Những lời nói dối trơ trẽn của mày lộ tẩy hết rồi. Tao đã thuê thám tử điều tra. Cái gì mà cựu nhân viên ngân hàng cơ chứ? Chẳng phải mày

là con nhân viên tiếp rượu ở Kinshichou sao? Còn trước đó là gái bán dâm ở Kamedo. Trước đó nữa thì theo mấy thằng đua xe tốc độ khét tiếng ở Koiwa. Tao đã biết hết toàn bộ lai lịch của mày rồi. Mày cũng giỏi đấy, chen chân được vào bữa tiệc của hội bác sĩ.”

Những lời Irabu nói khiến người phụ nữ sợ co rúm lại, môi cô ta run rẩy. Nhìn kỹ lại lần nữa, Tetsuya thấy cô ta trang điểm rất đậm, ăn mặc không khác gì gái bán hoa, khác hẳn với bức ảnh Irabu đã cho anh xem dạo nọ.

“Chỉ được cái to mồm là giỏi. Thế ai đã từng hứa hẹn ‘anh sẽ mua nhiều quần áo cho em’ hả? Quần áo kiểu gì toàn đồng phục thủy thủ với lại quần ống túm, con dờ hơi nào mặc chúng không? Bảo tao buổi tối mặc thứ này ư? Giốn mặt bà hả? Lại còn bám váy mẹ nữa. ‘Ichiro ơi, đừng để lạnh bụng, đeo miếng nịt bụng này vào nhé.’ Thế nên, trung niên rồi vẫn dùng nịt bụng chuột Mickey. Hỏi có còn ra thể thống gì không, hả thằng cuồng Lolita, cuồng mẹ này?”

Irabu nghiêng răng ken két, phần thịt ở hai má rung lên theo mỗi lần ông ta nghiêng răng.

Tetsuya vẫn ngồi bệt dưới sàn quan sát bọn họ.

Đúng là ông tám lạng, bà nửa cân. Dẫu vậy anh cũng chẳng muốn đứng ra bênh vực cho bên nào.

“Mày nói gì hả, con ranh. Thằng Iran đã nói hết với tao rồi. Thứ đàn bà dễ dãi.”

“Mày còn thuê cả thằng Iran cơ đấy, đồ hèn. Có ngon thì quyết sống mái với bà đi.”

Tetsuya sững sờ. Irabu đã đến Ueno và thuê người đàn ông Iran gài bẫy cô ả ư?

“Ngực mày độn một đồng silicon chứ gì? Đừng tưởng đánh lừa được

bác sĩ nhá.”

“Mày nói mày là bác sĩ, thế sao không làm gì cho hết hẹp bao quy đầu đi?”

“Mày nói gì hả con ngáy to như kéo bễ kia? Mày gọt mũi bị hỏng chứ gì?”

“Đừng có già mồm, thằng hôi nách, lúc nào cũng phải kè kè chai xịt khử mùi.”

Cuối cùng cũng đến màn vật lộn nhau. Cả hai đều túm lấy tóc đối phương.

“Hai người, dừng bạo lực lại đi.” Tetsuya lại nhảy vào can ngăn.

“Đồ dơ dáy, đồ bất hảo. Mau rút xéo khỏi đây.”

“Đồ mập tịt, đồ ‘chuối lùn’. Trả tiền bà đây.”

“Hai người hãy bình tĩnh nói chuyện nào.”

Vô tình Tetsuya nhìn sang ngang. Cô y tá vẫn ngồi nguyên trên ghế, giờ báo ra đọc như mọi khi.

“Cô y tá ơi, giúp tôi một tay ngăn họ lại với.”

Cô ta uể oải ngẩng mặt lên.

“Có sao đâu. Anh cứ để kệ họ đi.” Cô y tá đổi tư thế gác chân sang phía bên kia, cặp đùi lại lơ lửng.

“Đúng là...”

Hai người tiếp tục cào cấu mặt nhau, Tetsuya đứng gần đó cũng không tránh khỏi xây xước.

Thế rồi hai bên cùng thở hồng hộc. Nước bọt văng tứ tung.

“Này, hai người bình tĩnh lại đi.”

Lần này Tetsuya bị đập sang một bên và ăn luôn một cùi chó.

Chẳng hiểu sao Tetsuya không thấy đau. Trong khi Irabu đang cãi

nhau gay gắt Tetsuya lại nghĩ đến một việc khác.

Bọn họ đang được giải phóng. Khởi lý tính, khởi thể giới, khởi những điều vẫn luôn được cho là lẽ thường tình.

Họ đang sống rất tự do, theo đúng nghĩa của một loài động vật được gọi là con người.

Có lẽ nếu đặt vào địa vị của họ, mình sẽ không thể thể hiện cảm xúc được như thế này. Vì mình không biết nổi cáu.

Chính vì vậy, chỗ đó mới tức giận thay mình, để giúp giải tỏa những xúc cảm chất chứa trong lòng.

Lại một ý nghĩ khác ủa về. Do mình đã chạy trốn khỏi nỗi đau nên mới sinh bệnh. Con người, để có thể sống là chính mình, cần phải trải qua đau thương.

Điều quan trọng nhất là trong chính giây phút ngắn ngủi này, được chứng kiến toàn bộ sự việc từ góc độ của một người thứ ba, mình mới thực sự cảm nhận rằng mình đang sống.

Cuộc chiến giữa Irabu và người phụ nữ kéo dài chừng năm phút thì cô ta bỏ về. Lúc ra đến cửa, cô ta để lại một câu “Tao sẽ tung lên mạng Internet rằng thằng con nõi dôi của cái nhà này là một kẻ biến thái.” Irabu không chịu thua bèn đáp trả “Tao cũng đăng lên mạng cho thiên hạ biết hết thân phận của mày.”

Irabu chỉ bình tĩnh lại sau khi được Tetsuya bôi giúp thuốc đỏ sát trùng lên mặt và cánh tay.

“Thật kinh tởm đúng không, ả đàn bà đó. Hóa ra nó từng là con nhân viên tiếp rượu đấy. Rõ ràng nó tiếp cận tôi chỉ vì tiền.”

Thì đúng thế mà. Nếu không đừng hòng có ai chịu lấy ông. Đương nhiên Tetsuya chẳng đại nói những lời này ra miệng.

“Anh Taguchi, anh phải suy nghĩ thật thận trọng về chuyện kết hôn

đấy.”

“Thực ra tôi cũng đã có một đời vợ rồi. Nhưng chúng tôi đã ly dị cách đây ba năm.”

“Hừm, vậy à?”

“Vợ tôi ngoại tình và ngay lập tức lấy một người đàn ông khác?”

“Thế thì phát điên lên mất nhỉ. Anh có nhận được một khoản lớn từ tiền bồi thường tổn thất tinh thần không?”

“Không, một yên tôi cũng không lấy.” Tetsuya khẽ lắc đầu. “Có lẽ lúc ấy, tôi đã cố tỏ ra mình thật ngẫu, thật đàn ông. Nhưng bây giờ tôi đang rất hối hận. Không bàn đến chuyện tiền nong, trong lòng tôi bứt rứt vì không thể tỏ rõ thái độ giận dữ của mình cho cô ta hay, không thể chửi cô ta là con điểm thối tha như bác sĩ được.”

“Vợ cũ của anh hiện giờ đang sống ở đâu?”

“Ở Tokyo. Cũng gần hơn tôi tưởng.”

“Bây giờ ta đi luôn chứ? Tôi sẽ đi cùng với anh.”

Tetsuya nhìn chăm chăm Irabu, khuôn mặt ông ta vẫn hiền hòa như mọi khi.

“Không, giờ này chắc cô ta đi làm rồi.”

“Thì ta đến công ty. Tôi cũng sẽ nói thêm vào cho.”

“Thế đâu có được. Nếu là hôm khác thì...”

“Không, không. Đã quyết phải làm đến cùng. Người ta cứ nói đợi đến lúc đó nhưng toàn bỏ đấy chứ có hành động đâu.”

Tetsuya cảm thấy như Irabu đang nhắm vào mình. “Nhưng tại sao bác sĩ lại bận tâm đến chuyện của tôi...”

“Vì anh Taguchi lao vào can ngăn nên tôi mới thấy mình vẫn chưa hết tức.” Tetsuya suýt nữa đã ngã dúi dụi. “Chưa kể, bây giờ tôi cảm thấy

đường như tất cả phụ nữ đều là kẻ thù của mình.”

Irabu đứng dậy. “Nào, ta đi thôi.”

“Nhưng, bác sĩ, còn những bệnh nhân khác đến khám thì sao?”

“Mayumi, chiều nay nghỉ khám nhé.”

“Chẳng ai đến khám đâu.” Cô y tá vẫn dán mắt vào tạp chí.

Thế là Tetsuya bị lôi ra khỏi bệnh viện. Anh không phản ứng lại phải chăng vì đâu đó, trong thâm tâm anh cũng muốn làm thế? Ba năm qua, hình như anh chỉ diễn suốt một vở kịch bi ai của người chồng bị cấm sùng nhưng bây giờ anh muốn xả ra hết những thứ tích tụ trong người.

Anh nghĩ, cái gì đến sẽ đến. Dù sao cuộc sống mỗi ngày của anh cũng đang rối tinh lên rồi.

Tetsuya leo lên chiếc xe Porsche Irabu đậu ở bãi xe phía sau bệnh viện. Tiếng động cơ nổ ầm ì vang khắp một góc trời.

Thế này thì cho “bung bét” hết. Tetsuya ngồi ở ghế phụ, siết chặt hai bàn tay.

Tới công ty Sayako làm việc, hai người bạn họ đi đến thẳng quầy lễ tân.

“Để tôi gọi cô ta ra cho. Cái danh bác sĩ cũng có cái lợi của nó đấy nhì. Tôi sẽ dọa là hàng xóm bên cạnh có người bị viêm đường ruột.”

Tetsuya muốn tôn ông ta lên làm sư phụ.

Anh đứng đợi ở sảnh cùng Irabu. Tim anh lại đập loạn xạ vì ba năm rồi mới gặp lại vợ cũ. Nhưng người bất ngờ nhất có lẽ là Sayako. Nhất định cô ta sẽ thẳng thốt, không thể nói nên lời. Cô ta sẽ sợ xanh mặt cho xem.

Tetsuya không phải đợi lâu. Ngay lập tức Sayako xuất hiện. Nhìn thấy Tetsuya, cô ta khựng lại. Vài giây sau, cô ta tiếp tục tiến lại gần về phía anh. Cô ta khẽ hé môi cười.

“Em đã mơ hồ đoán ra. Người ta báo với em có người ở bệnh viện tới, nhưng em chẳng nghĩ ra được là ai.”

Đến lúc rồi. Hãy xả cho bằng hết đi. Ai nhìn ai đánh giá cũng mặc kệ. Đến tận công ty ba mặt một lời thế này thì hình ảnh Sayako ở công ty sẽ bị hủy hoại ghê gớm lắm.

“Hôm trước, anh tìm đến tận chung cư em sống đúng không, Tecchin?”

“A...” Tetsuya cứng họng.

“Em biết ngay mà. Có mặt chồng em ở đó nên em đã vờ như không nhìn thấy. Anh đã đứng ở công viên theo dõi gia đình em à?”

Bị Sayako phát hiện rồi ư? Mặt Tetsuya nóng bừng bừng.

“Anh đến có việc gì vậy? Anh ngại chồng em đúng không?”

“Ồ... ừm... chuyện đó...” Tetsuya lúng túng không nói nên câu.

“Em cứ lẩn cán mãi... Anh còn nhớ hôm trước Yumi gọi điện cho anh chứ? Là em đã nhờ cô ấy. Em tính nhờ cô ấy hỏi xem có chuyện gì.”

Tetsuya vã mồ hôi. Anh không dám nhìn thẳng vào mắt Sayako.

“Thực ra em đã rất kỳ vọng rằng đến một lúc nào đó anh sẽ tái hôn. Có phải anh đến báo với em chuyện đó không?”

Giọng nói của Sayako thật dịu dàng. “Em đến bây giờ vẫn rất khổ tâm khi cư xử với anh tồi tệ như vậy. Em luôn nghĩ thật bất công với anh vì em đã quá ích kỷ, chỉ biết tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình. Em biết, cả đời này không bao giờ anh tha thứ cho em nhưng, nếu anh tái hôn, em cũng sẽ được cứu rồi dù ít dù nhiều...”

Tetsuya tái mét. Có lẽ lúc này nó đã chuyển sang trắng bệch.

“Này, anh có chuyện gì muốn nói với em à?”

“Anh Taguchi, con điếm thối tha, con điếm thối tha.” Irabu ghé sát

tai Tetsuya thì thầm.

“Ôi, ai đây? Anh là bạn của Tecchin ư?”

“À, không phải, đó là...” Mồ hôi Tetsuya vẫn đầm đìa.

“Nào, quyết liệt lên, một phát thôi.” Irabu xúi giục.

“Không có gì đâu. Nghe nói em đang mang thai à? Gì thì gì anh cũng muốn gửi một lời chúc mừng đến em.”

“Ồ, nhưng anh nghe từ Yumi đúng không?”

“Vậy nhé, anh sẽ không tìm đến nữa đâu.”

Tetsuya quay gót, không quên kéo tay Irabu đi theo. “Gì vậy, anh Taguchi. Không nói gì ư?” Tetsuya lờ Irabu vẫn còn đang mắt tròn mắt dẹt, lao nhanh ra khỏi tòa nhà như chạy trốn.

Muốn khóc quá. Trên thế gian này, không có người đàn ông nào tội nghiệp hơn mình đâu, Tetsuya trộm nghĩ.

Thà chết đi có phải tốt hơn không? Chết rồi “thằng em” có khi cũng khỏi luôn.

Tâm trạng Tetsuya rối bời. Anh chẳng buồn thờ dài, chỉ muốn đào một cái hố rồi trốn cả đời trong đó.

Tatsuya viết đơn xin nghỉ phép một tuần. Anh giam mình trong phòng.

Anh cũng bỏ không đến khám ở bệnh viện nữa. Đến bữa anh gọi người ta giao đồ đến, còn lại thì nằm li bì trên giường.

“Cậu nhỏ” vẫn cương cứng. Không biết tình trạng như thế này được bao nhiêu ngày rồi? Tatsuya cũng chẳng buồn đếm làm gì.

Anh không đọc sách, không xem tivi, chỉ nằm mông lung nhìn lên trần nhà.

Sang đến ngày thứ ba, anh nhận được cuộc điện thoại từ Bệnh viện Đa khoa Irabu nhưng không phải của ông ta mà là của tay bác sĩ trẻ Khoa Tiết niệu.

“Anh Taguchi, lâu lắm rồi nhỉ. Hội chứng cương dương của anh, tình hình thế nào rồi?”

Anh phấn khởi hơn một chút vì vẫn còn có người lo lắng cho anh.

“Tôi vẫn chưa khỏi.” Tetsuya đáp lại.

“Vậy thì tốt rồi.Ồ, tôi xin lỗi vì ăn nói kỳ cục. Thực ra, tôi là bác sĩ trực thuộc bệnh viện đại học được cử xuống công tác tại Bệnh viện Đa khoa Irabu. Khi tôi đưa hồ sơ bệnh án cũng như bức ảnh tôi đã chụp anh Taguchi cho giáo sư xem ông ấy nói muốn thử khám cho anh. Nên tôi gọi điện muốn hỏi liệu anh có thể đến bệnh viện chúng tôi một buổi hay không?”

Tetsuya nhận lời. Mặc dù chẳng mong đợi gì nhiều nhưng cũng không nên vứt bỏ dù chỉ một tia hy vọng.

Hôm Tetsuya đến bệnh viện đại học, nơi có những tòa nhà được xây bằng những viên gạch cổ kính, đích thân giáo sư cùng tay bác sĩ trẻ ra đón anh. Vị giáo sư là một người đàn ông với mái tóc hoa râm và trông có vẻ đáng tin cậy. Tetsuya cảm thấy như được tiếp thêm hy vọng, biết đâu...

Tetsuya được mời vào phòng nghiên cứu, anh nằm lên giường và kéo quần xuống.

“Ồ, không nhầm lẫn gì nữa, đây đích thị là hội chứng cương dương. Bốn mươi năm công tác trong ngành y hôm nay tôi mới được tận mắt chứng kiến.”

Vị giáo sư nói với hậu bối trẻ khi anh ta vừa lắp đặt xong máy quay.

“Anh có đau không?” Giáo sư hỏi Tetsuya.

“Nếu bị chèn ép cũng đau tương đối đấy ạ. Chính vì thế nên tôi

không thể mặc brief.”

“Chuyện ấy của anh thế nào?”

“Ừm, từ hồi thành ra thế này tôi đã không làm chuyện đó nữa rồi. Tự mình thì tôi còn làm được.”

Tetsuya trả lời chi tiết, cụ thể từng câu hỏi của giáo sư.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bật mở, một nhóm sinh viên y khoa khoác trên mình áo blouse trắng bước vào. Sinh viên nữ cũng có mấy người.

“Ồ, các em đến rồi đấy à? Đây là người mắc phải hội chứng cương dương. Ca này rất hiếm gặp, chắc cũng chỉ một lần trong đời thôi nên hãy quan sát cho thật kỹ vào nhé.”

Hử? Tetsuya nhòm dậy. Đám sinh viên chuyển tay nhau hồ sơ bệnh án và đọc với khuôn mặt đăm chiêu, khó hiểu rồi ghi ghi, chép chép. Trong đám còn có người lấy máy ảnh chụp lại.

“Giáo sư, em đo thử có được không ạ?” Một sinh viên hỏi.

“À, phải rồi. Làm đi.”

Thế rồi cậu ta lấy thước đo chiều dài cũng như độ lớn của “cậu nhỏ”. Tetsuya bối rối, khó xử. Cái quái gì thế?

Sau mười phút “được” đám sinh viên chiêm ngưỡng, Tetsuya rời khỏi giường. Đám sinh viên cũng ra khỏi phòng nghiên cứu.

“Cảm ơn anh đã cất công đến đây.” Vị giáo sư chìa ra cho anh một chiếc phong bì. “Đây gọi là một chút kinh phí đi đường”.

Tetsuya không hiểu gì hết. “Giáo sư, thế không khám gì à?”

“Ừ thì, cũng có thể gọi là đã khám...”

“Không phải ông sẽ chữa khỏi cho tôi sao?”

“Tiến hành phẫu thuật ngoại khoa cũng là một cách đấy.” Giáo sư gãi

cầm. “Mặc dù bệnh này không dẫn đến tử vong, tổn hại thực tế cũng không được ghi nhận nhiều nhưng những báo cáo về nó còn quá ít nên không bác sĩ nào dám mạo hiểm động dao kéo vào đâu.”

“Thế mục đích tôi đến đây hôm nay là để làm gì vậy?”

“Tôi muốn cho sinh viên của tôi thấy tận mắt. Cũng để phục vụ cho việc nghiên cứu, học tập sau này.” Tay bác sĩ trẻ giải thích. “Anh Taguchi, không sao đâu. Rồi sẽ khỏi thôi.”

Tetsuya cảm nhận rõ ràng máu của anh đang dồn hết lên đầu. Hai bên thái dương giật giật.

“Chơi nhau à?” Giọng nói anh run run. Con giận dữ đột ngột bùng phát. “Dám mang người bệnh ra làm trò giải trí cho các người hả?”

Hai bác sĩ lùi lại.

“Đừng có nghĩ thằng này là bệnh nhân mà giỡn mặt thằng này!” Tetsuya hét lớn, giọng anh mỗi lúc một gay gắt hơn.

Anh vói tay lấy chiếc ghế đầu.

“Đội đã, anh Taguchi. Hãy bình tĩnh.”

“Câm mồm. Các người nhảm to rồi. Đừng nghĩ thằng này sẽ im lặng nhé. Ở đâu ra cái kiểu chế nhạo người khác như vậy chứ?”

Tetsuya cầm ghế lên rồi ném mạnh vào tường.

“Anh đang làm gì vậy?”

Sau đó anh đập đổ giường khám bệnh, trúng vào cái giá làm cho những chai thủy tinh trên giá vỡ tan tành kèm theo đó là âm thanh chói tai của các dụng cụ kim loại rơi xuống sàn.

“Anh hãy dừng lại!”

“Câm mồm. Không muốn bị thương thì mau tránh ra.”

Tetsuya quăng tất cả những dụng cụ y tế anh vớ được. Giá treo dung

dịch truyền nước đổ chông chơ, phim chụp X-quang bay lả tả. Máy tính cũng bị quăng không thương tiếc qua cửa sổ xuống sân bệnh viện.

“Mau, gọi 110 đi.” Giáo sư hét lên.

“Có giỏi thì gọi đi. Gọi thêm cả cơ động nữa.”

Máu nóng chạy khắp cơ thể Tetsuya.

Tetsuya bị cảnh sát tạm giam hai đêm liền. Anh không bị khởi tố vì tội phá hoại tài sản và phải nói chuyện với phía bệnh viện đại học để dàn xếp ổn thỏa hai bên.

Hình như số tiền anh phải bồi thường vì phá hỏng thiết bị y tế được giảm xuống còn một nửa. Vị giáo sư kia cũng bị xử phạt vì hành vi bôi nhọ danh dự bệnh nhân.

Khi được thả, Tetsuya đã nhờ Irabu là người bảo lãnh. Anh không thể kể việc này với bố mẹ, lại càng không thể báo cáo lên công ty nên trong lúc bí bách, rồi bởi anh đã gọi điện cho Irabu.

“Anh Taguchi, có vẻ anh chơi hơi lớn đấy.”

Irabu tới đón anh, vẫn trong bộ dạng tưng tưng như mọi khi. Tetsuya quay sang nhìn thấy ông ta cười toe toét. Irabu mà là phụ nữ, chắc Tetsuya đã lao ra ôm chầm lấy rồi.

Sau khi ra khỏi nhà giam, Tetsuya mừng rỡ, đi những bước thật mạnh dạn.

“Cậu nhỏ” đã chịu xếp xuống.

Hôm đó, sau khi bị cảnh sát dẫn độ từ bệnh viện đại học về phòng thẩm vấn, “cậu nhỏ” đã ngoan ngoãn hơn. Trong lúc Tetsuya còn đang bưng bưng phẫn khích vì những cảm xúc tiêu cực bùng nổ, anh bỗng nhận ra trong người có cái gì đó khác lạ.

Sự khó chịu dưới háng không còn nữa. Anh khẽ áp tay vào chỗ ấy “Ồ yeah!”, niềm vui sướng rộn ràng cả trong giọng nói. “Nào!” Bị cảnh sát quát tháo yêu cầu giữ im lặng nhưng Tetsuya không sao nhịn được cười. Cuối cùng “cậu nhỏ” đã thôi không chào cờ.

Lẽ nào giải phóng được cảm xúc lại tuyệt vời đến thế này ư? Lẽ nào giả thuyết Tetsuya đặt ra là đúng ư?

Anh tâm sự điều này với Irabu, ông ta đáp “Có thể nó chính là tự kỷ ám thị đấy. Nếu anh nghĩ làm thế này sẽ khỏi và cố gắng hết sức để giải tỏa những cảm xúc bị kìm hãm trong lòng bấy lâu nay, bệnh sẽ tự khỏi. Người ta vẫn thường gọi đây là ‘hiệu ứng giả dược’. Cơ thể con người thật kỳ lạ phải không?”

Có quan trọng gì đâu, ba cái chuyện này. Tóm lại Tetsuya đã khỏi bệnh.

“Vậy tức là anh có thể đến Hydropolis trong Công viên Toshima đúng không?” Irabu nói.

Tetsuya ghét những nơi như thế.

“Bác sĩ, quên chỗ đó đi. Lần tới, bác sĩ nhớ rủ tôi tới tiệc hẹn hò kết đôi của các bác sĩ nhé. Tôi sẽ vờ làm bác sĩ và đi tán tỉnh mấy cô em.”

“Ồ, được chứ. Tôi sẽ làm danh thiếp cho anh.”

Tetsuya quay sang nhìn Irabu. Đúng là phải gọi ông ta một tiếng sư phụ.

Tiếng động cơ xe Porsche ngân lên êm dịu, đồng điệu với trái tim Tetsuya lúc này đang đập rất rộn ràng.

Đồng nghiệp

1.

“Hiromi này, hay cậu thử đến Khoa Thần kinh khám xem thế nào?”

Atsuko, người vừa rụt rè đưa lời khuyên cho Hiromi là bạn thân cùng làm trong văn phòng cung cấp đối tác sự kiện. Cả hai đang ngồi chuyện trò ở một tiệm cà phê sau giờ làm.

Yasukawa Hiromi ngược mắt lên.

“Nghe này, không phải tớ có ý bảo cậu bị điên đâu. Ai mà chẳng từng có những lúc như thế.” Atsuko vội lấy lại vẻ tươi cười, cô ấy nói liến thoắng. “Chắc do mệt quá ấy mà. Bác sĩ sẽ kê thuốc uống, cậu chỉ cần nghỉ ngơi hai đến ba tuần, chắc chắn sẽ khỏi thôi.”

“Không phải như vậy đâu.”

Hiromi đáp, giọng nói xen lẫn phiền muộn. Cô đặt tách trà sang một bên, hai tay chống cằm.

“Cho nên tớ mới bảo thử. Chị Sato, người chuyên đọc dẫn truyện hồi bị mắc chứng loạn dưỡng thần kinh cũng thế...”

“Tớ đã bảo không phải mà.” Hiromi đáp từng lời rành rọt, cô muốn chấm dứt câu chuyện ở đây.

Atsuko ngán ngẩm, thở dài. Cô ấy im lặng, đưa ống hút lên miệng, uống tiếp ly nước chanh soda.

Cơ thể của Hiromi bắt đầu rệu rã, uể oải từ tháng trước. Toàn thân cô mỏi rã rời, đêm không ngủ được, hít thở cũng khó khăn, có lúc còn thấy ngực nhói đau.

Hiromi biết rõ nguyên nhân là gì. Cô đang bị người nào đó bám đuôi.

Lần đầu tiên phát hiện ra sự việc là hôm công ty tổ chức tiệc ăn mừng kết thúc sự kiện đến khuya, khi cô chuẩn bị lên chuyến tàu cuối cùng trở về nhà, trong tình trạng chuẩn choáng men say.

Nơi Hiromi làm việc có chế độ phát vé taxi cho nhân viên trong trường hợp đi làm về muộn bị nhỡ chuyến tàu. Nhưng cái gã ở đại lý xuất vé, dù đã có vợ con rồi vẫn trêu ghẹo cô, quấy rối cô dai như đũa nên Hiromi phải vội vã rời khỏi quầy bán vé để chạy trốn.

Lão dê xồm. Lão còn dám vòng tay qua eo mình nữa. Hiromi thầm chửi rủa. Trong lúc đang bám tay vào tay nắm trong tàu điện, cô cảm thấy như có ánh mắt ai đó nhìn theo từ phía chéch chéch sau lưng.

Cô bất ngờ ngoái đầu lại. Không có ai đang nhìn cả.

Chắc mình thần hồn nát thần tính thôi. Cô quay đầu lại. Vài giây sau, cô lại cảm thấy có ánh mắt nhìn theo.

Lần này, cô khẽ liếc ra sau. Trên tàu không có bất cứ dấu hiệu khác thường nào. Chỉ thấy mấy gã nhân viên công sở lơ đãng, luộm thuộm đang đờ đẫn nhìn về phía trước bằng ánh mắt vô cảm. Vậy mà một lúc sau, Hiromi lại thấy gờn gợn y hệt ban nãy.

Cô đã quen với việc người ta nhìn mình. Trước đây, cô từng là người mẫu quảng cáo cho xe hơi. Đám đàn ông, ai chẳng mê mẩn cô gái có khuôn mặt dễ thương cùng thân hình nóng bỏng.

Nhưng tối hôm đó, rõ ràng là một kiểu ánh mắt khác lạ, ánh mắt dán chặt vào người khác, chứa đầy dục vọng.

Hiromi thấy ghê tởm. Cô từng nhiều lần bị người lạ bám đuôi. Đám thanh niên choai choai cầm theo máy ảnh cứ ảo tưởng rằng nụ cười người đẹp chỉ dành riêng cho mình.

Ngay khi vừa xuống tàu, Hiromi vội vàng đi thật nhanh về nhà.

Cô lao vào căn hộ chung cư. Từ khe hở của rèm cửa, cô khẽ quan sát dưới đường. Cô thở phào nhẹ nhõm khi không thấy một ai ở đó.

Nhưng cứ hai, ba ngày Hiromi lại thấy như có ánh mắt đang nhìn mình. Lần này là suốt từ trưa đến tối. Bất kể ở nhà hay đi đâu, cứ vừa bước chân ra ngoài là y như rằng cảm giác đó lại xuất hiện.

Vì quá sợ hãi nên Hiromi đã kể chuyện này cho Atsuko nghe để mong nhận được lời khuyên. Atsuko cũng lo lắng cho bạn như thể chính mình gặp chuyện, bèn khuyên Hiromi đi báo cảnh sát. Thế là Hiromi cùng Atsuko tới sở cảnh sát để trình báo.

Nữ cảnh sát phụ trách các vấn đề phòng chống hành vi quấy rối, bám đuôi hỏi Hiromi rằng kẻ đó có hình dáng như thế nào thì cô đáp: “Tôi không rõ.” Vấn đề là kẻ đó chưa từng xuất đầu lộ diện.

“Vừa ra khỏi nhà tôi lại cảm thấy như có ánh mắt theo dõi mình. Có người nào, ở đâu đó luôn quan sát tôi.”

Sau ba mươi phút khai báo, cả nữ cảnh sát lẫn Atsuko đều trầm ngâm. Nữ cảnh sát nói “Khi nào thấy được người đó cô lại đến đây” rồi đi vào bên trong còn Atsuko thì đang nghĩ ngợi.

Khi biết cảnh sát không tin những lời trình báo của mình, Hiromi thấy mọi thứ như tối sầm trước mắt.

Sau đó, Hiromi đã nhiều lần giải thích cho Atsuko hiểu. Mặc dù Atsuko gật đầu và đáp “ừ, ừ” nhưng hình như đến cả cô ấy cũng không thấy thuyết phục. Ngược lại, cô ấy chuyển sang lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Hiromi.

Hình như cô ấy nghĩ mình đầu óc có vấn đề. Hiromi bực mình. Bạn thân mà lại nghĩ về nhau như thế ư?

Hiromi càng trở nên cô độc. Đến bữa ăn cơm, cô cũng nuốt không trôi.

Cô sút mất ba cân. Đương nhiên cô chẳng lấy gì làm vui mừng vì giảm cân kiểu này.

“Trước mắt cậu cứ đến để bác sĩ kê cho một liều thuốc an thần là ổn thôi mà. Ít nhất uống thuốc vào, cậu sẽ ngủ được.” Atsuko nói.

Hiromi chẳng đáp lại.

“Đầu tiên, cậu hãy nghĩ tới việc bồi bổ sức khỏe đi.”

Hiromi hiểu chứ. Nhưng đi đến Khoa Thần kinh khám đồng nghĩa với việc thừa nhận bản thân có vấn đề, Hiromi không thích điều đó.

Chia tay Atsuko, Hiromi lại lên tàu điện trở về nhà. Cô lại cảm thấy như có ánh nhìn gắt gao dõi theo.

Đồ biến thái, đồ otaku hèn hạ. Mày tưởng mày đụng được đến tao ư? Tình trạng trên kéo dài hơn một tháng, Hiromi cảm thấy ngột thở, cô chỉ muốn hét lên thật to.

Hiromi cố hết sức kiềm chế cơn bực bội, cô nhìn ra bên ngoài.

Tấm biển đề dòng chữ “Bệnh viện Đa khoa Irabu” vô tình đập vào mắt cô. Tòa nhà màu trắng, trông có vẻ sạch sẽ.

Bệnh viện đa khoa nên kiểu gì cũng có Khoa Thần kinh, Hiromi nghĩ.

Chắc dễ vào khám hơn bệnh viện chuyên khoa. Hiromi vẫn vướng với những ý nghĩ trong đầu. Có lẽ cần suy nghĩ thêm một đêm trước khi quyết định. Nếu có thuốc giúp ngủ được, cô rất cần thứ thuốc đó.

Hiromi tựa người lên cánh tay đang bám vào tay cầm. Cô thở dài chán ngán.

Khoa Thần Kinh của Bệnh viện Đa khoa Irabu là một căn phòng nằm dưới tầng hầm.

Buổi sáng khi soi gương, Hiromi thấy da mặt mình sần sùi nên cô quyết định đi khám ngay lập tức. Cứ thế này sẽ ảnh hưởng đến công việc. Dung mạo bên ngoài chính là đường sinh mệnh của Hiromi.

“Mời vào.”

Hiromi gõ cửa, một giọng nói thánh thót, trong sáng vang lên.

“Tôi xin phép.” Hiromi nói và bước vào. Một người đàn ông trung niên, có vẻ là bác sĩ đang ngồi dựa lưng trên ghế sofa.

Ôi... Hiromi lẩm bẩm. Đây là tuýp Hiromi ghét cay ghét đắng, người thì béo phục phịch, da trắng như cục bột. Chưa kể tóc tai bù xù, đầu lấm tấm gàu. Tấm thẻ trên ngực áo có ghi “Tiến sĩ Y khoa • Irabu Ichiro”.

“Bên lễ tân đã báo với tôi rồi. Cô Yasukawa Hiromi đúng không nhỉ? Buổi tối cô không ngủ được ư?”

Nói rồi Irabu cười toe toét. Hiromi liếc mắt xuống, tránh phải nhìn lão bác sĩ. Cô ngồi vào ghế.

“Hai tư tuổi, nghề nghiệp liên quan đến nghệ thuật kiêm người mẫu. Vậy cô làm những công việc như thế nào?”

“Tôi làm trợ lý cho đài truyền hình rồi làm người mẫu cho các tạp chí.”

Thực ra, công việc chủ yếu của Hiromi là đối tác sự kiện, trước đây đúng là cô từng làm các công việc kể trên.

“Tuyệt quá nhỉ. Lần tới khi cô xuất hiện, báo cho tôi biết với. Tôi sẽ đến xem. Hí hí.”

Giọng cười thật kinh tởm. Sự ớn lạnh chạy dọc sống lưng Hiromi.

“Nào, tiêm một mũi nhé?”

“Dạ?” Hiromi nhả mặt.

“Tiêm ấy. Tôi sẽ tiêm cho cô một mũi, nó sẽ giúp cô bình tĩnh.”

“... Bác sĩ không cần hỏi triệu chứng bệnh là gì sao?”

“Cái đó để sau đi. Mayumi ơi.”

Irabu gọi y tá đến. Chẳng mấy chốc, mọi thứ đã được chuẩn bị xong, Hiromi đặt tay trái lên giá tiêm.

Cô y tá có tên Mayumi cầm bơm kim tiêm trên tay, hơi cúi người xuống. Phần xẻ tà của áo blouse trắng để lộ rõ cặp đùi. Hiromi ngược nhìn Mayumi thấy cô ta nhếch miệng cười đầy khiêu khích.

Tính cạnh tranh với mình ư? So với nghề nghiệp là y tá, cô ta cũng được xếp vào loại dễ thương đấy.

Ngay lập tức, Hiromi cảm thấy có ai đó ở sau lưng. Quay sang cô thấy Irabu lỗ mũi nở to, nhìn chăm chăm vào cánh tay vừa được tiêm với một bộ dạng hưng phấn.

Thể loại bệnh viện gì vậy? Hiromi khó chịu.

Tiêm xong, Hiromi quay lại chỗ Irabu. Cô cảm thấy khoảng cách giữa cô và ông ta gần hơn ban nãy.

Cô thấy hối hận vì đã mặc váy quá ngắn. Cô khép chặt hai đầu gối, lấy tay giữ gấu váy.

“Cô Hiromi chắc vẫn còn độc thân nhỉ?” Irabu hớn hờ hỏi.

“À, vâng ạ.” Vừa trả lời, Hiromi vừa sờn da gà. Quen thân gì đâu mà gọi mình là Hiromi chứ?

“Tôi cũng độc thân. Hí hí.”

Irabu gãi đầu, gàu rơi xuống lả tả. Hiromi rụt người lại.

“Tôi là người thừa kế bệnh viện này, đi xe Porsche, nhóm máu B, cung Thiên Bình.”

Thế thì sao nào? Giới thiệu bản thân xong ông tính làm gì?

“Tôi ba mươi tuổi rồi, nhưng nhìn trẻ hơn tuổi đúng không?”

Xạo không đấy? Trông già như bốn lăm thì có.

“Bác sĩ, việc khám cho tôi...” Hiromi hỏi, không quên giữ khoảng cách với Irabu.

“À, ừ nhỉ. Cũng phải hỏi qua xem tình hình thế nào?” Cuối cùng ông ta cũng chịu nhìn vào hồ sơ bệnh án. “Hiromi, vì sao em lại bị mất ngủ nhỉ?”

Gọi mình là em kìa. Hiromi muốn khóc thét.

Hiromi cố giữ bình tĩnh, cô nói nguyên nhân khiến sức khỏe sa sút là do bị ai đó bám đuôi, mặc dù đã báo cảnh sát, nhưng họ không buồn nghe cô, còn bạn bè lại cho rằng cô chỉ đang tự tưởng tượng.

Mặc dù rất khó chịu nhưng cô cũng hết cách. Vì nghĩ mình cần phải kể thật trung thực cho bác sĩ nên cô đã trình bày ngọn ngành câu chuyện, không giấu giếm.

“Kính khùng nhỉ. Sao trên đời lại có những kẻ biến thái như thế chứ.”

Chứ còn gì nữa, biến thái như ông đấy.

“Em nghĩ sao về chuyện tạm thuê vệ sĩ bảo vệ?”

Hử? Irabu tin những gì mình nói ư? Một cảm giác an tâm dâng trào trong Hiromi.

“Nhưng tôi không có ngân ấy tiền để thuê.”

“Anh sẽ làm vệ sĩ cho em. Miễn phí. Hí hí.”

Hiromi thở hắt ra. Đương nhiên cô từ chối. Cô với tay lấy túi xách, như muốn rời khỏi đây các sớm càng tốt.

“Thay đổi hình ảnh cũng là một cách hay đấy. Irabu vừa gãi cái cằm hai nọng vừa nói. “Đối phương sẽ luôn ảo tưởng, phóng đại hình tượng của Hiromi nên em chỉ cần phá hỏng hình ảnh là xong.”

Tay Hiromi dừng lại.

“Có một câu chuyện như thế này. Một nữ diễn viên ở Hollywood bị một kẻ lạ mặt bám theo. Hôm đó, hắn đã tìm đến tận nhà nữ diễn viên. Nữ diễn viên không hề hay biết gì, cô ta để mặt mộc, mặc bộ đồ ngủ trông rất lười thôi. Nghe nói, kẻ đeo bám khi nhìn thấy cô gái mình rất hâm mộ thực ra lại nhỏ thó và rất già, thì tụt hết cả hứng và đành phải ngậm ngùi bỏ về.”

Hiromi đặt lại tay lên đầu gối.

“Tóm lại, tên đó đã ôm ấp, tưởng tượng về một nữ diễn viên xinh đẹp trên màn ảnh với giày cao gót và trang điểm chẵn chu nên khi nhìn thấy sự thật mới té ngửa. Hiromi cũng thử một lần để mặt mộc ra đường xem thế nào.”

Hiromi có hơi thay đổi cách nhìn về lão Irabu này. Cũng có lý chứ không hoàn toàn ngớ ngẩn.

“Hoặc buổi sáng, mặc đồ Jeans nhàu nhĩ đi vứt rác, thỉnh thoảng lại gãi móng cho hắn thấy.”

“Mấy thứ cỡ đó có lẽ tôi làm được.”

Hiromi như thấy ánh sáng lóe lên phía cuối đường hầm. Ra là vậy ư? Chỉ cần làm kẻ đó vỡ mộng là ổn ư?

“Tạm thời em nhớ qua đây khám đều đặn nhé. Anh sẽ tiêm để em khỏe lên.”

Irabu lại nhe răng cười toe toét. Ngày nào cũng đến đây khám ấy hả? Chẳng hiểu sao Hiromi lại ngoan ngoãn gật đầu đáp “vâng ạ”.

Mặc dù hơi ác cảm với gã đàn ông này, nhưng thôi cũng được, còn tốt hơn là một mình và lúc nào cũng bất an. Hiromi đã phải động viên mình như vậy. Lúc này, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn hôm qua một chút. Có lẽ việc tâm sự điều khó nói với một ai đó có tác dụng làm vơi đi nỗi ưu phiền

cũng nên.

Irabu tiễn Hiromi ra tới tận hành lang khi cô ra về.

“Hiromi, bây giờ em tới chỗ làm có phải không? Hay để anh lái Porsche đưa em đi nhé. Hí hí.” Irabu híp mắt mơ màng.

Hiromi cố gắng nặn ra một nụ cười. Cô từ chối.

Đừng tưởng đi Porsche mà đã vội ngạo mạn nhé. Hiromi thầm chửi rửa. Đây còn từng được ngồi ghế phụ những xe hơi của các hãng đắt tiền như Mercedes-Benz, Ferrari rồi cơ.

Ra đến bên ngoài, Hiromi lại cảm thấy ánh mắt đó. Thằng otaku chết tiệt này.

Hiromi liếc xung quanh xem có trai đẹp nào không, cô nhổ một bãi nước bọt xuống đường nhựa.

Người phụ nữ đi ở phía đối diện cũng sờ nhìn Hiromi.

Tôi làm thế là có lý do, có lý do cả đấy. Hiromi mắc nghẹn trong cổ họng.

2.

Hôm sau, Hiromi phải hỗ trợ cho một chương trình gameshow được tổ chức ở triển lãm quốc tế. Cô sẽ đứng phân phát tài liệu cũng như giới thiệu sản phẩm tại gian hàng của công ty cô đã ký kết hợp đồng. Đương nhiên, cô cũng phải đứng làm mẫu chụp ảnh nữa. Trang phục cô được công ty phát cho là chiếc váy màu hồng đậm bó sát cơ thể hở ngực táo bạo cùng với phéc-mơ-tuya có thể điều chỉnh lên xuống.

Sáng hôm đó, Hiromi vẫn trang điểm và mặc trang phục như thường lệ rồi ra khỏi nhà. Cô mặc váy ngắn, đi giày cao gót, cùng với chiếc áo thun trễ cổ. Cô định mặc theo như lời Irabu dặn nhưng lúc ngắm mình trong gương, cô đã đổi ý. Người phụ trách bên đại lý quảng cáo nói với cô rằng chưa biết chừng những nam nhân viên đẹp trai, trẻ trung lại xuất hiện ở đó cũng nên. Nếu họ đến thật, Hiromi chắc chắn sẽ hối hận vì để mặt mộc và ăn mặc kém gọi cảm.

Cơ hội có thể rơi xuống bất cứ chỗ nào, có trời mới biết được. Sau khi công việc kết thúc, không ít khả năng sẽ được đối tác mời đi dùng bữa.

Nhưng, buổi sáng, khi vừa ra khỏi nhà, Hiromi liền đưa tay lên ngoáy mũi. Vì cảm thấy như có ai đó ở gần, cô liếc dọc liếc ngang rồi ra sức ngoáy mũi chừng mười giây.

Show diễn càng lúc càng bùng nổ. Đám người béo núc, trắng múp Hiromi ghét cay ghét đắng có mặt khắp nơi.

Nhưng không được phép thể hiện cảm xúc ra mặt. Hiromi đứng bên

cạnh sản phẩm, nở nụ cười thật tươi với tất cả khách hàng. Cô đứng thẳng người, hơi uốn ngực lên. Vì bên trong cô mặc đồ lót định hình nên tư thế cũng như phom dáng vô cùng tự nhiên. Đó là thói quen đã được hình thành khi cô làm việc. Thỉnh thoảng đứng ở góc đường cô cũng “đứng tạo dáng người mẫu”.

“Hiromi ơi.” Atsuko lại gần, thì thầm. “Bên *Tomorrow* đang ở đây đấy.”

“Cậu không đùa đấy chứ?”

Tim Hiromi đập rộn ràng. *Tomorrow* của đài truyền hình trung ương được biết đến là chương trình tin tức đêm khuya có tỷ lệ người theo dõi rất đông.

“Cả bên *Takaramono* nữa.”

Takaramono là tạp chí thần tượng được các cậu trai trẻ rất yêu thích.

Phần biểu diễn chính sắp bắt đầu. Nhất định lúc đó, cánh nhà báo đưa tin, viết bài sẽ tập trung rất đông.

Hiromi giả bộ đi ra sau lấy thêm tờ quảng cáo phát cho khách để kiểm tra lại lớp trang điểm trên mặt. Cách trang điểm hôm nay kém sắc hơn mọi khi. Hiromi tặc lưỡi. Đành chịu vậy chứ biết làm sao. Sau đó cô kéo phéc-mơ-tuya sâu xuống thêm ba centimet nữa.

Khi Hiromi quay trở lại đám thanh niên choai choai đã cầm máy ảnh và chiếm những vị trí đẹp còn nhanh chân hơn cả cánh truyền thông.

Tránh ra đi, bọn nhóc. Chị khoe rãnh ngực không phải cho bọn mày xem đâu. Hiromi vừa nhoẻn miệng cười, khoe hàm răng trắng đều tăm tắp, vừa thâm chử rửa.

Nhưng đó không phải tất cả. Hồi còn nhỏ, Hiromi đã rất thích được chụp ảnh.

Không biết có phải nhờ hiệu quả của phéc-mơ-tuya không, tất cả ống kính máy ảnh của đám thanh niên đổ dồn về phía Hiromi.

Đèn flash lóe lên tới tấp, tiếng “tách, tách” bấm máy ảnh liên tục.

Cảm xúc hạnh phúc khi được nhiều người chiêm ngưỡng bao bọc lấy Hiromi. Một đám thanh niên khác cầm máy ảnh từ trên cao chụp hất xuống. Hiromi tạo dáng. Cô đưa một chân lên trước, để lộ phần đùi trắng nõn nà.

Để chị ngồi xuống tạo dáng cho mà chụp nhé. Đêm nay thể nào cũng lại mơ về chị cho xem.

Hiromi phấn khích như thể mình vừa thống trị được thứ gì đó. Khoái cảm của cô mỗi lúc một dâng cao.

Ngay sau đó, ống kính máy ảnh chuyển hướng sang bên cạnh Hiromi. Cô liếc sang. Con nhỏ Emirin mười tám tuổi cùng làm việc chung văn phòng với Hiromi đang tắm trong ánh sáng đèn flash.

Chuyện quái quỷ gì vậy? Chưa có trong kế hoạch debut mà đám xung danh nghệ sĩ u? Mà dùng băng dính để bóp eo lại chứ gì?

Hiromi cúi thấp người xuống, chìa tay ra trước mặt để bắt tay giao lưu với khách. Nhờ thế rãnh ngực của cô lại càng được thấy rõ hơn.

Kèm thêm động tác chu môi gợi cảm, kiểu tạo dáng quyết định sự thắng bại của Hiromi.

Hiệu quả nhãn tiền, một lần nữa Hiromi lại một mình độc chiếm ống kính máy ảnh.

Thắng là chuyện đương nhiên rồi. “Chất” của cô khác hẳn với hồi còn là con bé sinh viên cao đẳng đi làm thêm. Với năm năm kinh nghiệm, cô biết khoe thể nào sẽ có lợi cho mình.

Giới truyền thông cô đợi chờ mòn mỏi đã đến. Trước tiên là tạp chí *Takaramono*.

Người phụ trách yêu cầu đám thanh niên lâu nhâu di chuyển sang hai bên. Các đồng nghiệp phát tờ quảng cáo tiến gần lại về phía sân khấu.

Tất cả đều đang đợi cơ hội được chỉ định đích danh.

Cameraman râu rậm nhìn một lượt. Giây phút yên lặng trôi qua.

“Ừm, cô này, cô này và cô này.” Anh ta chỉ tay vào từng người một. “Đứng ở đó cho tôi.”

Hiromi cũng nằm trong số được chọn. Một sự an tâm nho nhỏ kèm theo xúc cảm về sự vượt trội hơn người dâng trào trong cô. Anh cũng có mắt nhìn người đấy chứ nhỉ? Hiromi khẽ nhếch miệng, ném cho cameraman một nụ cười và nhanh chóng đứng vững vàng ở vị trí trung tâm.

Atsuko không được chọn. Hiromi thấy tội nghiệp cho cô ấy nhưng cô cũng chẳng biết phải làm thế nào. Atsuko nhất định sẽ trở thành người vợ đảm đang như bao người phụ nữ khác. Một cô gái có tính cách tốt nhưng lại kém hấp dẫn.

“Các em, cười lên nào.”

Trước lời yêu cầu của cameraman, Hiromi nở nụ cười tươi rạn rỡ, khoe hàm răng trắng đều vốn là thế mạnh của cô. Đèn flash bật sáng. Ba năm trước, cô từng cặp với một nha sĩ nên đã được niềng răng miễn phí. Răng niềng xong người đẹp cũng mất tăm. Cô chẳng hề cảm thấy tội lỗi vì anh ta cũng đã được vui chơi chán chê cùng người đẹp rồi còn gì. Anh ta mới là người được lợi đấy chứ.

Hiromi chủ động thay đổi dáng chụp liên tục và khoe cho mọi người thấy rãnh ngực hấp dẫn của mình.

Cameraman càng phấn khích hơn, tiếng máy ảnh kêu “tách, tách” vang lên giòn giã, hối hả như sợ bị ai cướp mất.

Màn chụp ảnh kết thúc cũng là lúc đám phóng viên lao tới.

“Cô có thể cho tôi biết tên, tuổi, số đo ba vòng được không?” Một người khẽ đánh tiếng.

Hiromi khai gian xuống hai tuổi, vòng một vòng ba tăng số lên còn vòng hai lại giảm số xuống.

“Khi nào ảnh của em sẽ được đăng lên ạ? Anh cứ dùng nhiều vào nhé!” Hiromi nói ngọt như rót mật, lắc lắc cánh tay nhà báo nọ.

Anh ta không khỏi bối rối. Có đăng thì đăng cho cẩn thận, cho chị vào góc nhỏ xíu là chị không tha đâu. Hiromi nghĩ thầm trong bụng.

Đúng lúc đó, người ta lại bắt đầu chụp ảnh ngay cạnh cô. Hiromi quay sang xem có chuyện gì.

Một mình Emirin đắm chìm trong ánh sáng đèn flash.

Hiromi không tin nổi vào mắt mình. Con nhóc này có gì ngoài sự trẻ trung đâu?

Cô đến bên cạnh Atsuko, thì thầm “Tại sao con nhóc này lại trở thành cái rốn của vũ trụ vậy?”

“Có sao đâu, Hiromi. Họ cũng đã chụp cậu rồi mà.” Atsuko chu môi.

“Tay cameraman đó, cuồng lolita sao?”

Con giận dữ dâng lên ngàn ngút. Nếu con ranh đó được chụp một mình, chắc chắn nó sẽ được lên ảnh rồi. Đừng đùa với chị. Ở đây chị mới là số một.

Vì vậy, khi đoàn *Tomorrow* đến tác nghiệp, Hiromi lại kéo thấp phéc-mơ-tuya xuống thêm hai centimet nữa.

Sự kiện bước vào phần “hot” hơn. Đèn trong hội trường tắt, Hiromi nhảy những điệu nóng bỏng, lắc lư bầu ngực trên tiếng nhạc nền BGM với beat cực gắt.

Vừa nhảy, Hiromi vừa dành cho cameraman những ánh nhìn nóng bỏng. Đúng như những gì Hiromi nhắm đến, gã đàn ông cầm máy ảnh tiến sát đến phía dưới sân khấu. Anh ta hết lia dọc lại lia ngang, “bắt” được các góc độ trên toàn bộ cơ thể Hiromi.

Khi máy ảnh chĩa vào chính diện khuôn mặt, Hiromi nháy mắt làm duyên. Đòn quyết định đây rồi, Hiromi nghĩ.

Trong lúc mọi thứ đang hỗn loạn Atsuko tiến lại gần Hiromi. Chiếc máy ảnh được hạ thấp xuống để chụp hai cô gái.

Thôi cũng được. Dù sao Atsuko cũng là bạn thân, coi như “tán lộc”.

Sau đó hai, ba người kéo lại, tập trung xung quanh Hiromi. Máy ảnh lại lùi ra xa hơn.

Đội đã, cái bọn này, đồ trơ trẽn. Người ta đang chụp đây cơ mà.

Một người nhào ra, đứng chắn máy ảnh và thả một nụ hôn gió.

Hiromi nhận ra ống kính máy ảnh được zoom lên to hơn, “bắt” được cận mặt hơn. Gì thế này? Chỗ ngon nhất lại bị đứa con gái khác cướp mất ư?

Không biết từ lúc nào cả đám con gái túm tụm lại với nhau.

Hiromi bị đẩy ra khỏi vị trí trung tâm. Cái lũ hèn hạ, xấu tính.

Không thể chịu thua được. Hiromi hít một hơi thật sâu và nắm chặt hai tay. Cô lại kéo phéc-mơ-tuya xuống một centimet nữa rồi lao vào giữa đám các cô gái.

Tình cờ liếc xuống dưới sân khấu, Hiromi thấy khách hàng là những gã nhân viên độ tuổi trung niên đang há hốc mồm sững sốt.

Ngoại trừ những người đàn ông trẻ tuổi, nhiều tiền ra, tất cả đều chẳng liên quan gì đến Hiromi.

Tiếng BGM với âm lượng lớn như muốn xé rách màng nhĩ, ánh đèn nhiều màu sắc chiếu xuống những cô gái.

Hiromi trở về căn hộ chung cư khép kín lúc hơn mười một giờ. Sau khi tắm xong, dù nhà chỉ có một mình, cô vẫn ngồi chắn trước tivi để

kiểm tra xem show hôm nay có được phát sóng không.

Đương nhiên cô cũng bật sẵn chế độ quay. Chỉ cần xuất hiện dù chỉ một chút trên tivi cô cũng sẽ ghi lại hết vào băng.

Hiromi ngồi xếp bằng, vừa sấy tóc vừa xem tivi. Thỉnh thoảng cô lại bốc một miếng khoai tây. Khách hàng hôm nay đúng là tay keo kiệt. Ở phòng nghỉ chỉ có vài miếng bánh pizza được đặt mang đến. Chưa kể ít quá nên chẳng no.

Ít nhất cũng phải đặt đồ từ nhà hàng của khách sạn nào đó đem đến chứ. Tất cả đồng nghiệp hôm nay đều bĩu môi bất mãn.

Chương trình *Tomorrow* đã bắt đầu. Phần đầu tiên là góc gameshow.

Hiromi đã xuất hiện trên đó. Nhưng chỉ vồn vện ba giây và lại là ba giây không mãn nguyện gì cho cam. Đúng như cô nghĩ, con nhỏ có nụ hôn gió rõ mặt nhất.

Chỉ được đến thế này thôi sao? Hiromi vùng vằng hờn dỗi, rồi cô thờ dãi. Thôi đã không được phỏng vấn rồi thì mấy giây như này cũng quý giá.

Cô uống một ngụm nước trái cây và lấy lược chải tóc. Để tóc dài chăm sóc rất phiền phức nhưng mãi cô vẫn chưa chịu đi cắt tóc. Cô khẽ hất nhẹ mái tóc dài ngang vai. Cô đang hồi tưởng lại hương vị ngọt ngào, cảm giác chinh phục khi chỉ với động tác này, đám đàn ông đã chết mê chết mệt cô.

Đang đánh răng dở, cô tạm dừng lại, chuyển kênh sang *Beautiful*. Đây là chương trình tạp kỹ ban đêm với sự xuất hiện của rất nhiều cô gái trẻ.

Mục tiêu hiện tại của Hiromi là được xuất hiện trên chương trình này. Nếu liên tục xuất hiện thì chẳng mấy chốc, tên tuổi của cô sẽ trở nên đắt khách với danh hiệu “Beauty Girl”.

Bất chợt, Hiromi phát hiện ra một khuôn mặt ở góc màn hình. Trước đây, cô ta từng là người mẫu quảng cáo cho một hãng xe hơi cùng với

Hiromi.

Tại sao cô ta lại... Mặt Hiromi nóng rần rần.

Cô ta luôn mặc váy ngắn, đứng bắt treo chân. Bị tay dẫn chương trình chọc ghẹo mấy câu gọi tình, cô ta đồng đành đáp: “Em không biết đâu.”

Lại còn cố giả bộ ngây thơ vô số tội chứ. Ngày xưa quan hệ với giới đua xe mãi, ai mà chẳng biết. Kể cả chương trình này cũng vậy thôi, kiểu gì chẳng ngủ với nhà tài trợ mới kiếm được suất béo bở này.

Máu nóng bốc lên đầu, môi cô run run. Không muốn xem nữa nên cô tắt “phụt” tivi.

Cô nằm sấp xuống giường, vùi mặt lên gối.

Hai tư tuổi rồi à? Cô lẩm bẩm trong miệng.

Kể cả có ăn gian tuổi ít nhiều, cô cũng sắp đến giới hạn chịu đựng khi cứ phải nỗ lực hết mình để trở thành nghệ sĩ.

Cô muốn nổi tiếng, muốn đứng trên bục sân khấu lớn và chiếm trọn ánh đèn spotlight.

Liệu ngày đó có đến hay không? Cảm giác sốt ruột đã dâng lên đến tận cổ họng.

Hay chơi lớn một phen. Mình sẽ cởi hết để lật ngược tình thế?

Nhưng, mình lại không tự tin lắm với nhũ hoa...

Đêm nay, Hiromi không thể ngủ ngon vì trong lòng rối như tơ vò.

“Uống thuốc rồi mà em vẫn mất ngủ à?”

Hôm nay, Irabu còn dùng gel vuốt tóc. Hình như ông ta đi cắt tóc nên có phần sạch sẽ hơn hôm trước. Chiếc áo blouse trắng cũng được là phẳng phiu.

“Ừm, tại liều hôm trước hơi nhẹ. Hôm nay, anh thử kê liều mạnh hơn một chút nhé.”

Nhìn xuống chân Irabu, Hiromi thấy không phải đôi sandal nữa mà thay vào đó là giày của hãng Salvatore Ferragamo.

Chưa kể cộng với mùi nước hoa nồng nặc. Hiromi phải cố kiềm chế để không bị chết sặc.

“Nào, nào, ta tiêm cái đã.”

Hiromi lại bị lôi ra tiêm. Cô y tá tên Mayumi kia tháo cúc ngực tới tận nấc thứ ba.

Định tấn công chị ư? Bỗng dưng Hiromi cũng muốn cởi tung cúc áo của mình ra.

“Hiromi này, em giống diễn viên thật đấy.”

Quay về phía ghế ngồi, Hiromi thấy Irabu đang nhe răng ra cười chùng như rất sung sướng. Ông ta nhìn cô từ đầu đến chân.

“A, không đâu ạ.” Bản thân Hiromi cũng nghĩ như vậy nhưng cô giả vờ lắc đầu.

“Em thử ra ngoài mà không trang điểm xem thế nào?”

“Cái đó, tôi chưa thử.”

Hôm nay, cô cũng không thể ra khỏi nhà mà không trang điểm. Váy vẫn ngắn như mọi khi.

Buổi chiều cô có cuộc họp bàn về công việc tiếp theo với một đại lý lớn. Những đồng nghiệp khác chắc chắn sẽ mặc diện để tham dự nên một mình cô không thể để mặt mộc, mặc tuềnh toàng mà đến được.

“Em vẫn bị ai đó bám theo à?”

“Vâng ạ. Buổi sáng, tôi vừa ra khỏi nhà thì cảm giác đó lại xuất hiện.”

Sáng nay, sau khi khắc đờm lên vĩa hè, Hiromi đã lấy chân đá bay

một thùng rác-tông ở bãi đổ rác.

Bà lão bán thuốc lá ở chéch chéch phía đó nhíu mày cau có, nhưng Hiromi không hề hay biết.

“Hiromi, em đẹp quá. Anh hiểu tại sao người ta cứ muốn bám đuôi theo em.”

Này, ông mà cũng biết sao? Suýt nữa Hiromi lỡ miệng.

“Hoa thơm thì bướm lượn mà.”

Cái đó Hiromi thừa hiểu. Vấn đề là ngoài bướm ra còn có cả ruồi muỗi nữa.

“Thế nên, anh mới nghĩ có vệ sĩ đi cùng là cách tốt nhất.” Irabu nhòai người ra. Phần thịt dưới cằm núng nính.

“Anh đã quyết định sẽ làm vệ sĩ của em một thời gian.”

“Hả?” Hiromi không tin vào những gì tai cô vừa nghe thấy.

“Anh vừa nói là anh sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ Hiromi.”

Lão này, có thật là bác sĩ không vậy? Hiromi không đáp lại.

“Anh sẽ lái Porsche đưa đón em. Hí hí hí.”

Irabu cười nghe mà kinh tởm. Hiromi nổi hết cả da gà.

“... Không, không cần đâu ạ.” Phải mất một lúc Hiromi mới nói được nên lời.

“Em cần gì phải khách sáo như vậy.”

“Tôi không khách sáo gì cả.” Lần này Hiromi nổi cáu thực sự, cô rít lên.

“Vậy ư? Thế thì tiếc nhĩ.”

Irabu chu môi lên hệt như một đứa trẻ con. Ai đó nói gì với lão này đi. Nghĩ vậy, Hiromi quay sang cầu cứu Mayumi nhưng lại thấy cô ta đang nằm ườn ở một góc của giường khám bệnh và lật giở từng trang tạp chí.

Hiromi bắt đầu đau đầu. Hai người này làm sao vậy? Chỉ mình mình là người nghiêm túc nhất ở đây ư?

“À mà này, người bám theo em, chỉ có một người thôi hả?” Irabu lên tiếng.

Một câu hỏi khiến Hiromi bất ngờ. Đúng là cô chưa từng nghĩ đến chuyện ấy.

“Xuất hiện ở khắp mọi nơi, bất kể ngày hay đêm, về mặt vật lý là hơi bị khó. Có thể có nhiều hơn một người cũng nên.”

Có thể lắm, Hiromi nghĩ. Nói gì thì nói, mình đẹp thế này cơ mà. Chẳng lạ gì nếu có cả tá đàn ông tơ tưởng đến mình. Tự giả định bị một người theo dõi mới không hợp lẽ tự nhiên.

“Cũng có thể là như vậy ạ.” Một nỗi bất an xâm lấn trong lòng Hiromi. “Bác sĩ, tôi phải làm thế nào đây?”

“Thì như anh nói lần trước, em thử thay đổi hình ảnh của mình xem. Thử cắt tóc này. Anh ấy, anh thích phụ nữ để tóc ngắn lắm, hí hí hí.”

Irabu vắn người trong khi Hiromi chỉ biết thở dài thườn thượt.

“Anh nghĩ em hợp với tóc ngắn đấy.”

Hiromi sẽ không cắt tóc. Cô ghét phải thay đổi cách trang điểm và phong cách ăn mặc. Đối với cô, làm thế không khác nào võ sĩ Samurai vứt bỏ đi thanh kiếm sắc.

“Nếu không muốn làm thế, tốt hơn hết em nên chuyển đến sống ở nơi nào kẻ bám đuôi không đến được ấy.”

“... Ý bác sĩ là tôi phải chuyển nhà ư?”

“Không. Em hãy leo lên vị trí cao hơn ấy. Anh nghĩ, nhất định trong thâm tâm kẻ đeo bám em đang tơ tưởng đến một lúc nào đó có thể chạm tay tới Hiromi? Hiromi, em thử nghĩ mà xem. Bề ngoài trông em rất nổi bật, sành điệu nhưng anh cảm thấy cũng có chỗ hơi quê.”

Hiromi hằm hằm. Tôi mà quê mùa ư? Ông không đùa đấy chứ? Từ thời còn là sinh viên cao đẳng, tôi đã được mệnh danh là “mỹ nữ càn cao” đấy.

“Vì vậy, không được để hấn ôm ấp hoài bão. Em phải vươn lên tầm cao hơn, trở thành bông hoa quý khó với, khiến hấn chán nản phải thốt lên ‘ôi, mình không thể chạm tay tới được’. Đó cũng là một cách.”

Irabu thủng thẳng giảng giải từng câu, từng từ.

“Từ xưa đến nay, những cô gái thần tượng mới là đối tượng dễ bị đeo bám. Vào vai cô nàng thuộc gu thị hiếu số đông sẽ dễ được nhiều người yêu thích. Nhưng ngược lại, nếu trở thành một siêu mẫu, đám đàn ông chỉ có thể đứng từ xa ngưỡng vọng, đừng hòng tơ tưởng một ngày nào đó người đẹp sẽ là của mình.”

Những lời Irabu nói quả thực rất chí lý. Hóa ra là vậy. Mình vẫn ngọt ngào với bọn họ quá mà. Mình phải khiến cho đám đàn ông nhụt nhẽo nghĩ rằng: “Nàng tuyệt đối là đối tượng không phù hợp.” Mình phải vươn lên vị trí cao hơn hấn vị trí hiện tại.

Được rồi. Phải trở thành một cô gái sang trọng, quý phái, phải trau dồi bản thân hơn nữa.

Những lời Irabu nói cũng có ý đúng, Hiromi đoán chắc ông ta đã quen tiếp xúc với người không nội tâm, mặt mũi xấu xí thì phải.

“À mà trưa nay em đi ăn trưa với anh nhé? Ăn Sushi ở Ginza^[1].”

Lão này toàn tự ý quyết định. Hiromi rất ghét. Hiromi từ chối bằng cặp mắt lạnh lùng. Cô chuẩn bị ra về.

“Tặng Hiromi cái này nè.”

Irabu lấy ra một bó hoa phía sau tấm bình phong. Đó là một bó hoa đẹp rực rỡ. Chắc cũng phải đến mấy chục nghìn yên. Bác sĩ có khác, nhiều tiền ghê.

Một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu Hiromi.

“Ôi, bó hoa tuyệt đẹp.” Cô trầm trồ hết cỡ trước mặt Irabu. “Nhưng bác sĩ này, em thích một chiếc túi xách mới ra của Prada hơn hoa cơ.” Hiromi thỏ thẻ, giọng nói cố ý nửa đùa, nửa thật.

Hai má Irabu đỏ lựng. “Ừ, ừ, được chứ. Prada chứ gì.”

“Thật ư, bác sĩ?” Hiromi khẽ nháy lên vui sướng. Dễ như trở bàn tay vậy.

“Mai anh sẽ chuẩn bị cho em. Hí hí hí.”

Tuyệt vời! Trong thời gian qua lại ở bệnh viện, cô sẽ được lên đời thêm nhiều món đồ mới.

Hiromi còn tính hôn lên má Irabu nhưng khi nhìn thấy làn da bóng nhẫy đầy dầu, cô lại từ bỏ ngay ý định.

Chiều tối, sau khi họp bàn công việc xong, Hiromi cùng đi uống trà với Atsuko.

Cô kể với bạn rằng hình như kẻ bám đuôi không chỉ có một người.

“Này, cậu ổn không đấy?” Atsuko nhíu mày. “Cậu đã đến gặp bác sĩ tâm lý chưa?”

“Thì bác sĩ ở Khoa Thần kinh nói như thế mà. Ông ấy bảo về lý một người không thể làm được nên khả năng cao có rất nhiều người đang theo dõi tớ. Cho nên tớ mới ‘ồ, ra là vậy’ chứ ban đầu cũng không nghĩ ra đâu.”

“Kỳ chết đi được, tay bác sĩ đó. Cậu đổi bác sĩ đi thì hơn. Với cả, Hiromi, sao cậu lại tin người quá vậy? Cậu không nghĩ mọi chuyện chỉ do bản thân tự tưởng tượng thôi à?”

“Sao cậu lại nói cái kiểu như tớ là người bệnh không bằng.” Hiromi

bữu môi.

“Dạo này cậu lạ lắm đấy, Hiromi. Hôm nay, cậu còn khắc đờm ở hành lang nữa chứ.”

“Ồi, cậu đã nhìn thấy hả?”

“Thấy hết rồi. Thấy cả lúc cậu đứng dạng chân, gãi móng nữa cơ.”

“Đấy là cách khiến kẻ đeo bám phải vỡ mộng. Và đương nhiên hẳn sẽ phải từ bỏ những ảo tưởng hão huyền về tớ?”

“Thế còn vụ ở phòng nghỉ giải lao, cậu gọi anh phụ trách là thằng điên thì sao?”

“Ai bảo hẳn nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống tớ. Chẳng phải nhân viên chính thức gì. Cái ngữ nhân viên hợp đồng bán thời gian phải biết thân biết phận chứ.”

“Không thể tin nổi.” Atsuko tròn mắt.

“Biết phải làm sao vì tớ mới là người bị hại cơ mà.”

“Tớ nói với cậu điều này, với tư cách một đứa bạn thân được không? Cậu quá tự cao, tự đại đấy, Hiromi.”

“Gì cơ? Tự cao, tự đại á?”

“Sự thật là như thế mà. Có thể cậu nghĩ quá nhưng chưa chắc người khác đã bận tâm đến cậu đâu.”

“Quá đáng ghê. Atsuko, cậu suy nghĩ hơi bị lệch lạc rồi đó. Tớ chẳng qua chỉ nổi bật hơn người mà thôi.”

“Tớ có lệch lạc gì đâu.”

Hai bên tranh luận một hồi, kịch liệt đến mức người phục vụ phải ra đề nghị họ nói nhỏ lại. Tự nhiên thành ra bực mình. Ai đòi lại để cho con bé nhân viên xấu hoặc nhắc nhở cơ chứ.

Hiromi thanh toán cốc nước của mình rồi rời khỏi tiệm cà phê. Cô

lại có cảm giác ai đó đang nhìn mình.

“Xí, chúng mày đừng mơ với tay được đến chỗ chị?” Hiromi bực tức nói.

Người đàn ông trung niên đi ngang qua phải dừng lại. Ông ta há hốc miệng nhìn Hiromi. Cô hất tóc rồi bỏ đi không thèm ngoảnh lại.

Hết đứa này đến đứa kia. Hiromi làu bàu. Cô dùng dùng nỗi giận.

Không thể tin được, đến cả Atsuko cũng nghi ngờ cô. Chỉ mỗi Irabu mới hiểu cho cô thôi.

Hiromi bực mình đá vào chân cột điện thì không may gót giày gãy rồi ra đánh “cạch”.

[1] Khu phố sang chảnh, đắt đỏ bậc nhất ở Nhật.

3.

Ngày hôm ấy, Hiromi nhận công việc làm thêm của văn phòng môi giới hôn nhân. Cô mặc bộ vest màu hồng, đeo trên vai chiếc túi xách hiệu Prada mới tinh Irabu vừa mua tặng. Cô đi đến một khách sạn ở khu phố Ginza.

Văn phòng môi giới hôn nhân nơi cô làm thêm rất nổi tiếng, chạy chương trình quảng cáo liên tục trên các trang tạp chí. Nếu giới thiệu những cô gái xấu xí sẽ không tránh khỏi khiến khách hàng nam bất mãn nên thỉnh thoảng văn phòng sẽ thuê người để đến gặp gỡ, kết đôi. Quá nữa các văn phòng môi giới kết hôn là lừa đảo và đương nhiên, kể cả vị khách hàng kia có vừa mắt cô gái nào đi chăng nữa văn phòng cũng sẽ lấy đại một lý do để từ chối.

Chỉ cần đến dùng bữa và nói chuyện trong hai tiếng là nhận về hai trăm nghìn yên. So với công việc phải ăn mặc lòe loẹt nhưng đồng lương lại ít ỏi ở các sự kiện, đây có thể nói là nguồn thu nhập quý giá của Hiromi.

Hiromi trao đổi trước công việc với một người phụ nữ trong vai trò trung gian mai mối.

“Chết thật, cô Yasukawa. Mặc như thế lòe loẹt quá đấy.”

“VẬY Ừ?”

Hiromi thản nhiên đáp còn người phụ nữ lại có vẻ khó chịu.

“Hôm nay cô sẽ vào vai nhân viên kế toán ở một công ty điện khí

đấy.”

Hiromi không đáp lại. Thế tôi phải mặc tuềnh toàng, đi lại trong sảnh của khách sạn sang chảnh này hay sao?

“Thôi được rồi. Trước mắt tôi đã thay đổi họ của cô, cô nghe cho rõ, đừng nhầm lẫn đấy. Suzuki Hiromi, hai tư tuổi, sinh ra ở Tokyo, đang sống cùng với bố mẹ, tốt nghiệp cao đẳng khoa Nữ công gia chánh, hiện tại đang làm văn phòng, sở thích xem phim và làm bánh.”

Lần trước thì là “đọc sách và thêu thùa, may vá”. Nghe xong hồ sơ của mình, không lần nào Hiromi không thấy buồn cười.

“Bây giờ là thông tin khách hàng...” Người phụ nữ lật từng trang hồ sơ. “Anh Ota Minoru, sinh ra ở Tokyo, ba mươi tuổi, cao một mét bảy mươi, nặng bảy mươi cân, tốt nghiệp trường trung cấp Tama, làm cho công ty xây dựng...”

Người phụ nữ tiếp tục giải thích. Thu nhập hàng năm của khách khoảng bốn triệu năm trăm nghìn yên. Sống sao với số tiền đó kia chứ? Hiromi phát cáu. Tôi đây còn chẳng sống nổi nếu thu nhập dưới mười triệu yên nữa là.

“Thế nhé. Chớ phát ngôn linh tinh đấy.”

Bị nhắc nhở, Hiromi đáp qua loa “tôi rõ rồi”.

Người phụ nữ đi trước, dẫn Hiromi vào nhà hàng. Sau đây sẽ là hai tiếng đồng hồ chịu đựng. Mình chỉ cần cười thân thiện, lắng nghe và thấu hiểu câu chuyện của anh ta là xong.

Khi Hiromi bước vào, một người đàn ông mặc bộ vest màu xanh đậm, thắt cà vạt đỏ đang ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ. Một khuôn mặt không thể phúc hậu hơn. Anh ta cố gắng mở to cặp mắt híp để nhìn Hiromi.

Ngạc nhiên chưa? Ai mà ngờ một người xinh đẹp như thế này lại

xuất hiện cơ chứ. Hiromi cười thầm trong bụng.

Người đàn ông nhìn xuống, hai má anh ta đỏ lựng.

Người phụ nữ giới thiệu hai người với nhau. Vì Hiromi đi một đôi guốc cao gót nên khi anh ta đứng lên có thể thấy chiều cao của bọn họ vô cùng khập khiễng. Nhìn thế nào mà ra một mét bảy cơ chứ? Chưa kể béo nần nần thế kia, có nói tám mươi cân Hiromi cũng tin.

“Hai người cứ gọi nhau bằng tên nhé. Tôi nghĩ như thế sẽ tạo cảm giác gần gũi. Ô hô hô.”

Xong màn giới thiệu rồi, người phụ nữ liền bỏ đi. Món khai vị của Pháp được mang ra bàn.

“Cô Hiromi có hay đi ăn đồ Pháp không? Thực ra, tôi bị mỗi vai gáy nên cũng hơi ngại món này.” Người đàn ông hào hứng nói.

“Ôi, tôi cũng vậy đấy.” Hiromi hơi cúi đầu, e ấp đáp lại.

“Thế lần tới chúng ta đến quán nhậu nhé?” Người đàn ông nhoẻn miệng cười mừng rỡ.

Lại còn có lần sau ư? Phải trả những hai trăm năm mươi nghìn yên tiền hội phí, với mỗi một lần giới thiệu lại mất thêm ba mươi nghìn yên, anh sẽ bị lừa mãi mà thôi.

“Nhưng, người xinh đẹp như cô Hiromi cũng phải đi tìm bạn đời để kết hôn thì xem ra việc này vất vả nhỉ?”

Làm gì có chuyện đó. Đừng nghĩ linh tinh nha cưng.

“Ở công ty tôi, mọi người đều kết hôn hết cả rồi.” Hiromi khẽ khàng đáp lại.

“Vậy ư. Không đi xem mắt thì những người như chúng ta cũng rất gay go. Nhân viên nữ trong công ty tôi toàn các bà bác làm bán thời gian thôi.”

Anh còn có nhiều thứ gay go hơn ấy chứ. Chắc giảm cân cực khổ lắm

đây.

Chửi thề là cách duy nhất để Hiromi quên đi thời gian. Cô ăn chẳng thấy ngon mỗi khi phải đi làm thêm như thế này. Thật phí cho một bữa ăn đắt tiền mà chuyện lại chẳng ra đầu vào đâu.

Một cặp đôi trẻ tiến đến chiếc bàn bên cạnh. Hiromi vô tình liếc nhìn sang phía họ. Người thanh niên rất đẹp trai lại cao ráo, người con gái dung mạo cũng không tồi. Bọn họ liếc sang Hiromi và người đàn ông kia.

Hiromi cảm thấy xấu hổ khi trước mặt mình là một gã cù lần, đang nhai thức ăn chóp chép.

“Cô Hiromi đã gặp bao nhiêu người là nhân viên văn phòng rồi?” Lại còn nói rõ to nữa chứ.

“Ừm...” Nên trả lời thế nào nhỉ, Hiromi ngẫm nghĩ. “Hôm nay là lần đầu tiên đấy.” Cô đáp.

“Tôi là lần thứ tư rồi. Một phần vì đã đi rất nhiều lần, phần nữa do mãi không gặp được ai tốt nên tôi đã than phiền với văn phòng, và thế là họ giới thiệu cô Hiromi.” Hiromi biết thừa cặp đôi ở bàn bên cạnh đang đồng tai lên nghe. Hiromi cúi xuống, cô nhăn mặt.

“Nhưng tôi nói không phải nịnh đâu. Cô Hiromi là người hội tụ đủ tiêu chuẩn của tôi đấy.”

Ôi, điên mất. Dựa vào đâu hần dám nói câu đó? Đồ mập thú!

Cặp đôi bên cạnh liếc mắt sang nhìn rồi cười khúc khích. Nỗi xấu hổ cùng cơn giận dữ khiến mặt Hiromi nóng bừng bừng.

Mọi thứ trên thế giới đều sai lầm hết cả. Khuôn mặt xinh đẹp nhường này lại phải chường ra để làm cái công việc làm thêm với đồng lương rẻ bèo vậy sao? Vốn dĩ những kẻ có mặt ở đây đều không xứng với Hiromi cao quý này rồi chứ đừng nghĩ đến chuyện mở miệng ý kiến này

nọ.

“Phong cách của cô cũng không đến nỗi nào đâu.”

“Vừa phải thôi chứ.”

Nghe thấy thế, người đàn ông tay đang cầm chiếc đĩa liền ngừng ăn. Cặp đôi bên cạnh cũng nín thở.

Hiromi sững sờ. Mình vừa nói đấy ư? Mặt cô tái đi.

“À, cái đó, thì...” Cô lúng túng, mồ hôi rịn ra trán. “Món ăn ở đây, món nào cũng rất cay với tôi, nên tôi bực quá mới nói vậy. Ờ hơ hơ.”

Cô chống chế. Người đàn ông vừa bối rối, vừa cười để lấp liếm tình huống khó xử.

Kết thúc bữa ăn, cả hai đi dạo ở sân sau trong khuôn viên khách sạn. Hiromi sợ nếu bị khách hàng phàn nàn với văn phòng môi giới kết hôn thì rất dở nên cô phải cư xử thật mềm mỏng, thanh lịch.

“Cô Hiromi muốn có bao nhiêu con?”

Vừa đi dạo trong khu vườn Nhật ngắm nhìn những chú cá chép bơi lội tung tăng trong hồ, người đàn ông vừa hỏi.

“Tôi, muốn hai con.” Hiromi bẽn lễn đáp.

“Thế cô giống tôi đấy. Chúng ta có vẻ hợp nhau nhỉ.”

Chết tiệt. Chị đã bay khỏi cầu mây giờ.

“Nếu kết hôn rồi, công việc cô định tính sao?”

“Tôi thế nào cũng được.”

“Tôi lại muốn vợ mình nghỉ làm, tập trung chăm sóc cho gia đình.”

Thu nhập có bốn triệu năm trăm nghìn yên mà dám mở miệng nói thế ư? Hiromi chán chảng còn sức tức giận. Gã này tại sao không biết thân biết phận vậy nhỉ?

Sau hai giờ như bị tra khảo, hành hình, cuối cùng cuộc nói chuyện

cũng kết thúc. Hiromi rời khỏi khách sạn. Tại sao mình lại xúi quẩy thế này? Cô vừa đi bộ trên khu phố Ginza, vừa lẩm bẩm.

Khi đứng lại ở ngã tư dừng đèn đỏ, Hiromi cảm thấy ánh mắt ai đó đang nhìn mình phía sau lưng. Hẳn là một thể loại khác. Hiromi thấy hẳn rất đáng ngờ. Cô nghĩ đó là gã đàn ông ban nãy.

Cô quay lại nhìn khắp một lượt. Mặc dù không thấy ai nhưng cô tin vào trực giác của mình.

Hiromi muốn vò đầu bứt tóc.

Cần gì phải giữ ý nữa chứ, cứ tru tréo, chửi bới nó cô mới thấy hả dạ.

Hiromi lại khoác túi lên vai, rải những bước rộng băng qua ngã tư.

“Bọn chúng lại tăng lên à? Hiromi hấp dẫn như vậy chả trách người ta cứ muốn bám theo mãi thôi.”

Irabu vừa cố bắt tréo hai chân ngăn ngừa, vừa nhả mặt nói.

Hiromi cảm thấy an tâm phần nào khi có người thấu hiểu cho nỗi khổ của mình.

Cô gọi điện cho Atsuko thì bạn cô nói “Tớ không thể lúc nào cũng kè kè bên cậu được đâu” rồi lạnh lùng dập máy. Người thực sự lắng nghe Hiromi, duy nhất chỉ có một mình lão bác sĩ đang ngồi trước mặt cô. Irabu đã thăng hạng trong mắt Hiromi, từ “người đàn ông cô không muốn bị ôm ấp số một” thành người đứng ở vị trí số hai.

“Anh đang nghĩ về chuyện em bị người ta bám đuổi, căn nguyên của nó bắt đầu từ việc xa rời thực tế. Vì bất mãn với hoàn cảnh bị xô đẩy vào, ta liền đổ lỗi cho cuộc đời, cho người khác. Chính bởi tự lừa mình dối người nên ta hoàn toàn không ý thức được điều này.”

Nói đúng lắm. Hiromi rất muốn những kẻ đang theo dõi cô nghe thấy điều này.

“Nói cách khác ta đang cầm chiếc gương soi chính mình. Bản thân trong gương là một con người tuyệt vời, chắc chắn người khác giới sẽ phải xiêu lòng nên khi thấy người khác giống như mình nghĩ thành ra sẽ bị áp lực.”

Sao lại có người hiểu mình đến thế cơ chứ. Hiromi thấy trong lòng như vơi đi căng thẳng.

“Nên ta mới không nghi ngờ bản thân mình. Có lẽ chính là tự cao, tự đại đấy.”

Hử? Hình như cô đã nghe thấy ai đó từng nói câu này rồi... Thôi, kệ đi. Dù gì cô cũng là người bị hại mà.

“Bác sĩ, vậy em phải làm gì mới được ạ? Không biết có phải đã quen hay không, em thấy đỡ sợ hơn rồi nhưng ngày nào em cũng rầu rĩ, chán chường.”

Hiromi giải bày. Sự bức dọc cứ càng ngày càng tích tụ nhiều thêm.

“Em không thích thay đổi hình ảnh, vươn lên vị trí cao hơn không phải chuyện một sớm một chiều, vậy thì...” Irabu xoa xoa cằm ra chiều nghĩ ngợi: “còn một cách nữa là hướng sự quan tâm, đeo bám sang người khác.”

“Người khác ư?”

“Người có quan hệ thân mật với idol, kiểu gì cũng bị fan ghét đúng không? Ví dụ, khi cảnh hẹn hò nóng bỏng giữa hai người bị rò rỉ, chính người yêu của idol sẽ bị fan gửi dao cạo râu đến hăm dọa. Fan họ muốn dần mặt, cấm không cho hôn idol của họ chẳng hạn. Hiromi cũng thử làm thế xem sao?”

“Tức là, em sẽ hẹn hò với ai đó và cho gã bám đuôi ấy thấy ư?”

“Chuẩn đấy. Buổi tối, em hãy hẹn hò với một gã bánh chọe, ví dụ như ở Odaiba. Hãy cho kẻ theo dõi em được mục sở thị cảnh hôn nhau thật

thăm thiết. Làm vậy có lẽ hẳn sẽ tức điên lên và chuyển hướng nhắm vào gã bánh chọe cũng nên.”

Vô thức, Hiromi nhào người ra, gật đầu lia lịa.

Đáng để thử lắm đây. Tất cả mọi người đều mê đắm mình nên không một ai có thể lạnh lùng, thờ ơ khi thấy mình tay trong tay với một người đàn ông nào đó. Irabu lại “thăng hạng” lên vị trí thứ ba.

Hiromi không nghĩ đó là một thủ đoạn hèn hạ. Với cô, bản thân mới quan trọng nhất.

Vậy ai là người Hiromi có thể tin tưởng giao cho trọng trách này đây? Cậu ấm Yoshi con một nhà kinh doanh pachinko, tám năm đại học ư? Hay anh Su bên công ty bất động sản đã có vợ con đề huề? Hay nhà văn có chân trong hội đồng thành phố Yasshi? Hiromi chỉ cần nhắc điện thoại gọi một cú là sẽ có không ít đàn ông chạy đến ngay bên cô. Giao lưu, chơi bời nhiều lợi lắm luôn. “Nghệ tinh thì thân vinh” mà.

Hiromi đang miên man suy nghĩ thì Irabu chen vào, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. “Hiromi ơi, anh tình nguyện là người ấy của em.”

“Sao cơ?”

“Nhà anh bất khả xâm phạm, không lo nguy hiểm rình rập. Anh có thể làm tất cả nếu đó là vì Hiromi, hí hí hí.” Irabu uốn éo người.

“Ấy, sao em có thể phiền bác sĩ được.” Hiromi vội lắc đầu. Ai thêm nhờ ông cơ chứ.

“Em cần gì phải nói mấy lời khách sáo như vậy, Hiromi.” Irabu ngọt ngào nói và chìa tay ra trước mặt Hiromi. Ô? Lão này đang nắm tay mình ư?

“Bác sĩ, đợi đã, anh đang làm gì vậy?”

Hiromi quay sang cô y tá cầu cứu nhưng cô ta còn chẳng buồn nhìn sang phía này.

“Anh, hình như anh đã trót yêu Hiromi mất rồi.”

Irabu đứng dậy, cánh mũi phập phồng, tiến lại gần Hiromi. Đừng đùa với tôi, gã bác sĩ biến thái!

“Anh thôi đi.” Hiromi lùi lại. “Anh vừa phải thôi chứ.” Hiromi ghét phải động tay vào gã bác sĩ, cô bèn lấy chân ngáng rồi đá Irabu một cú.

Irabu loạng choạng, ngã phịch xuống ghế sofa, chiếc sofa cũng đổ ngửa ra đằng sau.

Tiếng ghế đổ đánh “rầm” vang khắp phòng. Hình như Irabu bị đập đầu xuống nền nhà.

“Ư ư ư...” Irabu rên rỉ. Nhìn xuống, Hiromi ngỡ như Irabu là một đứa trẻ con đang mếu máo.

“Tại bác sĩ làm mấy chuyện không bình thường đấy chứ?” Hiromi vặc lại.

“Anh xin lỗi, anh sẽ không làm thế nữa.” Irabu chu môi. “Tại anh là tuýp người đã nghĩ là phải làm.”

Cái kiểu gì đây?

“Nhưng vừa rồi, anh đã nhìn thấy quần chip của Hiromi đấy.” Irabu nhoẻn miệng cười, mắt vẫn còn ngân ngấn lệ.

Riêng gã đàn ông này Hiromi bất lực, không hiểu tính cách của ông ta như thế nào. Ông ta thuộc kiểu người đàn ông có một không hai. Bố mẹ ông ta dạy dỗ ông ta bằng cách nào vậy nhỉ? Hiromi ngồi xuống ghế, cô thở dài thườn thượt.

Irabu lồm cồm bò dậy, tay xoa xoa sau gáy. “Đầu anh nổi cục u rồi này.” Nói đoạn, Irabu lại nhe răng cười toe toét.

Hiromi liếc sang Irabu. Mãi bây giờ cô mới để ý hôm nay ông ta đã bỏ cúc áo ngoài.

Bộ vest bên trong trông khá đắt tiền. Hình như Irabu phát hiện ra

Hiromi đang nhìn mình, ông ta bèn lật áo ra và chìa cho Hiromi xem phần tag bên trong “Cái này của Hermès đấy” bằng bộ mặt đắc chí như thể một đứa trẻ khoe món đồ chơi của mình.

Hình như lần trước ông ta mặc áo của Burberry thì phải, trước đó còn đi giày của hãng Salvatore Ferragamo.

Irabu càng ngày càng lên đời, ăn diện nhiều hơn, khác hẳn với lần đầu tiên Hiromi đến khám và bắt gặp một lão bác sĩ đầu tóc bù xù, chân xỏ dép sandal.

Hiromi nhìn Irabu chăm chú không rời mắt, cặp lông mày được tỉa tót gọn gàng, da cũng không bóng nhẫy dầu nữa.

“Anh đã đi spa dành riêng cho cánh mày râu đấy.” Irabu đưa hai tay vỗ nhẹ lên má và nói. “Tại vì chưa biết chừng nữ bệnh nhân xinh đẹp nào đó sẽ đến khám bệnh, hí hí hí.”

Đến bó tay. Thật không thể hiểu được. Riêng gã đàn ông này cô hoàn toàn bất lực.

Nhưng vì cái tên Hermès nên cô nhất định không thể bỏ qua cơ hội này.

“Bác sĩ, bộ vest hợp với anh lắm. Em cũng muốn có một bộ vest Hermès ghê.”

Với bản năng của phụ nữ, Hiromi lấy lại giọng thảo mai ngay lập tức như một phản xạ có điều kiện.

“Ừ, được chứ.” Irabu cũng ngọt ngào đáp lại. “Lần tới anh sẽ gọi nhân viên bên hãng đến đây.”

Ông ta đồng ý dễ dàng quá mức khiến Hiromi trái lại thấy vô vị.

Thôi kệ. Có được thứ ta muốn là tốt rồi.

Hiromi quyết định chọn Ucchi làm vật hiến tế. Một tay nhiếp ảnh gia tự do, gã đàn ông tồi tệ, không nghĩ đến gì khác ngoài chuyện thăm

thiết với phụ nữ. Thế này thì, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, Hiromi cũng không cảm thấy cần rút lương tâm.

Ucchi sẽ trở thành mục tiêu cho đám người theo dõi cô. Hiromi sẽ theo dõi đằng sau, rồi báo cảnh sát tóm gọn cả lũ. Và thế là cô sẽ được giải thoát khỏi những kẻ bám đuôi dai dẳng. Hiromi còn nghĩ đến cả kịch bản đó nữa.

“Thỉnh thoảng ta gặp nhau được chứ?” Hiromi lãnh lút nói qua điện thoại. Thế là “cún” lại vẫy đuôi chạy đến.

“Anh vui quá vì Hiromi lại chủ động với anh.”

Đồ ngu. Đúng là cái loại không biết gì.

Đã đến giai đoạn này, đám đàn ông cũng chỉ như một công cụ. Hiromi còn không tin cô từng là trinh nữ.

Phải chăng cô đã biết giá trị của mình rồi ư? Có điên mới không thu tiền phí của những kẻ đến thưởng lãm.

Hiromi quay ra phía sau, lặng lẽ quan sát dòng xe đang nối dài.

“Hiromi, đằng sau có gì à?” Ucchi ngờ vực hỏi.

“Ừm, không có.” Hiromi đáp qua quýt.

Bọn họ đã nhìn thấy cầu Cầu Vòng trong đêm. Phía đối diện là vòng quay khổng lồ với đèn ánh sáng vô cùng rực rỡ.

“Chắc giờ này, người xếp hàng ở vòng quay đông nghịt rồi.” Ucchi nói.

“Em thấy ta đến công viên bờ biển Odaiba cũng được. Cảnh ở đấy đẹp tuyệt.”

“Nếu thế ta ra gần phía đài quan sát có hơn không? Ở đó không có đèn đường, nhiều cặp đôi lãng mạn nữa.”

“Không-đâu!”

Hiromi tinh nghịch đáp. Ở chỗ tối thì đám bậu xạu kia không nhìn

rõ mặt Ucchi được. Hiromi còn lên kế hoạch đi ăn tối, sau đó tìm địa điểm thích hợp, nơi có ánh đèn đường để thực hiện màn hôn hít nóng bỏng và cuối cùng là check in khách sạn.

Chỉ có điều vào khách sạn nhưng không làm gì. Cô đã bịa sẵn lý do “em đến ngày đèn đỏ”.

Chiếc xe ô tô lao đi vun vút trên cầu Cầu Vòng với những đoạn uốn khúc.

Khung cảnh trước mặt và cả đằng sau xe vô cùng tuyệt đẹp.

Hiromi ngoái về phía sau để kiểm tra xem có ai bám theo không. Đúng lúc đó, cô thấy toàn thân ớn lạnh.

Không phải chỉ một hay hai xe, toàn bộ những chiếc xe đi sau rọi đèn pha chói lóa đuổi theo rất sát.

Không thể tin được. Hiromi cũng chẳng rõ chuyện gì đang xảy ra.

Môi cô run run, cô đưa tay lên miệng cố giữ bình tĩnh nhưng bàn tay cũng run rẩy.

“Này, Hiromi, em sao vậy?”

“Không...” Hiromi lắc đầu. Mặt cô cắt không còn một giọt máu.

Ở làn xe bên cạnh, một chiếc xe tải đang đuổi theo. Khi bắt kịp, Hiromi quay sang thấy gã tài xế nhếch miệng lên cười.

“Em tái nhợt đi rồi kìa. Em say ư?”

“Không...” Hiromi chỉ nói được có như vậy.

Chuyện này là thật ư? Nào Hiromi bắt đầu tê liệt. Cô cảm giác có thứ gì ngứa ngáy trong đầu.

“Em ổn chứ? Em thấy khó chịu ở đâu à? Anh tấp vào lề đường nhé?”

Mình đã trở thành đối tượng theo dõi của tất cả những gã đàn ông ảo tưởng rồi ư?

Ngày mai, mình biết phải sống thế nào bây giờ?

“Này, em không sao chứ? Trả lời anh đi.”

Ucchi đang hét lên như bò rống, nhưng Hiromi chỉ nghe thấy lòng bùng trong màng nhĩ.

4.

Hiromi bắt đầu ghét việc đi ra ngoài. Ngày ngày, cô nằm cuộn tròn trong chăn.

Khi mua đồ ở cửa hàng tiện lợi, thanh toán tiền xong và chuẩn bị ra về, cô cũng cảm thấy bất thường nếu nhân viên có chạy lại về phía mình. Thậm chí cả chủ của tiệm giặt là hay nhân viên đến giao pizza, vừa nhìn thấy Hiromi, họ đã bị quyến rũ bởi khuôn mặt khả ái ấy và ngay lập tức biến thành kẻ bám đuôi.

Hiromi phải hủy một số công việc. Cô không còn tâm trạng nào để có thể duy trì nụ cười trên môi. Hễ bị đám otaku bủa vây xung quanh là y như rằng cô muốn chửi xối xả vào mặt chúng.

Cô đã nhiều lần cầu cứu sự giúp đỡ từ Atsuko nhưng chẳng những Atsuko không cho cô được một lời khuyên nào mà còn khiến Hiromi trở nên sợ hãi hơn.

“Hiromi này, cậu thử thay đổi lối sống một lần xem sao? Chẳng hạn nghỉ công việc này và tới làm việc cho một công ty bình thường thôi.” Atsuko đã đến nhà Hiromi và dè dặt nói với cô như vậy.

Không thể tin được. Sinh viên tốt nghiệp Trường Đại học Tokyo lại phải đi làm việc ở công trường ư? Vận động viên đạt huy chương vàng Olympic lại phải đi phát báo ư? Người có khuôn mặt xinh đẹp như thế này, sao lại phải đi photo tài liệu hay đi rót nước pha trà cơ chứ?

“Atsuko, cậu muốn loại bỏ đối thủ đúng không?” Cuối cùng Hiromi

cũng đã nói ra những điều mình suy nghĩ.

“Không thể tin được? Có thật cậu vừa nói không đấy?” Atsuko tròn mắt.

“Nói trước với cậu, tớ không coi cậu là đối thủ của tớ đâu. Mục tiêu của tớ còn lớn hơn thế nhiều.”

Atsuko trợn mắt, cô ấy chẳng nói chẳng rằng, bỏ về. Sau hôm đó, Hiromi không gặp Atsuko nữa. Cô cũng chẳng liên lạc với Atsuko.

Mỗi Irabu hiểu cô thôi. Ông ta cảm thông với rắc rối cô gặp phải và còn khuyên: “Em đừng ra ngoài khi không cần thiết.”

Hiromi vẫn không hề muốn ôm ông ta nhưng nếu cô được mời đi ăn một bữa thì cũng vui.

“Lúc nào thấy không khỏe, tốt nhất là đừng cố quá. Hôm nào anh chán nản, anh nghỉ khám liền. A ha ha.” Irabu cười hồn nhiên.

Bây giờ mà được sinh ra một lần nữa với thân phận tầm thường Hiromi cũng muốn thử. Làm vậy sẽ bớt được ưu phiền cũng chưa biết chừng.

“Nhưng có cái này quan trọng hơn đấy, Hiromi à. Lần tới, anh tính sẽ đi nâng mí. Em thấy thế nào?”

“Sao cơ?” Hiromi không tin vào tai mình.

“Lúc soi gương, anh đã nghĩ có khi nâng mí trông lại ngon hơn ấy.”

Hiromi choáng váng. Cô không biết tìm lời nào để đáp lại.

“Hiromi có phẫu thuật thẩm mỹ không vậy?”

“Em không.”

Hiromi đáp lại rành rọt. Nhưng thực ra cô có động vào mũi một chút.

“Cầm chắc phải chỉnh ra phía trước một chút.”

Từ lúc nào Irabu đã lăm lăm chiếc gương trong tay. Ông ta nhìn mặt

mình ở khắp các góc độ. Nhìn kỹ, Hiromi thấy Irabu đã nhuộm tóc, quần áo cũng chuyển sang các hãng của Ý.

Ngần này tuổi rồi mới ý thức được cần phải diện dàng ư? Đúng là phí công vô ích.

“Bác sĩ, thay vì chỉnh cằm ra trước, sao anh không thử hút bớt phần mỡ thừa đi?” Hiromi lờ lời.

“Làm như thế nào vậy?” Irabu nhòai người ra. “Bệnh viện này không có khoa phẫu thuật thẩm mỹ nên anh không hiểu lắm.”

“Có dụng cụ để hút mỡ ra đấy...”

Hiromi buộc phải giải thích. “Ồ, ra vậy.” Irabu gật gù.

Thật thảm thương. Tại sao tôi lại trở thành diễn giả thế? Tôi mới là bệnh nhân đây này.

Hiromi rầu rĩ. Một ngày có lẽ cô phải thở dài đến cả trăm lần.

Phải lâu lắm rồi Hiromi mới xuất hiện ở văn phòng. Bà giám đốc mỉa mai cô. “Chỗ này đủ người rồi.”

Bà ta mở quyển sổ ghi chép công việc, gõ gõ gì đó vào máy tính.

Ra cái vẻ hách dịch lắm. Có việc quái gì đâu. Hiromi phải cố gắng kiềm chế mới không buột miệng.

“Cô bất mãn gì à?”

“Dạ không ạ...” Hiromi khẽ cúi đầu, không nhìn vào ánh mắt bà ta.

Mình thật sai lầm khi làm việc ở đây. Hiromi vô cùng hối hận. Giá mà thi vào các công ty quản lý nghệ thuật chuyên nghiệp, có máu mặt hơn, chắc chắn giờ này mình đã trở thành ngôi sao thần tượng đất show rồi.

Hiromi nhìn lên tấm bảng phân công công việc. Phần tên của cô chỉ có vài công việc lẻ tẻ.

Đành vậy. Vì cô đã từ chối công việc những ba lần rồi.

Cô nhìn lên bảng thông báo. Trên đó có tin về vòng sơ tuyển các chương trình thuộc đủ thể loại.

Dòng chữ “Cuộc thi Ngôi sao điện ảnh lần thứ nhất” lọt vào tầm mắt cô. Cô tiến sát lại để nhìn cho rõ hơn thì thấy phía đơn vị tổ chức là một hãng phim tầm cỡ, có tiếng trong giới.

Đột nhiên cô thấy rạo rực lạ thường. Nếu là hãng phim lớn hàng đầu thì cầm chắc suất debut. Phần thưởng những mười triệu yên, một cuộc thi có quy mô khá lớn. Người giành giải thưởng cao nhất sẽ được nâng niu như báu vật và được lăng-xê hết mình. Lại là “lần thứ nhất” nữa, hẳn quy mô cũng phải ra gì bởi còn liên quan đến bộ mặt của hãng phim.

Hiromi đọc kỹ phần thông tin chi tiết. Phần thi được chia ra làm các hạng mục như “hạng mục Cinderella” hay “hạng mục nữ diễn viên”. Hiromi chọn “hạng mục nữ diễn viên”. Cô hướng tới hình tượng nữ diễn viên tài năng, trưởng thành.

“Giám đốc ơi.” Hiromi lên tiếng. “Em sẽ tham gia cuộc thi này.”

“Ô, cái đó ư? Tôi tưởng cô Yasukawa chỉ định trở thành người mẫu thôi?”

“Thực ra từ lâu em đã mơ ước trở thành một nữ diễn viên.” Thế nào mà chẳng được. Nghệ sĩ vẫn là nghệ sĩ mà.

“Emirin sẽ tham dự đấy. Tôi đã bảo với họ ‘Đó là cô bé tôi muốn đề cử số một với các anh’. Dù sao cũng cần giới thiệu một người là đại diện, bộ mặt của văn phòng này đi thi...”

Con nhãi đó mà là “đề cử số một” ư? Hai má Hiromi giật giật.

Hiromi cố gắng kiềm chế cảm xúc, cô cúi gập người: “Mong sếp giúp đỡ em ạ.”

“Được thôi. Chỉ là vòng loại hồ sơ ấy mà. Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ làm hồ

sơ đăng ký cho cô.” Bà giám đốc với lấy chiếc kính và nói giọng trịch thượng. “Thay vào đó, đừng có nghĩ làm đột ngột đấy.” Nói rồi, bà ta quay trở lại bàn làm việc.

Hừm. Rồi mẹ sẽ phải biết ơn con này. Con này mà được chọn thì sẽ cho mẹ được xách túi đi theo phục vụ nhé.

“À phải rồi, cô Yasukawa.” Bà giám đốc ngẩng mặt lên hỏi. “Cô muốn tôi ghi cô bao nhiêu tuổi đây?”

“... Sếp ghi giúp em hai mươi với ạ.”

Bà giám đốc im lặng một lúc rồi lẩm bẩm một mình “phải đấy” và sắp xếp giấy tờ cho Hiromi.

“Em xin phép ạ.” Hiromi chào bà ta và ra khỏi văn phòng. Cô ngoáy mũi và bôi tay lên bảng tên văn phòng.

Mẹ giám đốc chết tiệt. Cái loại nghệ sĩ ế ẩm. Mẹ tưởng tôi không biết bộ phim hai tiếng *Nhân viên phòng tắm* mẹ đã đóng đấy à?

Khi Hiromi đi bộ trên đường, cảm giác bị đám người nào đó theo dõi lại xuất hiện, không chỉ một người mà là một đoàn quân lúc nào cũng thường trực trên cả trăm người.

Thích thì cứ việc tới đây đi, tranh thủ lúc này thôi. Chì đây sắp trở thành nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng rồi, lúc đấy đừng hòng ai với tới.

Hiromi soi mình trước cửa kính của cửa hàng thời trang cao cấp và tạo dáng.

Vòng eo hoàn hảo, bờ mông căng tròn quyến rũ, bầu ngực nhô cao.

Trên cả tuyệt vời, Hiromi nghĩ.

Cô nhoẻn miệng cười, khoe ra hàm răng trắng đều.

Chắc chắn rồi, người được chọn là mình chứ không phải ai khác. Làm gì có người con gái nào đẹp hơn thế này nữa.

Cảm xúc cứ ngày một lớn mạnh, nảy nở trong lòng Hiromi.

Người đàn ông trung niên đi ngang qua, nhìn Hiromi chăm chăm.

“Ông chú, chỉ có lúc này ông mới được nhìn thấy tôi bằng xương bằng thịt thế thôi.” Hiromi nói như thể đe dọa.

Người đàn ông giật mình phải lẩn vào sát bên trong lề đường. Trông thấy điệu bộ kỳ cục đó, Hiromi ngật nghẻo cười và còn nói với theo.

Cuối cùng cũng được là chính mình. Mình sẽ độc chiếm tất cả sự chú ý của mọi người, mình chính là một nữ anh hùng kiệt xuất.

Hiromi đứng đó và cười như nắc nẻ một hồi. Người đi đường ai nấy đều dành cho cô những ánh mắt trầm trồ, ngưỡng mộ về sắc đẹp. Khởi cần nói cũng biết đó là đương nhiên rồi.

Khi Hiromi khoe với Irabu về cuộc thi sơ tuyển diễn viên, ông ta ủng hộ cô nhiệt liệt.

“Anh sẽ đeo dải băng Hachimaki^[1] đến để cổ vũ cho em.” Hai mắt Irabu long lanh.

Hiromi không cho Irabu biết địa điểm thi. Thời gian Hiromi đến khám ở đây cũng chẳng còn bao lâu nữa.

Vòng loại hồ sơ không làm khó được Hiromi.

Cô chẳng ngạc nhiên khi mình nằm trong số hai trăm người được chọn trên tổng số một trăm nghìn thí sinh tham dự.

Những kẻ nghiệp dư đã bị sàng lọc hết. Có lẽ hai trăm người còn lại tất cả đều trực thuộc văn phòng quản lý nào đó. Không thể có chuyện “Bạn tự ý nộp hồ sơ hệ thế nào mà lại đỗ mới tài” được đâu. Giám khảo chỉ quan tâm xem thí sinh có thực sự quyết tâm không mà thôi.

Bây giờ mới là lúc bắt đầu cuộc cạnh tranh khốc liệt. Hiromi đi đến spa đều đặn để chăm sóc cho nhan sắc của mình. Làn da thô ráp là vậy nay đã lấy lại được sự căng bóng. Da dẻ là thứ phản ánh sức khỏe. Da

nhuận đồng nghĩa với việc cơ thể của Hiromi đã phục hồi.

Người ta thuê trọn một hội trường sự kiện để tổ chức vòng hai.

Thí sinh sẽ thi ứng xử, hoàn thành phần thi áo tắm và phần thi năng khiếu. Mỗi hạng mục sẽ có mười người được chọn vào vòng tiếp theo.

Đương nhiên, Hiromi có thừa sự tự tin. Khi ban tổ chức công bố muốn tuyển chọn nữ diễn viên xinh đẹp kiểu truyền thống, Hiromi muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng. Thế thì có lợi cho mình rồi. Hằng ngày, mỗi khi soi gương, cô đều thầm nhủ “nhan sắc tuyệt mỹ này, thế giới chỉ có một mà thôi”.

Đầu tiên, hãy ra mắt công chúng tại Nhật Bản với cương vị là một nữ diễn viên. Sau đó, mình sẽ dần thân vào Hollywood. Đây không phải giấc mơ mà là một kế hoạch. Những ngày gần đây, Hiromi cảm thấy rất phấn khích trước kế hoạch có tính bước ngoặt này.

Phòng chờ là một căn phòng lớn, rộng thênh thang chỉ toàn những bàn ghế đã được kê sẵn. Thí sinh mỗi người chiếm lấy một góc, miệt mài trang điểm.

Hiromi biết vài người trong số đó. Đám con gái giành giật nhau ở vòng sơ loại. Yêu thương gì đâu mà phải chào nhau.

“Ồ, tiền bối Hiromi cũng đỗ vòng sơ tuyển rồi nhỉ.”

Nghe thấy người gọi tên mình, Hiromi quay lại. Thì ra là con bé hậu bối cùng một văn phòng quản lý, Emirin.

“Ôi, hay quá. Chị lại gặp người quen là em ở đây.”

Hiromi giả bộ niềm nở nhưng trong thâm tâm, cô vô cùng hốt hoảng.

“Nhưng bây giờ em mới biết chị Hiromi hai mươi tuổi đấyyyy!” Emirin mỉm cười mỉa mai.

Định dọa chị bằng thứ đó sao? Hiromi thấy thật nực cười. Chị đây trên cơ em nhiều. Đối thủ cùng cấp trước đây của chị, từng bỏ thuốc xổ

vào đồ uống của nhau cơ đấy.

“Cô em thì sao, phần thi áo tắm ổn không đấy? Cần thận đừng để áo tắm tuột ra, người ta lại thấy hết cả đồng băng dính. Diễn gì mà như bị bắt tập thể dục vậy. Đừng có làm xấu mặt văn phòng quản lý nha cưng.”

Hiromi nói thật to, giọng nói của cô vang khắp phòng chờ. Mặt Emirin biến sắc.

“Với cả, không nên nói tên trường cũ thì hơn. Điểm trung bình thấp lộ ra sẽ xấu hổ lắm.”

Môi Emirin run run, nhanh chóng quay trở về chỗ của mình. Hiromi nghe thấy loáng thoáng đâu đó có tiếng thầm thì “Đáng sợ quá.”

Bạn tâm làm gì nhỉ? Đây là một cuộc chiến. Bạn bè không có chỗ ở đây.

Hiromi ra khỏi phòng, cô định vào nhà vệ sinh. Xuống đến cầu thang, cô nghe thấy có tiếng người gọi tên mình “Hiromi ới” từ sau lưng.

Giọng nói này nghe quen quen. Không lẽ...

“Ê hê hê. Anh đã quyết định đăng ký sơ tuyển đấy.”

Người tới không ai khác chính là Irabu. Ông ta mặc nguyên bộ đồ da bó sát người, phình to như một quả bóng bay.

“Anh cũng muốn được một lần xuất hiện trên tivi nên đã đăng ký hạng mục nam diễn viên.”

“Bác sĩ... thi á?” Hiromi không biết tìm lời nào để diễn tả cảm xúc của cô lúc này.

“Chuẩn. Nếu đỗ anh sẽ là bác sĩ kiêm nam diễn viên. Em thấy oách không?”

“... Có hạng mục diễn viên lập dị hay diễn viên phản diện ư?”

“Không. Anh chọn hạng mục diễn viên hành động. Thực ra, anh đã

định tham gia hạng mục diễn viên trẻ cơ.”

Hiromi chóng mặt, đau đầu. Đây là vòng sơ tuyển của hãng phim điện ảnh nổi tiếng hàng đầu, ông ta không biết ư?

“Thế bác sĩ đã đỡ vòng hồ sơ ư?”

“Đương nhiên là qua rồi. Bố anh là thành viên có tiếng của Hiệp hội Bác sĩ Nhật Bản nên ai cũng biết mặt hết.” Irabu ưỡn ngực nói. “Mà này, nếu cả hai cũng đỡ vòng này thì ta diễn chung nhé. Cảnh hôn nhau nồng cháy chẳng hạn, hí hí hí.”

Irabu ngấm mình trong chiếc gương lớn treo ở chiếu nghỉ cầu thang và tạo dáng.

A, hiểu rồi. Irabu là một lão mắc chứng ái kỷ. Hóa ra ông ta bị ảo tưởng rằng cái mặt này, cái cơ thể này cực ngầu.

Sao gã đàn ông này lại hạnh phúc đến thế cơ chứ.

“Thế nào, em thấy anh giống Robert De Niro không?” Irabu khoanh tay rồi đưa một tay lên vuốt vuốt cằm.

Không tiếp chuyện ông ta nữa. Ở đâu chẳng có thể loại như thế. Chắc ban nãy ông ta cũng chỉ đùa chơi thôi. Quan trọng hơn hết, mình cần phải tập trung vào phần thi của mình.

“Vậy em xin phép bác sĩ.” Hiromi vội rảo bước.

Ngồi trong toilet, Hiromi xốc lại tinh thần. Mình rất đẹp, mình là số một, cô tự nhủ. Cô hít một hơi thật sâu, hô “yeah” để lấy thêm tự tin.

Vòng sơ tuyển bắt đầu.

Hiromi mặc một chiếc đầm liền thân cực ngắn. Cô không tội gì không khoe đôi chân dài miên man cũng là niềm tự hào của mình. Chân cô xếp chéo, tay khẽ để lên đầu gối.

“Cô Yasukawa, cô thích mẫu người đàn ông như thế nào?”

Hiromi giả bộ suy nghĩ một chút.

“Tôi thích một người đàn ông có ước mơ. Người đó phải biết biến ước mơ thành hiện thực và nỗ lực hết mình để thực hiện ước mơ đó.”

Khi được đặt câu hỏi, bí quyết tạo ấn tượng cho ban giám khảo là tạo ra một khoảng lặng nhỏ để suy nghĩ rồi mới trả lời.

“Giả sử có một người đàn ông định tự tử. Cô sẽ làm gì để thuyết phục anh ta từ bỏ ý định đó?”

“Ừm, cảm ơn câu hỏi của anh...” Cho họ thấy mình bối rối cũng không sao, chỉ có điều cần thả chút ngây thơ, đáng yêu vào trong đó. “Tôi sẽ nói với anh ấy rằng ‘Ngày mai tôi sẽ giới thiệu cho anh một em gái sexy, anh hãy bắt đầu lại với điều mới mẻ đó’ ạ.”

Có tiếng cười rộ lên từ hàng ghế ban giám khảo. Niềm vui sướng khi hoàn thành xong câu trả lời ủa về trong cô. Phần thi ứng xử rất thành công.

Sau khi phần thi của mình kết thúc, ở dưới sân khấu, Hiromi dõi theo phần thi ứng xử của các đối thủ của mình. Chỉ cần nhìn vào mắt đối thủ cũng có thể khiến họ bị phân tán, mất tập trung.

Emirin đúng là một con ngốc. Ai đời thi sơ tuyển diễn viên điện ảnh, khi được hỏi “Đạo diễn yêu thích của cô là ai?” lại trả lời là “Nagashima^[2]”. Hiromi không nhịn được cười vì sự ngớ ngẩn của cô ta.

Khoảnh khắc chạm mắt đối thủ, Hiromi khẽ cười khẩy.

Phần thi áo tắm là đất để Hiromi độc diễn. Với kinh nghiệm của một người mẫu quảng cáo xe hơi, không một vị giám khảo nào không bị hấp hồn bởi vóc dáng của cô.

Nhưng cô vẫn không quên nhấn vào đó sự ngây thơ, tươi mới của thí sinh lần đầu tham dự. Với Hiromi, phần catwalk dễ như trở bàn tay nhưng cô lại cố tình giả bộ đi hơi thiếu tự nhiên một chút, gượng gạo một

chút như một thiếu nữ mới bước chân vào nghề. Đến đoạn cuối, khi cúi đầu chào mọi người, cô tận dụng triệt để cơ hội để khoe trọn rãnh ngực sâu muốn hút mắt.

Phần thi này Emirin vẫn bộc lộ sự vụng về của cô ta. Khi ban giám khảo yêu cầu “nào, cô hãy đứng đó và xoay một vòng”, Emirin sau một hồi ngơ ngác, xoay thế nào ngã vập mặt xuống sàn.

Cả hội trường được một trận cười rầm rầm trong khi Emirin sợ hãi, mặt cứng đơ.

Ở hành lang, khi đi ngang qua nhau, Hiromi đã thì thầm vào tai Emirin “Cô em làm mất mặt văn phòng quản lý quá đấy.”

Emirin mặt đỏ bừng, răng cắn chặt vào môi.

Như vậy có nghĩa Hiromi cầm chắc phần thắng trong tay, chỉ cần một đòn tấn công quyết định nữa trong phần thi cuối, phần thi năng khiếu.

Cô định dự thi tiết mục nhảy disco. Phần thi ứng xử cô đã mặc váy ngắn rồi nên lần này cô muốn cho ban giám khảo thấy một Hiromi tomboy, cá tính với thời trang quân đội và mũ bê-rê.

Hiromi đứng trước tấm gương trong phòng thay đồ và đội mũ bê-rê lên đầu.

Hiromi nghe thấy có tiếng gì đó lạo xạo. Cô định bỏ mũ xuống xem nó là thứ gì thì ngay lập tức tái mặt.

Bị chơi xỏ rồi. Mọi thứ trước mắt Hiromi tối đen.

Máu dồn xuống chân rồi lại lộn ngược dòng từ từ bốc lên đến đầu.

Kẻ nào đó đã bỏ băng dính vào trong chiếc mũ bê-rê, chưa kể phần mặt có dính keo quay ra ngoài.

“Khốn nạn!” Hiromi hét lên. “Kẻ nào đã làm chuyện này?”

Mình biết tổng rồi. Tất cả do con Emirin đã bày trò.

Các cô gái túm tụm lại, ai nấy đều hoảng sợ nhìn lên đầu Hiromi. Không có Emirin trong đám đó.

Hiromi đã gỡ được chiếc mũ ra nhưng băng dính lại dính bết vào tóc, cả ở trên đỉnh đầu lẫn hai bên mái. Mặt trong chiếc mũ dính đầy băng dính.

Hiromi choáng váng. Toàn thân cô run rẩy vì sốc và giận dữ.

“Emirin, mau ra đây.” Cô gào lên. “Mày ở đâu, có ra không thì bảo!”

Các cô gái vội tránh xa khỏi Hiromi. Họ không muốn dính líu đến cô.

“Mày đừng tưởng chơi xỏ tao rồi bỏ đi là xong nhé.”

Hiromi tìm loạn lên trong phòng chờ. Cô không biết mình phải làm gì. Con giận dâng lên tận cổ họng. Hiromi bấn loạn, mất kiểm soát.

Kết thúc rồi. Mọi nỗ lực từ nãy tới giờ ở vòng sơ tuyển coi như đổ xuống sông xuống bể. Hiromi đã hai tư tuổi, có lẽ cuộc thi này là cơ hội cuối cùng dành cho cô. Con đường dẫn tới sự nghiệp của nữ diễn viên đã buộc phải khép lại. Mình sẽ phải làm cái nghề hiện tại đến hết đời. Mình chỉ là thứ để đám đàn ông thấp hèn kia đem ra tưởng tượng.

Hiromi thất vọng tột độ. Cô như cạn kiệt hết sức lực, chân đi không vững.

Đến lúc định thần lại, cô thấy mình đã đi vào trong hội trường. Cô nghe thấy tiếng đàn ông quát tháo.

“Tại sao không cho tôi tham gia vòng sơ tuyển nữa? Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần rằng tôi muốn thi thật chứ có phải đùa giỡn đâu.”

Giọng nói đó là của Irabu. Ở một góc trong hội trường, Irabu đang túm lấy áo nhân viên phụ trách, gào thét vào mặt anh ta. Cái nọng cầm béo rung rung.

“Ông nói thật không đấy? Tôi không biết ai đã tư vấn cho ông ăn mặc thế này nhưng tuổi của ông mà đòi trở thành ngôi sao hành động thì có

họa điên.”

“Mắt mày bị mù à? Mày không thấy một ứng viên tài năng đang ở đây à?”

“Không lãng nhăng, ông mau về cho. Đây không rảnh đâu.”

“A, Hiromi đấy à.” Irabu nhận ra sự hiện diện của Hiromi. “Em nói gì với bọn họ hộ anh đi, rằng anh thực sự rất nghiêm túc đấy.”

“Anh ơi, em hỏi một chút được không ạ? Em tên là Yasukawa Hiromi. Các phần thi trước, điểm số của em đều đứng thứ nhất phải không ạ?”

Hiromi nắm chặt lấy cánh tay người phụ trách, lắc lắc không ngừng.

“Cô là ai?” Người phụ trách giật tay ra. “Này, ai đó mau gọi bảo vệ cho tôi.” Anh ta hét vào bộ đàm.

“Em đứng số một phải không?”

“Hai kẻ điên. Mau biến khỏi hội trường cho tôi.”

“Anh hãy trả lời em đi.”

“Một gã đàn ông tầm tuổi trung niên béo phì, một con bé đầu đầy băng dính.”

“Em đẹp nhất phải không?”

“Còn anh đẹp trai nhất.” Irabu chen miệng vào.

Im đi, lão béo. Đừng có ngáng đường con này.

“Tôi và Hiromi đây đã hứa với nhau sẽ diễn chung một bộ phim đấy.”

Đừng hòng chung chạ với chị. Em xin các anh đừng để em đóng cặp với lão ấy.

Hai người họ bị túm lấy cổ áo từ phía sau. Một vài vệ sĩ to cao, bệ vệ mặc đồng phục xuất hiện.

Hiromi bị xốc bổng lên. Cô cố hết sức giãy giụa nhưng đương nhiên

không thể chống cự lại được.

Hiromi bị đẩy ra khỏi hội trường. Mọi thứ trước mắt cô trở nên bùng sáng. Cô nghe thấy tiếng chim sơn ca hót riu rít.

Toàn thân cô cạn kiệt sức lực.

Hiromi ngược lên bầu trời xanh cao vợi. Aaa, phải lâu lắm rồi mình mới nhìn thấy bầu trời. Cô cứ miên man với ý nghĩ ấy, không để ý gì đến xung quanh nữa.

Hiromi đã cắt tóc. Nói về độ ngắn thì có thể liên tưởng đến cậu bé Hatabo trong truyện tranh của họa sĩ Akatsuka Fujio.

Cô còn thay đổi cả cách ăn mặc lẫn lối trang điểm. Kiểu tóc này rất hợp với mắt kẻ đậm, phối với chân váy bó sát, cao trên đầu gối.

Lâu lắm rồi Hiromi mới mặc lại đồ jeans. Áo len cũng là thứ trang phục rất đối phổ biến với cô hằng ngày.

Hiện giờ, với phong cách ăn mặc này, ngày ngày cô đến làm việc như một nhân viên thực tập cho một công ty thiết kế. Kể từ sau cuộc thi ngày hôm đó, cô bị cắt hợp đồng với văn phòng quản lý và không còn làm công việc trước đây nữa.

Khi đi trên đường, cô không còn phải quay lại nhìn ai và đương nhiên, kẻ bám đuôi cũng biến mất.

Có lẽ người ta có thể nói như vậy khi những thứ đeo bám mình đã không còn nữa.

Nó là một cảm giác nhẹ bẫng về cả thể xác lẫn tâm hồn, như thể đã trút được gánh nặng, như thể thứ gì đó đã rơi vào quên lãng.

Chỉ có điều, sức khỏe của cô vẫn chưa ổn định trở lại nên bây giờ, cô vẫn đến Bệnh viện Đa khoa Irabu để lấy thuốc.

“Kỳ lạ ghê cơ. Tại sao anh cứ bị đánh trượt ở vòng hồ sơ nhỉ?”

Cái lão Irabu này vẫn chưa biết chừa, còn gửi hồ sơ đi ứng tuyển khắp nơi nữa.

“Anh là bác sĩ cần gì phải chen chân vào showbiz làm gì?”

“Nhưng anh vẫn muốn được một lần lên tivi.”

Hiromi bật cười khi nhìn khuôn mặt hết sức nghiêm túc của Irabu.

“Thế Hiromi thấy trong người thế nào rồi?”

“Vâng, em thấy tốt hơn rồi. Chẳng hiểu sao gần đây, cơ thể đã nhẹ nhàng hơn.”

“Hắn em đã bỏ được bộ áo giáp ra khỏi người rồi.”

“Áo giáp ư?”

“Chuyện này thường gặp ấy mà. Cậu học sinh cấp hai bất hảo, sau khi từ bỏ mái tóc đuôi vịt lại quay về là một thiếu niên hiền lành, mặt mũi sáng sủa.”

“Bác sĩ, kiểu tóc đuôi vịt cổ lỗ sĩ lắm rồi.”

Chẳng hiểu sao Hiromi lại thấy thuyết phục trước lời giải thích của Irabu. Từ trước tới nay, đối với Hiromi, lớp trang điểm và chiếc váy ngắn chính là áo giáp bảo vệ. Có lẽ con người, một khi trong tay cầm vũ khí, sẽ khó lòng rời xa nó.

“Không còn ai theo đuôi em nữa đúng không?” Irabu hỏi.

“Vâng, không còn nữa ạ.” Hiromi cười gượng gạo. “Nhưng hồi đầu, khi em nói có kẻ theo dõi em, bác sĩ đã tin ư?”

“Không.” Irabu thản nhiên lắc đầu. “Nhìn qua anh biết ngay em mắc bệnh hoang tưởng. Nhưng nếu lúc đó anh nói với em như vậy, chắc chắn em sẽ không tin và anh sẽ chẳng làm gì được. Thế nên anh đã bắt đầu điều trị bằng cách công nhận những gì em nói. Bảo người đang mất ngủ

hãy ngủ đi thì đâu có ích gì phải không? Khi bệnh nhân không ngủ được, nếu ta nói với họ, vậy thì cứ thức đi, họ sẽ cảm thấy thoải mái, không bị áp lực. Kết quả họ sẽ dần lấy lại được giấc ngủ. Bệnh của em cũng giống vậy.”

Hiromi nhìn vào mắt Irabu. Người này, lẽ nào là một danh y?

“Mà này, anh thích kiểu tóc ngắn của Hiromi lắm, hí hí hí.”

Hiromi liếc nhìn sang chỗ khác, tránh ánh mắt của Irabu.

“Bác sĩ, anh đã hứa với em không ăn nói linh tinh rồi mà.” Hiromi đứng lùì lại.

“Không chứ. Em cắt tóc ngắn rồi lại thành chuyện khác.” Irabu thở phì phò.

Nguy biện. Lão này không biết mệt là gì à mà suốt ngày đùa bỡn.

Hiromi ngáng chân, dùng hết sức bình sinh đạp thật mạnh. Lần này cô mặc quần jeans rất thoải mái nên dùng cả hai chân đạp lấy đạp để.

Irabu ngã vật ra ghế sofa.

Một tiếng “rầm” vang vọng khắp phòng khám.

[1] Dải băng buộc đầu bằng vải, thường thấy nhất là loại màu trắng hay đỏ và có chữ Kanji (Hán tự) ở phía trước.

[2] Cựu cầu thủ, huấn luyện viên bóng chày chuyên nghiệp của Nhật Bản. Từ 監督 vừa có nghĩa là đạo diễn, vừa có nghĩa là huấn luyện viên.

Đám bạn

1.

Tsuda Yuta gửi hơn hai trăm tin nhắn qua điện thoại mỗi ngày.

Một lần gửi tin nhắn mất ba yên nên dễ dàng tính ra số tiền cậu phải trả là sáu trăm yên. Không ngày nào cậu ngừng nhắn tin, cộng cả tiền gọi cũng như một vài khoản cước căn bản, một tháng nhẹ thôi cũng tốn hơn hai mươi nghìn yên rồi.

Tsuda Yuta hiện đang học lớp mười một. Cậu được bố mẹ cho hai mươi nghìn yên một tháng để tiêu vặt. Bạn bè đồng trang lứa vẫn hay móc máy cậu rằng “con một có khác, sướng ghê” nhưng vì trong khoản tiền đó đã bao gồm cả tiền ăn trưa rồi nên thực ra cậu cũng khá chật vật.

“Cho con ngân ấy tiền là đủ để mua quần áo với CD rồi phải không?”
Mẹ cậu phân bua.

Thời thế chẳng thay đổi gì cả. Thử hỏi thời buổi bây giờ có đứa học sinh cấp ba nào phải loay hoay, khổ sở trả tiền điện thoại như Yuta không?

Yuta làm thêm ở một cửa hàng đồ ăn nhanh nên cậu cũng tích góp, xoay xở được chút ít. Một tuần năm ngày, mỗi ngày ba tiếng làm việc, cậu có năm mươi nghìn yên. Với số tiền này, cậu có thể mua được quần áo và CD.

“Thế tổng cộng một tháng mà có những bảy mươi nghìn yên cơ à? Mà có biết tiền tiêu vặt của bố là bao nhiêu không?”

Tháng trước, bố Yuta đã nổi giận đùng đùng với cậu.

“Chuyện học hành đến đâu rồi con? Năm sau lớp mười hai rồi đấy.”

Sáng và tối, đều đặn như cơm bữa, mẹ Yuta lại than phiền cậu ấy.

Nhưng dần dần, bố mẹ Yuta cũng chán chảng buồn nhieć mốć cậu, kể từ khi Yuta bắt đầu có những triệu chứng co giật ở tay trái.

Bữa tối, thấy Yuta vẫn ngồi nhắn tin qua điện thoại, bố cậu đã điên tiết hét lên.

“Mày một vừa hai phải thôi không tao cho mày cái bạt tai bây giờ.”

Nghe thấy vậy Yuta vẫn lờ đi, tiếp tục dán mắt vào màn hình. Không biết có phải mọi chuyện xảy ra quá nhanh, hay Yuta không kịp né, cậu bị tát cái “bốp” vào mặt.

“Bố làm gì vậy?” Yuta cãi lại.

Bố cậu giật lấy điện thoại và ném “bụp” xuống ghế sofa trong phòng khách. Không khí ngột ngạt, căng thẳng kéo dài suốt bữa ăn. Vài giây sau đó, tay trái Yuta bắt đầu run rẩy mất kiểm soát.

Bắt đầu từ năm đầu ngón tay, sau đó lan ra khuỷu tay rồi đến cả cánh tay run rẩy như người ta đang chơi đàn mắg cầm mandolin.

Yuta hốt hải chạy đi lấy điện thoại. Khi cậu cầm chặt được nó trong tay, cơn co giật ở tay trái cũng biến mất.

Bố mẹ cậu mặt mũi tái nhợt. Ông bố phải nén cơn giận, nhìn con như nhìn cơm sống.

“Mẹ nó dẫn đến bác sĩ khám xem sao...” Bố Yuta nói nhát gừng. “Ở gần ga có bệnh viện tên là Irabu gì đấy phải không? Chỗ đó có phải bệnh viện đa khoa không nhỉ?”

Yuta chẳng bận tâm lắm. Bạn cậu từng nói nếu nhắn tin quá nhiều sẽ bị viêm bao gân. Chắc cũng là một dạng của bệnh đó thôi, Yuta nghĩ. Bây giờ mà chuyển sang gõ phím bằng tay phải kiểu gì chẳng hết run.

“Mẹ sợ lắm vì lúc nào cũng thấy con kè kè cái điện thoại trong tay.”

Gương mặt của người mẹ trở nên u ám. Hình như bà lại nghĩ đến chuyện Yuta từng không chịu đến trường trong một thời gian ngắn hồi cậu còn học cấp hai.

“Con bận đi làm thêm, làm gì có thời gian tới gặp bác sĩ chứ.” Cậu mẹ nheo ý chừng muốn xin thêm tiền tiêu vặt. “Thì mẹ cho thêm mười nghìn yên là được chứ gì.” Mẹ cậu gợi ý.

Ồ, LUCKY. Lại còn có lý do chính đáng để trốn học nữa chứ.

Nhưng Yuta không chịu để mẹ đi cùng. Dù sao cậu cũng đã mười bảy tuổi rồi, vẫn còn bám váy mẹ thì mất hết cả thể diện.

Mẹ cậu nói đã đặt lịch khám ở Khoa Thần kinh. Yuta cũng chẳng thắc mắc gì. Cậu không có tí kiến thức nào về bệnh viện. Thứ cậu phân biệt được chắc chỉ có Khoa Nội và Khoa Ngoại.

Khoa Thần kinh của Bệnh viện Đa khoa Irabu nằm dưới tầng hầm của tòa nhà. Trên sảnh sáng sủa và sạch sẽ là vậy mà nơi đây lại trông như cái kho để đồ của một câu lạc bộ thể thao. Tầng hầm tối lờ mờ, mùi hôi bốc lên như bị bỏ hoang lâu ngày.

“Tao đang ở dưới tầng hầm. Căng thẳng vãi.”

Ngay lập tức, cậu nhấn tin đồng loạt cho mấy thằng bạn vẫn đang ngồi trong lớp học. Đương nhiên cậu cũng đã nhấn với chúng nó chuyện cậu sẽ đến bệnh viện từ mấy hôm trước.

Yuta gõ cửa. Cậu nghe thấy giọng nói choe chõe vọng ra từ bên trong: “Mời vào.”

“Người ta bảo ‘mời vào’. Lại càng bất an kinh.”

Gõ phím nhanh nhaoy nhaoáy vốn là nghề của Yuta. Một phút cậu có thể gõ được tám mươi ký tự. Hồi đi xem liveshow của nhóm Morning Musume, cậu vừa xem vừa tường thuật trực tiếp tình hình cho lũ bạn là

chuyện thường.

Bước vào bên trong căn phòng, Yuta thấy một ông bác sĩ béo phệ, tầm tuổi trung niên đang ngồi trên ghế sofa.

“Hà mã. Đích thị một con hà mã. Chưa gì đã thấy rùng mình rồi.”

“Tsuya phải không? Nhóc đang làm gì đó?” Ông bác sĩ với cái cằm núng nính cất tiếng hỏi.

Nghe giọng có vẻ dễ tính đây. Yuta nhìn lên tấm bảng tên trên ngực, trên đó có ghi “Tiến sĩ Y khoa • Irabu Ichiro”.

“À, dạ không ạ.” Yuta dè dặt cúi chào. Cậu ngồi xuống ghế.

“Nào, ta tiêm thôi.”

“Dạ?” Yuta tròn mắt.

“Không sao, không sao. Mẹ nhóc đã kể qua tình hình cho tôi rồi. Mayumi ơi.”

Chẳng có tiếng đáp lại, nhưng một thoáng sau Yuta đã thấy đồ nghề tiêm được chuẩn bị xong.

“Tự nhiên lại bị bắt tiêm. Ọe ọe.”

“Chỉ một mũi tiêm vitamin ấy mà, đừng lo.”

Yuta đặt cánh tay lên giá tiêm. Cậu thoáng ngửi thấy có mùi thơm thơm, ngẩng mặt lên đã thấy rãnh ngực sâu, lồ lộ của cô y tá.

“Xuất hiện một bà cô y tá ngực bự. Quả rãnh can lộ lộ. Chịu sao thấu.”

Ngay lập tức, “chú chim non bỗng muốn cất cao tiếng hót”.

“Thả lỏng cánh tay ra.”

Giọng nói lạnh lùng khiến Yuta rụt lại. Nghe như bà này đang khó ở.

Nhưng Yuta chẳng bận tâm. Vì cậu vẫn chưa biết mùi đời nên có thể coi đây là lần đầu tiên cậu được tiếp xúc gần gũi với làn da mềm mại của

phụ nữ như thế này.

Yuta đổi điện thoại sang tay phải. Cô y tá cúi thấp người xuống, lần này cặp đùi trắng nõn hiện ra từ gấu áo blouse trắng.

“Tao sắp nhìn thấy cả quần lót rồi. Chịu hết nổi rồi. Tao thề. Tao không nói xạo đâu.”

Yuta cảm thấy có hơi thở phả vào cổ mình. Cậu ngoái lại nhìn thì thấy khuôn mặt đỏ phừng phừng của ông bác sĩ Irabu kề sát bên vai.

“Max nhỏ. Tao bị đọc trộm tin nhắn. Toi rồi, không đùa đâu.”

Yuta chỉ mới nghĩ thầm trong bụng thế thôi nào ngờ cái tay đã bấm liên hồi nhưng cậu không hề thấy hối hận. Irabu nhìn chòng chọc vào cánh tay trái của Yuta với bộ dạng hưng phấn.

Yuta được tiêm xong, Irabu cũng quay trở lại ghế ngồi.

“Nghe nói nhóc nghiện điện thoại à?”

Irabu nhe răng cười. Yuta hơi sốc với cách nói chuyện thân mật thái quá.

“Làm gì có chuyện đó ạ.”

“Tôi còn không có cái điện thoại di động nào đây này.”

Trời ơi, tin được không? Thời buổi này còn có người Nhật như thế ư? Đến mẹ mình mỗi khi ra khỏi nhà cũng không quên bỏ điện thoại di động vào túi.

“Cho tôi mượn một lát đi.”

Yuta nhăn nhó lấy điện thoại đưa cho Irabu. Ông ta nhìn điện thoại cứ như thể trông thấy thứ đồ hiếm có khó tìm lắm.

“Cái này giá bao nhiêu vậy?”

“Dạ, mười yên^[1] ạ.”

Irabu đánh rơi chiếc điện thoại xuống sàn. Yuta nhanh như chớp

nhặt lên.

“Đời cũ rồi bác sĩ.” Cậu liền thoắt trước khi Irabu kịp hỏi. “Loại iMode đời mới nhất giá khoảng hai mươi đến ba mươi nghìn yên nhưng đời cũ hầu như không mất tiền gửi tin nhắn. Nhà mạng sẽ thu tiền từ các cuộc gọi.”

“Hừm.” Irabu bĩu môi. “Thế làm cách nào soạn được tin nhắn?”

Phiền phức ghê. Yuta nghĩ bụng nhưng cậu không nói ra, chỉ từ tốn giải thích cho Irabu.

“Hay quá nhỉ. Chỉ có ngán này phím mà cũng chuyển được từ chữ thường sang Hán tự.”

Irabu mắt sáng rực như một đứa trẻ con, sung sướng thao tác với phím bấm một hồi.

“Ồ, có cả các ký tự này. Còn tự tạo được mặt khóc, mặt cười nữa chứ.”

“Cháu nghịch chán chê mấy thứ đó tới hết cấp hai. Bây giờ bọn cháu sành hơn rồi, sẽ dùng chữ để thể hiện cảm xúc.”

Yuta đắc ý đáp. Bây giờ còn dùng ký tự để gửi mấy cái mặt cười, mặt méu kiểu trẻ con kia, thế nào cũng thành chủ đề cho đám bạn chọc quê.

“Cái lỗ này để làm gì thế?” Irabu tò mò.

“Đây là giắc để cắm Strobe. Điện thoại ngày nay có thể chụp ảnh và gửi đi cho bạn bè đó ạ.”

“Thế cơ à? Nhóc có Strobe chứ?”

“Dạ, cũng gọi là có.”

Yuta rút từ trong túi ra và đưa cho Irabu xem. Nhìn bề ngoài trông nó giống một món đồ chơi bằng nhựa. Irabu cười hớn hở.

“Này, chụp cho tôi đi.”

Irabu dúm chiếc điện thoại vào tay Yuta và ra dấu chữ V. Ông bác này

có đúng là bác sĩ không vậy?

Yuta đành phải ấn nút rồi đưa cho Irabu xem hình của ông ta trên điện thoại. Irabu phồng mũi, có vẻ rất khoái chí. Trông ông ta chẳng giống một người lớn tí nào.

“Đây là ông bác sĩ hà mã đó.”

Đã mất công chụp nên Yuta lựa lúc Irabu không chú ý nhanh tay gửi cho đám bạn.

“Tôi có thể mua điện thoại di động ở đâu được?”

Irabu lại chiếm lấy điện thoại di động từ tay Yuta. Đến cả chuyện đó ông ta cũng không biết ư?

“Cửa hàng điện tử nào chẳng có ạ. Cũng có một số chỗ người ta bán ngay trong cửa hàng tiện lợi nữa.”

“À, hiểu rồi, hiểu rồi.” Irabu tự tiện gọi một cuộc điện thoại. “Ta gọi để hỏi bây giờ chính xác là mấy giờ ấy mà.”

Ông ta xài tiền của người khác để gọi ư?

“Thử gọi đến 110^[2] nhé?”

“Thôi đi bác sĩ. Số điện thoại của cháu sẽ bị lưu lại mất.”

Irabu vẫn không có ý định trả lại điện thoại cho Yuta. Tay trái ông ta nắm chặt điện thoại, ngón cái múp míp như tay của Doraemon di chuyển hết phím này đến phím khác.

“Ồ, lại còn chơi game được nữa cơ à?”

“Bác sĩ đừng xóa bộ nhớ của cháu đấy nhé.” Yuta hốt hoảng.

Irabu dán chặt mắt vào điện thoại như thể bị ma làm.

Chừng mười phút Yuta bắt đầu thấy sốt ruột.

Không biết có tin nhắn nào được gửi đến cho mình không nhỉ? Giờ giải lao kiểu gì cũng có đũa nhẵn cho xem.

“Cháu xin lỗi, nhưng bác sĩ có thể trả lại điện thoại cho cháu được không?”

Không có tiếng trả lời. Yuta lại giục thêm lần nữa. Irabu nghịch vào phần âm thanh của điện thoại.

Tay trái ông ta run run, trán lấm tấm mồ hôi.

“Bác sĩ, cho cháu xin.” Yuta với tay định lấy lại điện thoại.

“Một chút nữa đi.” Irabu quay đi.

Gì vậy hả lão già này? Đúng là đồ trẻ con. Lại còn ích kỷ ngang với một đứa học sinh cấp một nữa. Tim Yuta đập thành thịch, môi cậu khô khốc.

“Bác sĩ, trả cho cháu đi.” Yuta đứng bật dậy, giằng lấy điện thoại đi động từ tay Irabu.

“A a, xin lỗi, xin lỗi.” Irabu cuối cùng cũng tỉnh ra. “Tôi nghiện nó mất rồi.”

Yuta chán nản. Miệng cậu lẩm bầm. Cậu bất chợt nhận ra người mình đang vã hết cả mồ hôi.

“Tôi cũng phải đi mua ngay mới được.” Irabu cười toe toét, chẳng buồn để ý Yuta ra sao. “Hôm nay đến đây thôi. Mai nhóc lại đến nhé.”

Ngày nào cũng phải đến khám ư? Yuta thở dài.

“Cháu xin phép ạ.” Cậu cúi đầu, đi ra ngoài hành lang. Cô y tá tên Mayumi ngồi ở ghế và châm lửa hút thuốc. Mayumi bắt tréo chân, cặp đùi to mỡ màng lộ ra sau tà áo trắng.

Cháu sẽ đến khám hằng ngày. Yuta phụng phịu trong lòng.

“Chị ơi.” Cậu rụt rè hỏi. “Chị có thể cho em xin địa chỉ email của chị được không?”

Không đủ can đảm để hỏi số điện thoại, Yuta bèn hỏi xin địa chỉ

email. Xin email thì có thể nhắn tin chào hỏi, cảm ơn xã giao được. Dù chưa có bạn gái nhưng bạn gái qua email Yuta cũng có đến trăm người.

Mayumi liếc xéo Yuta một cái, “Không có” và uể oải đáp.

Yuta như không tin vào tai mình. Ông bác Irabu không có đã đành, đằng này bà chị nhìn qua cũng chỉ tầm hai hai, hai ba tuổi thôi mà nhỉ?

Đúng là một trải nghiệm hiếm có với Yuta khi cậu liên tiếp gặp hai người liên không có điện thoại di động. Không có nó thì họ yêu đương kiểu gì?

“Vậy chị cho phép em chụp chị một kiểu ảnh nhé?”

“Gặp trực tiếp thì được.”

Yuta bị từ chối thẳng thừng. Mayumi dập mẩu thuốc lá vào gạt tàn. Rãnh ngực sâu lại lộ ra. Con chim non lại nức nở.

“Vẫn còn việc gì ở đây nữa à?” Mayumi đứng bật dậy, gãi gãi cổ và hỏi.

Yuta vội lắc đầu và rút êm. Đúng là cái bệnh viện quái gở, từ bác sĩ đến y tá.

Đến trường, Yuta tức tốc báo cáo chuyện xảy ra ngày hôm nay cho tụi bạn thân.

“Tao bảo rồi. Bà chị y tá đó ngon lắm. Áo blouse trắng cởi đến tận cúc thứ ba.”

“Làm gì có y tá nào như thế. Mà bị chứ gì?”

“Thế mà có đấy. Tao còn suýt nhìn thấy nhũ hoa nữa cơ.”

“À, vâng vâng. Tiện đây áo blouse trắng cũng ngắn chứ gì?”

“Show diễn thế nào?”

“Mày có bị thu thêm tiền diễn ngoài giờ không?”

Cả đám xúm vào trêu chọc Yuta. Cậu tính ngày mai phải lên chụp bà

chị bằng được. Nhìn bà chị đó thì người đến khám hằng ngày sẽ đông nghịt cho mà xem.

“Mà này, mày đã mua CD mới của nhóm Glay chưa?”

Yosuke, cậu bạn thân của Yuta hỏi. “Rồi chứ.” Yuta đắc ý đáp.

“Ngày mai tao mang đĩa trắng đến, mày cho tao copy nhé?”

Yosuke chấp hai tay khấn khoản.

“Được rồi.” Yuta đáp lại bằng trái tim rộng mở.

“Này Yuta, thế còn ca khúc mới của Shiina Ringo thì sao?” Nobuhira, một cậu bạn thân khác thò cổ vào.

“Tao mua rồi. Điều hiển nhiên.”

Yuta tựa lưng vào ghế, giả vờ phì phèo điếu thuốc lá.

“Cho tao copy bài của Shiina Ringo với.”

“Ồ, biết rồi.” Yuta thùng thảng đồng ý.

“Mày đã mua đĩa của Suga Shikao chưa?” Cậu bạn thân thứ ba, Naoya hỏi.

“Tao chưa.”

“Mày mua nhanh đi còn cho tao mượn với chứ.” Naoya chọc vào vai Yuta.

Yuta thấy hơi bực nhưng vẫn đáp lại “Đợi đến ngày tao lĩnh lương ở chỗ làm thêm đã.” Tiếng nói cười lại rộ lên râm ran.

Một tháng Yuta mua trên mười đĩa cả CD đĩa đơn lẫn album. Cậu phải trả từ mười nghìn yên cho tới mười nghìn năm trăm yên cho chỗ đó. Với một cậu học sinh cấp ba, tiêu ngân ấy tiền có lẽ là nhiều.

Thông thường, những CD lọt vào bảng xếp hạng âm nhạc, Yuta đều mua hết. Cho nên câu chuyện với tụi bạn thân chủ yếu xoay quanh âm nhạc.

Yuta cảm thấy rất vui sướng khi được bạn bè nhờ vả. Thỉnh thoảng bạn con gái cũng bảo cậu “Cho tớ mượn với” nên dạo gần đây cậu cũng mua thêm cả đĩa nhạc của Fukuyama Masaharu.

Yuta không hiểu nổi cái đám nghe nhạc nước ngoài nghĩ gì. Trong lớp cậu thậm chí có cả đĩa nghe nhạc Rock của Björk nữa. Yuta không tài nào nói chuyện được với bọn ấy.

“Ngày bọn mày, tao nhận được tin nhắn của con bé học bên trường nữ sinh kinh doanh. Nó rủ đi giao lưu kìa.” Yosuke vừa nhìn điện thoại vừa khoe.

“Tại sao nó lại gửi tin nhắn cho mày chứ?” Naoya bĩu môi.

Chuyện trò rôm rả là vậy nhưng không đứa nào chịu rời điện thoại khỏi tay. Yuta cũng vừa nói chuyện vừa bấm điện thoại. Cậu có những người bạn quen trên mạng, vẫn nhắn tin với họ dù không hề biết mặt nhau.

Với Yuta, khoảng thời gian được ở cùng với những người bạn thân là khoảng thời gian vui vẻ nhất. Nó giúp cậu không cảm thấy cô đơn, lẻ loi một mình, việc có mặt ở chỗ này, chỗ kia cũng giúp tăng thêm bạn bè.

Có lẽ Yuta phải có đến ba mươi người bạn thân. Sau giờ tan trường, chỉ đứng trước cửa nhà ga khoảng một tiếng đồng hồ thôi, cậu cũng có thể gặp vài người quen. “Ô, Yuta.” Tất cả đều bắt chuyện với nhau thoải mái như thế.

Quen biết nhiều rất có lợi. Và để duy trì các mối quan hệ vui chơi, có phải tốn thời gian hay tiền bạc cũng là chuyện dễ hiểu. Yuta cho rằng đây cũng là một cách đầu tư.

- [1] Ở Nhật, các nhà cung cấp điện thoại thu lợi nhuận từ tiền dịch vụ thuê bao nên tiền máy điện thoại không đắt.
- [2] Số điện thoại khẩn cấp để gọi cho cảnh sát ở Nhật.

2.

Hôm sau, khi Yuta đến bệnh viện để khám, cậu đã thấy Irabu đang ngồi đợi mình, trên bàn làm việc của ông ta có vô số điện thoại.

“Này, nhóc chỉ cho tôi cách sử dụng đi.”

Yuta há hốc miệng ngạc nhiên. Điện thoại đời mới nhất của các hãng được xếp gọn gàng trên bàn.

“Bác sĩ, có cần phải đến mức này không...”

“Tại tôi có biết mua của hãng nào thì tốt đâu.”

Irabu toét miệng cười, hở mười cái răng. Hình như ông bác Irabu không biết tí kiến thức nào về điện thoại thật. Đến cả gửi tin nhắn cũng không biết gửi. Yuta đành phải cài đặt mật khẩu và lập hòm thư điện tử cho ông ta.

“Tôi thử gửi tin nhắn sang điện thoại của Tsuda nhé.”

Irabu miệt mài thao tác trên các phím bằng ngón tay y hệt của Doraemon. Một lúc sau, khi Yuta cho xem màn hình của cậu đã có tin nhắn báo về, Irabu nhảy cẫng lên sung sướng.

“Bây giờ đến lượt Tsuda gửi cho tôi.”

Thấy Irabu nài nỉ, cậu đành phải gửi đi dòng tin nhắn “Ta làm bạn mail của nhau nhé”, vốn đã trở thành câu cửa miệng của cậu. Irabu tí mắt cười, lấy tay ra dấu OK. Trông ông ta vui ra mặt.

Yuta bất chợt không hiểu rốt cuộc mình đến đây để làm gì. Mẹ mình vì lo lắng mới gửi gắm mình tới đây, vậy mà...

“Nào, tiêm thôi chứ nhỉ? Mayumi oi.” Irabu nói.

Phải rồi. Hôm nay mình phải chụp bà chị Mayumi bằng được.

Yuta khẽ khàng lắp Strobe vào điện thoại, cậu đổi sang tay phải. Cậu đặt tay trái lên giá tiêm, chờ tới lúc Mayumi cúi người về phía trước.

Ban đầu là sát trùng, sau đó thì tiêm. Yuta cảm thấy có hơi thở nóng nóng phía sau cổ, quay lại đã thấy mặt Irabu chình ình. Chẳng hiểu ông bác này có vấn đề gì?

Nhưng không phải lúc bận tâm đến chuyện ấy. Rãnh ngực của bà chị Mayumi hôm nay cũng lộ ra hết cỡ.

Một mùi thơm dễ chịu vờn quanh mũi Yuta. Cậu nổi hứng muốn ôm chầm lấy bà chị. Ngón tay Yuta đã đặt lên nút bấm.

Yuta thấy một cơn đau buốt, nhức nhối ở cánh tay trái. Cậu kêu toáng lên.

“A, xin lỗi nha. Chọc nhầm ven.” Mayumi rối rít. Nghe chẳng có tí thành khẩn nào cả. Mayumi định gỡ miếng băng gạc ra khỏi tay Yuta thì chẳng may trượt tay đập trúng tay phải cậu. Chiếc điện thoại nảy tung lên và rơi xuống đất đánh “bụp” rồi nằm lăn lóc trên sàn.

“Ồi, chết rồi.” Mayumi bật dậy. Bà chị chẳng thềm xin lỗi Yuta lấy một câu, chỉ lườm Yuta bằng ánh mắt sắc lạnh và làm toáng lên “Làm lại. May không bị gãy kim.”

Bị nhìn trúng tim đen, Yuta buộc phải tạm hoãn lại kế hoạch. Cậu tránh không nhìn vào mắt Mayumi. Bà chị này có vẻ rất dữ dằn. Không biết có người yêu chưa nhỉ?

Yuta cùng đám bạn lên kế hoạch tụ tập ở trường. Giờ giải lao cậu thường đàn đúm với hội bạn thân.

Thấy một đứa đang ngồi một mình đọc cuốn tiểu thuyết thuộc thể loại huyền bí, giả tưởng, Yuta vô cùng ngạc nhiên.

“Truyện hay không?” Yuta hỏi đứa con trai đó.

“Hay chứ.” Nó đáp mà nghe chẳng thấy hay ở đâu.

Đã bao lâu mình không đọc tiểu thuyết rồi nhỉ? Yuta không tài nào tập trung được lâu quá một tiếng.

“Ê bọn mày, thế buổi giao lưu với mấy em bên trường nữ sinh kinh doanh thì sao?” Yosuke ngồi xếp bằng trên bàn hỏi. “Đã quyết là bốn nam và bốn nữ rồi đó. Nobuhira, Naoya cả Yuta nữa, bọn mày chuẩn bị sẵn tinh thần đi đấy.”

“Toàn xấu nữ thì đừng trách bọn tao.”

“Mày bảo bên đó gửi kèm ảnh đi.”

“Hay đấy. Bọn mình cũng gửi ảnh sang cho bọn nó.”

Bốn cậu con trai xúm lại chụp một kiểu ảnh rồi gửi cho các cô gái.

Sau đó, cả bốn mạnh ai nấy làm miệt mài nhắn tin. Hôm nay, điện thoại của Yuta lại trục trặc. “Không gửi được tin nhắn”, dòng thông báo xuất hiện liên tục, chức năng gửi tin nhắn không hoạt động.

Không biết có phải tại mình đã làm rơi điện thoại khi ở bệnh viện không nhỉ? Chưa kể hòm thư đến cũng không ổn định, lúc được lúc không. Tin nhắn báo “lỗi” ở hòm thư đến, không biết nó đã bị xóa hết dữ liệu đi chưa?

Yuta đã nhờ Yosuke nhắn tin cho mình để kiểm tra nhưng cậu không nhận được gì hết.

Thế này Yuta sẽ mất ăn mất ngủ với nó. Nhỡ đâu có tin nhắn quan trọng nào được gửi đến thì sao? Cậu cứ bồn chồn mãi không thôi.

Yuta thử gọi điện cho một cậu bạn học ở trường khác.

“Này, mày có nhắn tin cho tao không?”

“Không. Thế có chuyện gì?”

“Điện thoại của tao bị hỏng hay sao ấy.”

“Hừm.” Cậu bạn đáp lại một cách vô tâm.

Cứ thế, Yuta thử bấm máy gọi cho vài người nữa. Đứa nào cũng bảo: “Hôm nay tao chưa gửi gì.”

Nhưng cái này mới lạ. Thế nào mà tin nhắn gửi đi thì ít trong khi một ngày có hàng chục tin nhắn được gửi đến.

Thế là Yuta tiếp tục gọi điện đi khắp nơi. Dần dần, chức năng đàm thoại cũng có dấu hiệu kỳ quặc. Cậu còn nghe thấy cả tiếng “tút, tut” trong lúc nói chuyện.

“Ê, Naoya, cho tao mượn điện thoại của mày một chút.”

“Tao không thích.”

Naoya từ chối thẳng thừng trong khi Yosuke, Nobuhira còn đang bận nhắn tin, chẳng thêm quan tâm tới Yuta.

Cuối cùng chiếc điện thoại bị sập nguồn. Bây giờ nó thành ra một thứ kéo cho túi quần nặng thêm chứ chẳng được tích sự gì.

Giờ học buổi chiều đối với Yuta chẳng khác nào tra tấn.

Nhất định có ai đó đang khổ sở vì không gửi được tin nhắn cho mình. Có thể vì thế mà thành ra sứt mẻ tình bạn cũng nên. Nếu là bọn con gái, khả năng cao chúng nó sẽ quên Yuta và đi tìm ngay một người bạn mới.

Nghĩ đến đó thôi Yuta thấy khó chịu, đứng ngồi không yên.

Cậu nhìn ra xung quanh lớp học. Vài đứa bạn, cả con trai lẫn con gái, dựng quyển sách giáo khoa lên làm lá chắn rồi lén lút bấm điện thoại dưới gầm bàn. Bình thường chắc chắn Yuta cũng sẽ giống bọn chúng.

Mồ hôi lấm tấm trên mặt Yuta. Cậu thấy tim mình mỗi lúc đập một nhanh hơn. Cảm giác muốn ợ hơi dâng lên cổ họng, cậu sốt ruột rung chân bần bật.

Tan học phải đi mua điện thoại ngay lập tức. Không có tiền nên không thể mua điện thoại đời mới nhất được nhưng điện thoại giống với chiếc cũ thì trong khả năng của Yuta. Chỉ mất ba mươi phút để làm thủ tục chuyển đổi dữ liệu từ máy cũ sang máy mới nên chắc chắn sẽ dùng được ngay tại đó thôi.

Tay trái Yuta run run. Thấy không ổn nên cậu giấu vội tay ra sau lưng. Cậu nghiến chặt răng, cố gắng kiềm chế sự sốt ruột, khó chịu đang xâm chiếm toàn bộ cơ thể.

“Ê.” Yuta khẽ gọi Yosuke ngồi ở bàn bên cạnh. “Tao muốn nhờ mày cái này.”

Yosuke quay sang đáp lại đầy lo lắng. “Chuyện gì? Sao mặt mày nhợt nhạt thế?”

“Mày nhắn cho thằng Yamada bên trường Nishi và thằng Takahashi bên trường Kita, bảo với bọn nó là ‘hiện tại điện thoại của Tsuda Yuta đang bị hỏng’ hộ tao với.”

“Mày có hẹn gì với chúng nó à?”

“Làm gì có.”

“Thế sao lại phải nhắn?”

“Tại vì điện thoại của tao không nhắn tin được. Tao sợ bọn nó lo lắng cho tao.”

Yosuke nhăn mặt. “Mày cần gì phải làm vậy. Không nhắn được cho mày, bọn nó sẽ kệ thôi.”

“Này, hai em kia.” Trên bục giảng, thầy giáo nghiêm khắc nhắc nhở. Cả hai rụt cổ lại. Yosuke cũng cất điện thoại đi.

Mồ hôi Yuta lại vã ra. Đành đợi đến khi tan học vậy. Hết tiết năm phải phi ra ngoài thật nhanh. Chỉ cần tới cửa hàng điện tử trước cửa nhà ga thì tha hồ lựa chọn điện thoại của các hãng khác nhau.

Yuta nuốt nước bọt. Không, mình không thể đợi thêm năm phút được. Chắc chắn rất nhiều đứa bạn đang khó chịu vì không gửi được tin nhắn cho mình. Trong số đó hẳn phải có những tin nhắn vô cùng quan trọng.

Nỗi bất an không kiểm soát nổi ập đến. Lần đầu tiên Yuta rơi vào tình cảnh như thế này.

Yuta nhét hết sách vở vào cặp, nhẹ nhàng khoác lên vai.

Yosuke trợn mắt lên nhìn. “Này, đừng có bỏ về giữa chừng như thế.”

Yuta chẳng thèm đáp lại. Cậu thừa lúc thầy giáo quay lên bảng, lom khom chạy về phía cánh cửa cuối lớp. Vài đứa trong lớp trông thấy, mắt tròn mắt dẹt.

Yuta khẽ khàng mở cửa và đi ra hành lang. Thầy giáo đã không phát hiện ra. Yuta biết rõ, nếu không hành động dứt khoát, ngược lại sẽ càng dễ bị thầy tóm.

Cậu rời khỏi trường, lao như bay lên xe buýt.

Chuyện này kỳ lạ thật. Yuta vừa bấm điện thoại mới vừa nghĩ.

Đâu đến mức mình phải trốn học để đi mua điện thoại nhỉ. Bình tĩnh nghĩ lại, Yuta thấy mình không cần thiết phải chiến đấu vật vã, khổ sở từng giây, từng phút như thế.

Mua được điện thoại rồi, Yuta nhắn tin ngay cho đám bạn. Cậu giải thích rằng điện thoại của mình bị hỏng, xin lỗi vì việc liên lạc bị gián đoạn. Nhưng phản ứng của bọn bạn lại khá thờ ơ, phần đông chúng nó chỉ đáp “À thế à.”

Chỉ có duy nhất Yuri cùng chỗ làm thêm với Yuta nhấn lại rằng “Tớ hiểu cảm giác đó” khiến Yuta cảm thấy cuộc đời được cứu rỗi.

“Lúc làm mất điện thoại, tớ khủng hoảng luôn.”

Mình mà đánh mất điện thoại bây giờ chắc ngất.

“À mà Tsuda này, tối nay đội làm thêm rủ nhau đi hát karaoke đấy. Cậu có đi không?” Yuri hỏi.

“Đi chứ, đi chứ.” Yuta gật đầu ngay tắp lự.

“Tsuda quảng giao nhỉ.” Yuri nhướn miệng cười.

Yuta chưa từng từ chối bất cứ lời rủ rê đi chơi nào. Cậu không thể từ chối các cuộc vui.

Yuta được giao cho nhiệm vụ rán khoai tây trong bếp của cửa hàng bánh Hamburger. Công việc của cậu rất đơn giản, chỉ cần làm đúng theo tờ hướng dẫn có sẵn. Cậu lén bỏ điện thoại vào trong túi, rảnh ra được vài giây là cậu lại kiểm tra tin nhắn.

Hộp thư đến nhấp nháy. Yuta tò mò không biết người gửi là ai, cậu mở điện thoại ra xem. Là ông bác Irabu.

“Hôm nay trời đẹp nhỉ”

Yuta không biết phải đáp lại như thế nào. Cậu quyết định mặc kệ.

Một phút sau, lại là tin nhắn của Irabu.

“Ngày mai trời cũng nắng thì tốt biết bao.”

Chắc ông ta đang hí hửng vì đã biết sử dụng điện thoại đây mà.

“Ngày kia trời cũng nắng thì tốt phải biết.”

Tin nhắn được gửi đến liên tiếp. Lớn rồi mà còn làm gì vậy?

“Ngày kia trời cũng nắng thì thích nhỉ.”

Phát chán với ông bác sĩ dở hơi, Yuta không thèm nhấn lại. Nếu là bà chị Mayumi, cậu đã trả lời ngay và luôn rồi.

Công việc kết thúc lúc sáu giờ. Yuta đi thẳng tới quán Karaoke. Cậu nhấn qua loa cho mẹ một tin “Con không ăn tối”. Người phát minh ra điện thoại di động mới vĩ đại làm sao. Chỉ cần một phía nhấn tin là đã có thể thông báo tình hình cho người kia.

Một người anh họ của Yuta từng nói với cậu rằng “Hồi anh học cấp ba, chẳng ai có điện thoại di động đâu.” Học sinh cấp ba ngày xưa, mỗi lần về nhà muộn lại phải gọi điện thoại cho bố mẹ ư? Phiền phức thật.

“Tsuda, cậu sẽ hát đầu tiên.” Yuri hô lên.

Thực ra Yuta muốn khi mọi người nhập cuộc dần rồi cậu mới hát nhưng nếu nói thẳng như vậy cậu sợ bạn bị méch lòng. Thế nên cậu đã mạnh dạn đứng dậy và cầm lấy micro. “Yeah.”

“Bis bis.” Tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên không ngớt.

“Có bài mới của Hirai Ken chưa nhỉ?” Yuta hỏi.

“Không đùa đấy chứ? Cậu đã hát được bài đó rồi à?”

Yuta thử tìm kiếm thì thấy bài hát đã có trong danh sách những bài được yêu thích. Ca khúc mới vừa được phát hành, chắc hẳn đây cũng là lần đầu bọn bạn nghe thấy bài này. Yuta bắt đầu cất tiếng hát, cậu thấy rõ bạn bè mình ngạc nhiên ra sao. Kể cũng khoái thật.

Yuta bao giờ cũng là người sành karaoke nhất. Hễ có đĩa đơn mới, cậu sẽ mua ngay và nghe rồi tập luyện không biết bao nhiêu lần. Số tiền cậu bỏ ra để mua chỗ CD đó không hề lãng phí hay vớ vẩn, đổi lại cậu được bạn bè kính nể. Chính vì vậy cậu không thể từ bỏ thói quen này.

Hát xong, Yuta lại nói đùa mấy câu kèm vài “pô” tạo dáng. Bí quyết gây được thiện cảm với mọi người là cần thêm thắt chút hài hước.

“E, Tsuda, nhớ cho tao mượn CD đấy nhé.”

Ở đây, Yuta cũng rất được tín nhiệm. Thực ra, Yuta thấy phiền nhưng vì cậu không muốn bị đánh giá là một thằng “kiết xu” nên vẫn tươi cười

đáp lại “được chứ”.

Hôm nay có một gương mặt mới. Một thằng nhóc được mọi người gọi là Kouji, mặc bộ đồng phục trường tư có phần lòe loẹt. Được một đứa con gái chuyển cho micro, nó đã chọn hát bài mới nhất của nhóm Gospellers.

Yuta vẫn chưa mua CD mới của nhóm này. Tự nhiên cậu thấy hốt hoảng.

Chưa kể thằng Kouji còn đi đôi giày thiết kế mới nhất của hãng Nike. Đó là đôi giày được giới thiệu trên tạp chí thời trang, Yuta hôm nay cũng mới được tận mắt thấy lần đầu.

Mình phải mua một đôi mới được. Nhưng chắc phải tầm hai mươi nghìn yên chứ ít gì.

Mình sẽ làm thêm nhiều hơn. Chỉ cần một ngày làm thêm một tiếng là mình có thể mua được quần áo mới, giày mới rồi.

Kouji đến bên cạnh Yuta. Nó vỗ vai và gọi “Tsuda”, làm như thân thiện lắm. “Cho tao xem đồng hồ mày đang đeo đi.” Kouji nắm lấy tay trái Yuta. “G-Shock Anniversary Models. Cổ lỗ sĩ quá rồi.”

Yuta không hiểu vì sao thằng Kouji lại lôi chuyện này ra để nói. Cậu nhìn sang tay Kouji thấy nó đeo đồng hồ cùng hiệu G-Shock nhưng là Model Diver được coi là hàng hiếm.

“Mày cũng cổ lỗ sĩ chứ kém gì?” Yuta rất tức giận nhưng cũng cố gắng kiềm chế bớt.

“Thế mày mặc quần jeans gì vậy?” Kouji tiếp tục công kích khiến Yuta phải gỡ tag và móc quần áo ra xem. “Xì, hãng Levi Vintage đấy.”

Yuta vừa nói xong, thằng Kouji lại khoe ra một hãng đồ jeans còn xịn hơn. Lần tới Yuta phải mặc của hãng đó. Kém miếng khó chịu. Mình sẽ đến một cửa hàng quần áo cũ ở Shibuya và mua cho bằng được món đồ

vintage còn xịn hơn cả của nó.

Đến kỳ nghỉ đông, ngày nào mình cũng sẽ đi làm thêm. Những thứ mình có phải oách hơn của những đứa xung quanh.

“Tsuda oi, cậu đi trượt tuyết bao giờ chưa?” Một cô bé quay sang đổi chủ đề khác.

“Tớ chưa từng trượt tuyết bao giờ.”

“Hừm, bọn tớ định lần tới làm một tour trượt tuyết đấy.”

“Tớ sẽ đi. Bắt đầu luôn thôi.” Yuta liền đáp.

Mình sẽ đến nhà bà và bí mật xin bà tiền tiêu vặt. Cứ bảo với bà học sinh cấp ba phải chi tiêu nhiều là bà cho ngay ấy mà.

Hôm sau, Yuta đến bệnh viện, thấy Irabu phùng má lên hỏi.

“Tại sao nhóc không trả lời tôi?”

Hình như ông bác Irabu không thích bị Yuta bơ đi, không trả lời tin nhắn của ông ta.

Tối qua, cậu kiểm tra tin nhắn chưa đọc, thấy hơn một trăm tin nhắn. Cậu đã có dự cảm chẳng lành, mở ra xem, hóa ra tin nhắn của ông bác Irabu.

“Tôi chuẩn bị vào bồn tắm đây.”

“Tắm xong rồi.”

“Bữa tối tôi ăn món bò băm viên.”

“Mẹ tôi mắng ‘không được bỏ thừa lại cà rốt’.”

Mình biết trả lời thế nào với đống tin nhắn như thế này đây? Ông bác là người lớn rồi phải không? Sao ông bác ngần này tuổi còn chưa kết hôn vậy?

“Thì cháu bận học và đi làm thêm mà.” Yuta đáp mặc dù trong lòng

cậu thấy chuyện này thật điên rồ.

“Nhóc không thấy thật quá đáng khi không thèm nhắn lại cho tôi lấy một tin à?”

Tâm trạng này Yuta hiểu hơn ai hết. Yuta cũng từng bị như vậy khi cậu gửi năm tin nhắn mà sau một tuần mới được hồi đáp. Cậu cũng từng nghĩ thật không công bằng khi mình luôn trả lời tin nhắn ngay lập tức còn đối phương thì không.

“Cháu xin lỗi...” Thấy phiền phức nếu cứ đòi co tiếp nên Yuta đành cúi đầu tạ lỗi.

“Thôi khỏi. Đằng nào tôi cũng chán điện thoại rồi.” Irabu gãi cổ.

Yuta nhìn lên bàn, quả đúng là những chiếc điện thoại đã không còn ở đó thật. Hình như ông bác Irabu cũng không cất nó trong túi.

“Bác sĩ, điện thoại bác để đâu hết rồi?”

“Trong ngăn kéo chứ đâu.” Irabu hất hàm. “Nghĩ kỹ lại, điện thoại di động chẳng có ý nghĩa gì khi không ai gọi điện đến.”

Nói xong, mặt ông bác Irabu hiện vẻ rầu rĩ. Lại có người không có lấy một ai để liên lạc ư?

“Bác sĩ, lúc nào rảnh, cháu và bác nhắn tin cho nhau nhé?”

Yuta thấy đồng cảm với tâm trạng của Irabu nên trót lỡ miệng.

“Thật chứ?” Mắt Irabu đột nhiên sáng rực. “Vui quá, vui quá.” Irabu nắm lấy tay Yuta, lắc lắc thật mạnh.

Yuta vẫn chưa hiểu mình đến bệnh viện để làm gì.

Ngày hôm đó cậu lại bị tiêm. Bà chị Mayumi mặt vẫn lạnh tanh như thường lệ.

Tiêm xong, lựa lúc ông bác Irabu không có ở đó, Yuta bèn hỏi.

“Chị y tá, chị đã có bạn trai chưa?”

Mayumi không đáp chỉ quay sang liếc xéo Yuta một cái.

“Lần tới chị đi hát karaoke với em không?” Yuta chu môi, giọng nói pha chút hài hước.

Mayumi cất ống tiêm và thuốc vào trong tủ.

“Chú mày rất cô độc phải không?” Mayumi cười khẩy nói.

Yuta giật bắn mình.

“Sợ bị lật tẩy mà cũng bạo mồm nhỉ?”

“A, ghét ghê, bà chị. Chị tưởng thật hả? Em chỉ nói đùa một tí thôi.”

“Chú mày vã đầy mồ hôi ra kia.”

“Em toát mồ hôi hồi nào đâu. Chị nói gì em chẳng hiểu?” Yuta cố gượng cười nhưng mặt lại méo xệch.

“Mấy đứa cấp ba thời nay, mệt với tụi mày ghê.”

Mayumi ngồi xuống ghế và châm điếu thuốc. Bà chị lại bắt tréo chân và cặp đùi trắng nõn lại hiện ra. Mayumi uể oải nhìn làn khói bay lờn vờn trong không khí.

3.

Một thằng bạn khác lớp tới nhờ Yuta giúp một chuyện. Nó hỏi liệu Yuta có thể sao giúp cuộn băng chứa đoạn nhạc BGM dùng vào hôm tại nó tổ chức tiệc hay không.

Đương nhiên Yuta nhận lời ngay. Cậu chỉ cần chọn các bản nhạc hay trong số những CD mình có sẵn, nếu không đủ, đi mua thêm cũng được. Mặc dù nó tốn của cậu những mười nghìn yên nhưng cậu thấy vui vì đã mở rộng thêm mối quan hệ với đám bạn cùng khóa.

Ở chỗ làm thêm, Yuri cũng hỏi mượn chiếc đồng hồ cậu đang đeo.

“Tớ muốn mượn vì những đứa khác sẽ lác cả mắt lên nếu tớ đeo đồng hồ của Tsuda.”

Tâm trạng Yuta trở nên tốt hơn, cậu đã bổ sung thêm cho bộ sưu tập đồng hồ G-Shock. Cậu cũng cho thằng Kouji mượn cả chiếc quần jeans dead stock^[1]. “Xịn ghê.” Nó trầm trồ nể phục.

Ban đầu ông bác Irabu rất nhiệt tình, gửi cho Yuta vô vàn tin nhắn nhưng sau đó thì thôi, bởi vì Yuta đã chỉ cho Irabu vài trang “hẹn hò qua mạng”. Ông bác khai gian mình là “bác sĩ trẻ trung hai sáu tuổi” và hình như rất được các cô gái mến mộ.

Ông bác còn nhờ Yuta tư vấn cho nữa. “Các cô gái đều nói ‘em muốn gặp anh’. Nhóc bảo tôi phải làm thế nào bây giờ?”

Đương nhiên Yuta phải cảnh báo “bác sĩ nên dừng lại thì hơn”.

Có lần mẹ cậu hỏi: “Ở bệnh viện con được tư vấn tâm lý như thế nào

vậy?”

Tư vấn tâm lý ư? Yuta chưa từng nghĩ về nó bao giờ. Trong đầu cậu chỉ biết mỗi việc nhờ đó mình có thể trốn học.

Vẫn như thường lệ, một ngày cậu tiếp tục nhẩn khoảng hai trăm tin. Nó là thứ không thể thiếu với cậu giống như việc người ta phải hít thở không khí hằng ngày.

Vào một ngày thứ Bảy đẹp trời, cậu được những ba nhóm bạn rủ đi chơi.

Sau khi giờ học vào buổi sáng kết thúc, Yuta sẽ cùng với nhóm Mikki, bạn thân của cậu hồi cấp hai xem trận đấu tranh giải J League^[2], chiều tối sẽ chơi mật chược với tụi Yosuke, cùng lúc đó mấy đứa ở chỗ làm thêm cũng rủ cậu thi đại hội karaoke.

Yuta không định bỏ bất cứ cuộc vui nào. Bạn đã mất công mời, Yuta không nỡ lòng từ chối.

Chưa kể, cậu còn rất tự hào khi lịch trình của mình dày đặc. Quyền sở tay cá nhân trắng xóa sẽ khiến Yuta thành ra bất an.

Yuta bảo với Yosuke: “Mày tìm thêm một đứa đi, ta chơi rút hai thôi nha.”

“Phiền quá.” Yosuke cau có. “Tao sẽ gọi thằng Tetsu ở lớp 5, mày không cần đến cũng được.”

“Đừng nói thế chứ. Tao cũng muốn chơi mà.” Yuta nằn nì, xoa dịu.

Tan học, Yuta lên xe buýt đi về hướng nhà ga.

“Tớ đang đến đâyyy.” Cậu nhắn tin cho Mikki. Yuta thấy có tin nhắn mới mình quên chưa đọc. Cậu mở ra, là của ông bác Irabu.

“Trưa nay tôi đã ăn cơm trứng cuộn omurice.”

Đúng là cái ông rảnh quá hóa rồi hơi. Yuta thực sự bất ngờ khi trên đời này lại có một người lớn như vậy.

Thấy người rung rung lắc lắc, Yuta tưởng do xe buýt ai dè là một ông bác trung niên đập vào vai.

“Không được sử dụng điện thoại di động trong xe đâu nhóc.”

“A, nhưng cháu chỉ gửi tin nhắn thôi mà.”

“Sóng điện từ sẽ không tốt cho tim của người phải gắn máy tạo nhịp tim...”

Ở đây có người nào như vậy ư? Yuta định “bật” lại nhưng vì những người lớn khác cũng đang nhìn Yuta bằng ánh mắt khó chịu nên cậu đành phải tắt nguồn và gấp điện thoại lại.

Không biết mình có đến được chỗ hẹn đúng giờ để gặp Mikki không nhỉ? Yuta thấy lo lo. Mikki đã hẹn gặp nhau ở chỗ bán vé lúc một giờ rồi cả bọn sẽ đi mua vé xem bóng đá nên cậu phải có mặt đúng giờ.

Mồ hôi rịn ra trên trán Yuta. Cậu lấy tay quạt ngang. Những giọt mồ hôi lạnh toát khác hẳn mồ hôi mọi ngày.

Mình bị làm sao vậy nhỉ? Yuta cảm thấy mạch đập nhanh hơn, cảm giác vội vã, bồn chồn dâng lên cổ họng.

Có mặt ở ga lúc một giờ, một giờ. Cậu lẩm bẩm trong miệng.

“Á.” Nhà ga có hai cửa. Cậu lại quên chưa hỏi Mikki là cửa Đông hay cửa Tây rồi.

Ồ không. Lần trước họ gặp nhau ở cửa Đông nên nếu cậu ấy không nói gì thì chắc vẫn gặp ở đó.

Yuta mở điện thoại ra định xem thì thấy ông già ngồi chếch chếch đang lờm mình. Cậu tắt lưới rồi cất điện thoại vào túi.

Không thể nào bình tĩnh lại được. Mình sẽ nhắn tin hỏi lại chỗ hẹn, thế là xong thôi mà.

Yuta nhìn đồng hồ. Vì vẫn còn thoải mái thời gian nên cậu đã quyết định xuống giữa chừng.

Vừa xuống xe cậu bèn gọi ngay cho Mikki.

Nhưng điện thoại đã tắt nguồn. Có lẽ Mikki đang trên xe buýt.

“Tớ, Tsuda đây. Cậu hẹn tớ ở cửa Đông nhỉ? Gọi điện hay nhắn lại cho tớ nhé.” Cậu gửi tin nhắn thoại.

Ông bà người lớn nào đã nghĩ ra việc cấm sử dụng điện thoại di động trên tàu xe vậy? Không liên lạc được thì có ý nghĩa gì? Chẳng phải giá trị của điện thoại di động là có thể liên lạc được mọi lúc mọi nơi hay sao?

Yuta bắt xe buýt đi tiếp. Hễ cậu nhìn vào màn hình chờ của điện thoại là y như rằng lại bị người lớn nhắc nhở.

“Quý khách không được sử dụng điện thoại đâu.”

Lần này là bác tài. Nham hiểm thật. Lại còn theo dõi người ta qua gương chiếu hậu nữa cơ đấy.

Yuta tức tối tắt nguồn. Cậu nắm chặt điện thoại trong tay và lơ đãng ngó xem khung cảnh bên ngoài cửa xe buýt. Tay trái Yuta bắt đầu run run, cơn ợ hơi trào lên đến tận cổ.

Bản thân Yuta cũng cảm nhận rõ ràng sự khác lạ trong cơ thể. Chỉ cần điện thoại không bật nguồn, Yuta sẽ cảm thấy bất an khó kiểm soát. Mặc dù cậu đã cố ngiên chặt răng nhưng không chắc có thể kiềm chế nổi quá một phút.

Yuta lại xuống xe và mở điện thoại ra kiểm tra.

“Tôi đã ăn Chocolate Parfait tráng miệng đấy.” Tin nhắn từ ông bác Irabu.

Aaaa. Yuta thầm hét lên, cậu giậm mạnh chân xuống đất.

Cậu quyết định chạy đến nhà ga. Có khả năng cậu sẽ đến muộn giờ

hẹn nhưng cậu sợ phải tắt nguồn điện thoại.

Yuta vừa chạy vừa gọi điện cho Mikki. Điện thoại của Mikki vẫn tắt nguồn.

Cậu nhìn thấy một chiếc xe đạp trên vỉa hè. Nhìn qua cậu cũng biết đó là một chiếc xe các bà nội trợ hay dùng. Nó bị vứt ở đó, khóa xe đã bị hỏng. Không ngần ngại, Yuta leo lên xe. Cậu đạp như bay đến nhà ga.

Trên đường đi, cậu bắt gặp xe cảnh sát. Yuta cố tình không nhìn vào chiếc xe. Nhưng chẳng biết có phải do sự đáng ngờ hiện rõ qua hành động hay không mà chiếc xe cảnh sát quay đầu lại, cảnh sát trên xe thông báo qua loa, yêu cầu Yuta dừng lại.

Đương nhiên Yuta bỏ chạy. Cuộc rượt đuổi bắt đầu.

Tại sao lại thành ra thế này? Mình có phải thành phần bất hảo hay bị biến chất đâu? Mình chỉ là một thằng học sinh cấp ba đang vội vã đến gặp bạn thôi mà?

Yuta bị tóm sống. Cậu khai thật rằng mình sắp bị trễ giờ hẹn nên đã mượn tạm mà không xin phép chiếc xe đạp bị vứt chỏng chơ bên đường. Nhưng chẳng có điều lệ nào ghi là “mượn” trong trường hợp này cả nên Yuta bị dẫn đến sở cảnh sát gần nhất.

Ngồi ở ghế sau xe cảnh sát, Yuta mở điện thoại ra kiểm tra tin nhắn.

“Tôi đã uống hồng trà của hãng Dazzling.”

Yuta ôm đầu. Ông bác Irabu có đang làm việc không đấy? Bằng cách nào ông bác đó lớn lên và trưởng thành như bây giờ được nhỉ?

Cảnh sát đồng ý không liên lạc về trường học nhưng họ yêu cầu phải có người nhà đến đón về.

Yuta nói dối rằng bố mẹ cậu đều đang đi làm nên cậu đã nhờ bà tới. Bà cậu đi taxi đến và bảo “Bà không giấu mẹ cháu chuyện này được đâu.” Trông mặt bà rất u ám, náo nề.

Thế nào cũng được, miễn cháu thoát khỏi chỗ này.

Yuta chạy vội đến sân vận động. Lúc đến nơi có lẽ trận đấu đã kết thúc rồi nhưng Yuta không thể để bạn nghĩ sai về mình. Nhất định họ đã lo lắng cho mình lắm đây vì đợi mãi không thấy mình đến chỗ hẹn mà.

Yuta kiểm tra điện thoại rất nhiều lần nhưng không hề có tin nhắn hay tin nhắn thoại của Mikki. Cậu gọi cho Mikki thì chỉ thấy điện thoại tắt nguồn.

Có khi nào cậu ấy gặp tai nạn không nhỉ? Yuta không quen những người đi cùng Mikki nên không biết số điện thoại của họ.

Lúc Yuta đến sân vận động, quả nhiên trận đấu đã kết thúc, khán giả đang chuẩn bị ra về.

Cậu đứng nép vào một góc ở cửa chính tìm bạn mình nhưng không nghĩ có thể tìm ra Mikki giữa mười nghìn người như thế này.

Yuta lại nhìn điện thoại nhưng nó không chịu đổ chuông. Cậu thấy chiếc điện thoại của mình giống như xác một con côn trùng khổng lồ, vô dụng.

Hay điện thoại của mình bị hỏng chức năng nhận cuộc gọi đến? Yuta còn nghĩ đến cả trường hợp này.

Cậu gọi cho Yosuke, nhờ cậu ta gọi điện cho mình. Điện thoại đổ chuông, vẫn kết nối được bình thường.

“Điên quá cái điện thoại này.” Mặc dù kêu than như vậy nhưng Yuta lại cảm thấy yên tâm hơn. “À này, chỗ bọn mình vẫn chơi mạt chược đang sửa nên bọn tao đã ra cửa hàng Tetsu biết. Bọn tao bắt đầu trước, mày gần đến nơi thì gọi điện nhé.” Yosuke thông báo cho Yuta tên nhà ga ở gần đó.

Yuta lại lên tàu điện để quay trở về.

Trên tàu, cậu kiểm tra điện thoại rất nhiều lần. Hộp thư đến vẫn có tin nhắn nhưng chỉ toàn là bạn tin nhắn, bạn trên mạng mà thôi.

Điện thoại đổ chuông. Yuta mở máy nghe. Hóa ra là Yuri.

“Địa chỉ hàng karaoke hôm nay ấy, bọn tớ đã quyết được rồi nên tớ gọi báo cho cậu.”

Nghe thấy giọng nói của Yuri, Yuta trở nên vui sướng quá đỗi. Đúng là cậu vẫn kết nối được với bạn bè.

“Ở đó có mang đồ vào được không? Nếu được tớ sẽ rẽ qua cửa hàng và mang khoai tây hay bánh Scone hay nho Gamay đến.” Yuta liên thoắt.

“Ồ, không phải bánh hamburger ư?”

“Tớ để Yuri béo thì sẽ có lỗi với đám fan của cậu lắm lắm.” Yuta miệng dẹo queo. “Cậu nói gì cơ? Sau khi tớ đã chén ba bát cơm bò của tiệm Yoshinoya á? Nếu vậy thì no rồi còn đâu.” Yuri cười như nắc nẻ. Cả hai bắt đầu quay ra chọc ghẹo nhau. “Cậu không đùa đấy chứ? Cậu thêm ăn đồ chua á? Yuri, cậu gay to rồi.”

“Này, ổn quá.”

Yuta bị tóm lấy cánh tay. Cậu quay ra, thấy một gã thanh niên trẻ có vẻ bặm trợn.

“A, em xin lỗi ạ.” Yuta xuống nước xin lỗi. “Yuri, thế thôi, gặp cậu sau nhé.” Yuta tắt máy.

“Mày dám chọc ghẹo con gái nhà người ta qua điện thoại hả?”

Bọn chúng có ba tên. Trông đứa nào đứa nấy đều bất hảo. Yuta sợ nhũn người. Cậu nhìn xung quanh, tất cả hành khách trên tàu đều giả bộ như không thấy.

Yuta bị giật mất điện thoại.

“Ồ, bọn mày, điện thoại mới tinh này.” Một thằng nói và đút điện thoại vào áo da.

Đến ga, ba thằng lũ lượt xuống tàu.

“Đội đã, trả lại đây.” Yuta đuổi theo bọn chúng. Cậu chạy xuống cầu thang, ra tận bên ngoài nhà ga.

Ba thằng vừa đi vừa thỉnh thoảng ngoái lại nhìn Yuta. Chúng đi về phía bãi đỗ xe. Nếu cứ chạy theo ba thằng này mãi chắc chắn mình sẽ bị trấn tiền. Mình đã định đi xem bóng đá sau đó chơi mạt chược rồi đi hát karaoke rồi. Hiện trong túi đang có hai mươi nghìn yên.

Điện thoại chỉ có mười yên.

Ồ, lại phải mua cái khác à? Mặc dù rất phiền nhưng nếu cứ ngoan cố với bọn kia khả năng cao sẽ bị cho ăn đòn. Bị đánh trọng thương thì còn gì là đời nữa.

Yuta quyết định bỏ cuộc. Cậu quay gót chạy lại phía nhà ga. Tới ga trung tâm, cậu tìm một cửa hàng điện tử và định mua một chiếc điện thoại mới. Ghi vào giấy là bị cướp thì rắc rối nên cậu điền là đánh mất. Tiền phí mất hai nghìn yên. Gì chứ những thứ liên quan đến điện thoại, Yuta khá rành.

Yuta lại phải mua điện thoại mới. Số điện thoại cũ cậu tạm cất và được cấp cho một số mới.

Phải sang tháng sau cậu mới dùng lại được số cũ. Vì vẫn còn khoản tiền chưa trả khi dùng số cũ nên cậu phải thanh toán hết nếu không cửa hàng điện thoại sẽ không làm thủ tục cho cậu.

Sao hôm nay đen thế không biết. Yuta thấy mọi thứ xung quanh mình thật u ám.

Mình làm sao có thể sống mà không có điện thoại cho tới tận thứ hai tuần sau đây? Tay trái Yuta run bần bật.

Biết ra cơ sự này mình đã quyết đấu một phen với đám bất hảo kia rồi. Nếu biết trước thế này mình đã phát huy sức mạnh tiềm tàng mà

chính mình có lẽ cũng phải ngạc nhiên vì nó.

Yuta lao vào buồng điện thoại công cộng ở phía trước nhà ga. Phải liên lạc ngay cho Yosuke và Yuri mới được.

Nhưng Yuta lại không biết số điện thoại của hai người họ bởi vì tất cả đều được lưu lại trong bộ nhớ điện thoại.

Gay go rồi đây. Phải đến tận nơi rồi. Kiểu gì cũng bị muộn cả hai cuộc hẹn. Chắc mọi người lo lắng cho mình lắm.

Yuta thở gấp gấp, ngực cậu đau nhói như có thứ gì đang cắm vào. Cơ thể kiệt quệ. Cậu có cảm giác khung cảnh trước mắt như bị biến dạng, bị bẻ cong.

Yuta lên tàu điện và đi đến ga nơi chắc chắn tụi Yosuke đang chơi mặt chược. Cậu rút điện thoại khỏi túi nhưng chợt nhận ra nó đã vô tác dụng. Mặt cậu méo xệch.

Chết dở, mình lại quên không hỏi tên cửa hàng là gì rồi.

Nhóm Yuta không bao giờ hẹn trước hay bàn bạc trước, chỉ báo nhau những thông tin cần thiết qua điện thoại.

Yuta vừa đi vừa tìm kiếm cửa hàng. Hễ thấy tấm biển nào có đề chữ mặt chược cậu liền vào bên trong ngó xem có bạn mình ở đó không nhưng đây là con phố có đông học sinh, sinh viên nên hàng quán kiểu này được mở ra rất nhiều.

Hay đến chỗ Yuri? Gì thì gì Yuta cũng muốn gặp được một gương mặt thân quen nào đó.

Yuta lại lên tàu, đi thêm một ga nữa tới khu phố vui chơi giải trí và tìm đến quán karaoke Yuri chỉ cho.

Phòng nào ấy nhỉ? Chẳng liên lạc được thì có trời mới biết tụi Yuri đang ở đâu. Yuta thử ngó vào trong các phòng qua tấm cửa kính nhưng vẫn không tìm thấy Yuri.

Cậu đành phải ra quầy và mô tả hình dáng của nhóm Yuri cho nhân viên. “Hôm nay là tối thứ Bảy, từ chiều tối các phòng đều kín hết nên cũng có thể nhóm bạn của cậu đã bỏ sang quán karaoke khác rồi cũng nên”, nhân viên trả lời.

Họ phải đổi gấp sang hàng khác vì hết chỗ ư? Nếu là bình thường, chắc chắn họ đã nhấn vào điện thoại cho Yuta rồi.

Yuta bực mình, cậu cảm thấy bất lực, muốn hét lên thật to. Ai đời có ba lịch hẹn đi chơi trong ngày, mà đến bây giờ vẫn chưa gặp được bất cứ ai.

Bất chợt, Yuta nhớ ra cậu biết số điện thoại nhà Mikki nên đã chạy ra bật điện thoại công cộng và thử gọi cho cậu ấy. Vì Mikki là bạn thân của Yuta đã lâu nên Yuta nhớ được số điện thoại nhà riêng.

“Ồ, Yuta đấy à. Hôm nay sao cậu không đến?” Mikki nhấc máy và từ tốn hỏi.

“Tớ xin lỗi vì không thể đến được nhé. Tớ trộm xe đạp đi cho kịp ai ngờ bị cảnh sát tóm.”

“Đen đũi nhỉ.” Tiếng Mikki cười ở bên kia đầu dây.

“Tớ đã gọi cho cậu không biết bao nhiêu cuộc. Cả nhắn tin nữa.”

“Xin lỗi nha. Hôm nay tớ lại quên không mang điện thoại theo.”

Yuta ghen lời, không nói thêm được câu nào. Vậy mà cậu ấy cũng đi ra ngoài được, như không có chuyện gì xảy ra?

“Trận đấu bóng hôm nay thế nào?”

“Tớ có đi xem chứ. Không thấy cậu nên tớ vào xem cùng mấy đứa trong trường thôi.” Mikki đáp tỉnh queo.

Cậu ấy không lo lắng cho mình chút nào ư?

“Sao không nhắn tin vào điện thoại cho tớ hay làm gì hỏi han tớ?” Yuta tức tối.

“Tớ đã bảo là quên điện thoại rồi mà.”

“Thì mượn của người khác đi chứ.”

“Sao cậu lại nổi cáu với tớ? Chỉ là lỡ hẹn thôi mà.”

“Chỉ là ư...?”

“Lần tới có trận khác lại cùng đi xem cũng được mà?”

Mikki vẫn thản nhiên như thể cậu ấy chỉ để quên cái ô nhựa ở đâu đó.

Yuta cúp máy, tiếp tục đi lang thang trên phố. Cậu dừng lại cổ chiếc áo khoác dạ, đưa tay lên miệng hít thở một hơi thật sâu.

Tay cậu vẫn nắm chắc chiếc điện thoại dù nó chẳng có tác dụng gì.

Hôm nay Yuta cũng không gặp được Yosuke và Yuri. Yuta buồn bã, chán nản một phần vì thấy áy náy do đã lỡ hẹn với các bạn, một phần vì chỉ mình cậu lẻ loi không tham gia được bất cứ cuộc vui nào.

Cậu thấy đầu ngâm ngẩm đau. Các cơ quan nội tạng bên trong hình như đang biểu tình. Yuta dừng lại và nôn ra một góc đường. Có thứ gì chua chua dâng lên trong cổ họng. Cậu rưng rưng nước mắt.

Đến tận thứ Hai mới có thể kết nối lại bình thường. Yuta không thể liên lạc với các bạn của cậu. Yuta phải khổ sở, chống chọi với cảm giác cô độc như thể một mình cậu bị vứt bỏ ở vũ trụ xa xôi.

[1] Đồ mới, chưa dùng.

[2] Giải bóng đá vô địch quốc gia Nhật Bản.

4.

Số tin nhắn Yuta gửi đi trong một ngày đã vượt ngưỡng ba trăm.

Yuta không rời điện thoại nửa bước. Trong giờ học, cậu thậm chí chẳng thèm nghe giảng, chỉ miệt mài bấm điện thoại.

Thứ Bảy tuần trước, cậu có hẹn với ba nhóm bạn nhưng rốt cuộc lại chẳng gặp được ai. Không liên lạc được với mọi người cứ cô đơn thế nào ấy, Yuta nghĩ.

Nhưng thứ khiến cậu sốc hơn là thái độ dửng dưng, chẳng ai buồn quan tâm đến cậu.

Không chỉ riêng Mikki mà cả Yosuke hay Yuri cũng thế.

Sáng Chủ Nhật, sau khi gọi điện giải thích lý do vì sao không thể đến chơi mặt chược được và kèm theo một lời xin lỗi, cậu nghe Xosuke trả lời: “Ồ, không sao đâu. Đã có thằng Tetsu bên lớp 5 rồi.” Yosuke, nó còn không buồn đếm xỉa gì đến mình.

“Thằng Tetsu chết giẫm kia, tao sẽ ù cho nó trắng mắt ra. Tuần sau nhất định tao sẽ phục thù.”

Phát hiện ra bản thân lại có thêm thứ để chinh phục, Yuta mừng rỡ khôn xiết, tuyên chiến với giọng đầy thách thức.

Lúc Yuta gọi cho Yuri hình như cậu ta vừa mới ngủ dậy, giọng vẫn còn ngái ngủ, khó chịu. Cậu ta chỉ bảo: “Có sao đâu, việc con con ấy mà. Cậu đâu cần phải xin lỗi thế.”

“Tớ lo không có tớ mọi người lại thấy buồn.”

Yuta chỉ khẽ đưa đẩy thêm câu đó để thăm dò xem ý Yuri thế nào, chẳng ngờ Yuri lại thả cho cậu một câu: “Kouji dẫn theo đám bạn cùng trường tư đến nên tụi tớ đã có bữa tiệc vui tung bừng.”

Điều khiến Yuta bị tổn thương sâu sắc nhất là tụi Yosuke, Yuri, không đưa nào thêm nhắn tin cho Yuta.

“Từ tối hôm qua, điện thoại của tớ không liên lạc được.”

Nói rồi, Yuta xin lỗi vì không thể nghe máy hay trả lời tin nhắn nhưng cả hai đứa tụi nó đều chỉ đáp “À, thế hả?” làm cho Yuta hán hán lời.

Chỉ mình Yuta điên cuồng tìm cách liên lạc với bọn nó thôi, chứ trong đầu bọn nó chẳng có chỗ nào dành cho Yuta, đứa thì mãi chơi mạng chược, đứa thì hát karaoke.

Yuta cứ tưởng cậu là thành viên chủ chốt trong nhóm ấy vậy mà đời không như mơ. Lúc nào mình cũng nhắn tin cho bọn nó, nhưng bọn nó chỉ toàn đọc lướt qua chứ có coi trọng gì đâu.

Trong thoáng chốc, Yuta đã định sẽ không nhắn tin nữa nhưng nỗi sợ phải từ bỏ việc nhắn tin còn to lớn hơn. Nếu như Yuta tiếp tục cần mẫn một mình nhắn tin cho bọn nó, chắc chắn bọn nó không thể tảng lờ sự tồn tại, sự hiện hữu của cậu.

“Này, học cùng lớp với nhau thì mở miệng nói gì đi chứ.” Yosuke đã từng nói với Yuta như vậy.

“Này, không phải sau giờ học tụi mình vẫn gặp nhau ư?” Yuri thắc mắc với khuôn mặt đầy ưu tư.

Còn bố lại mắng Yuta: “Mày mắc chứng nghiện điện thoại mất rồi.”

Dẫu vậy, Yuta vẫn không từ bỏ được thói quen này.

Trừ thời gian ngủ ra, mười sáu tiếng đồng hồ còn lại trong ngày, cậu đều ôm lấy chiếc điện thoại.

“Tôi chán rồi.”

Ông bác Irabu giận dữ như thể một đứa con nít. Yuta vẫn vợ nghĩ “sao dạo này không thấy tin nhắn của ông bác nhỉ”. Hình như ông bác đã tắt nguồn và cho chúng ngủ yên sâu trong ngăn kéo rồi.

“Nghĩ kỹ lại, hẹn hò qua mạng hay bạn tin nhắn đúng thật là phiền phức.”

“Nhưng nó thú vị vì giúp ta tăng cơ hội gặp gỡ mà bác sĩ?” Yuta lập luận.

“Ai muốn gặp chứ. Phiền chết đi được.”

“Bác sĩ không có bạn bè à?”

“Ừ, chẳng có ai.” Irabu từng từng đáp.

Yuta không nghĩ ai có thể chơi được với ông bác sĩ nhưng cậu rất bất ngờ khi thấy ông ta thừa nhận chuyện đó nhẹ như không. Những người xung quanh Yuta, không ai không có bạn. Chỉ cần được hỏi “Cậu có bạn bè gì không?” là có kẻ sẽ bực dọc vì bị hỏi một câu vớ vẩn và đáp “có chứ”. Đối với những cô cậu độ tuổi dưới hai mươi, các mối quan hệ giao lưu, bạn bè như một minh chứng cho sự tồn tại của bản thân. Điều khủng khiếp nhất chính là cô độc.

“Thế bác sĩ thường làm gì vào ngày nghỉ?”

“Gần đây tôi nghiện chơi lắp ghép mô hình nhựa, series xe đua ô tô Tamiya 24/1. Hiện tại tôi đang lắp đồng thời cả Tiger và Lommel đấy. Ê hê hê.”

Irabu nheo mắt mơ màng còn Yuta thì thở ngắn than dài.

“Thực ra, bố cháu bảo cháu ‘mày mắc chứng nghiện điện thoại’ đấy. Có đúng vậy không bác sĩ?”

“Ừm.” Irabu ôm lấy cái cổ béo rồi lại khoanh hai tay. “Cũng có thể. Nhưng có sao đâu? Gây hại gì đâu nào?”

“Vâng...”

“Tôi thuộc trường phái đã không gây hại thì ‘makeno’ thôi.” Irabu bắt đầu ngoáy mũi.

Có hại đấy chứ vì Yuta đã tốn không biết bao nhiêu tiền bạc vào đó mà.

Lại đến giờ tiêm. Mayumi vẫn lãnh đạm như mọi khi. Đầu kim tiêm cắm vào tay Yuta tê buốt. Yuta có cảm giác càng ngày mũi tiêm lại càng đau hơn.

“Chị y tá, chị có bạn bè gì không?” Yuta hỏi trong lúc cậu đang tiêm.

Mayumi từ tốn ngẩng mặt lên đáp.

“Không có.” Thái độ của bà chị Mayumi cũng dừng dừng hết ông bác Irabu.

Nhưng Mayumi khác ông bác Irabu ở chỗ chị ta là một cô gái trẻ, đang trong độ tuổi giao lưu, tụ tập với bạn bè.

“Chị không buồn à?” Yuta hỏi với khuôn mặt đầy quan ngại.

“Buồn chứ.” Mayumi đáp chông lòn.

“Thế tại sao chị lại không có bạn?”

“Một mình thích hơn. Thoải mái nữa.” Mayumi lắc cổ sang trái, sang phải rồi quay sang nhìn chằm chằm vào mặt Yuta.

“Chú mày, thực sự chẳng có đứa bạn nào, đúng không?”

“Làm gì có chuyện đó ạ.” Yuta mở to mắt, bĩu môi. “Bạn, em có đấy, Thứ Bảy, Chủ Nhật tối em có hẹn với bạn đấy?”

“Thế à? Vậy thì tốt.” Mayumi cười khẩy.

Ông bác Irabu và bà chị Mayumi đều ỉn khi không có bạn bè ư? Tại sao chị ta có thể tự tin trả lời “không có” như thế nhỉ?

Giáng sinh đang đến gần vậy mà quyển sổ tay cá nhân của Yuta vẫn trắng trơn.

Vì vẫn là học sinh cấp ba nên có rất ít kẻ rủ người yêu tới khách sạn nhưng đứa nào đứa nấy đều tất bật lên lịch đàn đúm.

Hình như Yosuke sẽ cùng đám con gái bên trường nữ sinh thương mại tổ chức tiệc. Nobuhira và Naoya cũng đã được mời tới dự.

“Bên kia họ có bốn người đấyyy.” Yuta nghe được ba thằng chúng nó bàn với nhau ở hành lang. Cậu vẫn đợi bọn nó rủ mình “Ê, Yuta” nhưng sao ngày đó chưa tới.

Đám Yuri đã lên kế hoạch đi trượt tuyết. Thời gian hẹn trùng với kỳ nghỉ đông nên họ đã đăng ký tour du lịch bằng xe buýt hai ngày một đêm. Yuta tình cờ nghe được khi bọn con gái thì thầm to nhỏ với nhau trong phòng nghỉ giải lao ở chỗ làm thêm.

Yuri cũng chưa nói gì với Yuta cả. Cậu nghĩ có khi mình ưu tiên đi với Yuri hơn đi với đám Yosuke. Nếu đi tour trượt tuyết, một mình cậu có thể tỏa sáng và được mọi người trầm trồ, ngưỡng mộ.

Hết giờ làm, Yuta nán lại một lúc trong phòng nghỉ giải lao và nhập hội với đám Yuri.

“Hôm trước tớ đã mua đĩa đơn của nhóm Mr Children đấy. Nếu cậu thích tớ sẽ copy ra đĩa cho.”

“Thật hả? Cảm ơn nha.”

“Tớ cũng mua cả album của Utada Hikaru nữa. Tien tớ copy luôn một thể cả hai nhé.”

“Cậu tốt bụng quá.”

Hết chuyện. Yuta để ý thấy đứa con gái khác liếc nhìn sang Yuri.

“Thế, chúng ta về thôi nhỉ?” Yuri nói.

“Này, bây giờ các cậu có đi hát karaoke không?”

“Nhưng sắp đến đợt kiểm tra định kỳ rồi.”

Tất cả cùng rời khỏi chỗ làm và đi bộ về phía nhà ga. Lúc đó, Yuta cũng bắt chuyện với đám Yuri nhưng chẳng rôm rả được lâu.

“Này, Yurippe.” Có tiếng của một đứa con trai vang lên. Hóa ra là thằng Kouji. Nó đứng ở đài phun nước trước cửa ga và đang vẫy tay rồi rít. Đằng sau nó là một vài thằng học sinh cấp ba mặc đồng phục trường tư.

“Ta đợi nhau trên tầng hai của Mc Donald’s nhé!”

Kouji làm điệu bộ cào tuyết. Ngay lập tức thấy Yuri nháy mắt với nó.

À, thì ra là vậy ư? Cuối cùng Yuta cũng hiểu ra. Tội Yuri đi với bọn con trai trường tư này.

“Ồ, thế Tsuda cũng đi hả? Tour trượt tuyết dịp Giáng sinh ấy?” Kouji hỏi.

Yuri lúng túng, không biết trả lời thế nào.

“Gì thế, bọn mày định đi trượt tuyết à?” Yuta vui vẻ hỏi. “Tao cũng muốn đi nhưng biết làm sao bây giờ? Tao lại có hẹn trước mất rồi. Cuộc hẹn hò kết đôi với đám con gái trường nữ sinh thương mại đêm Giáng sinh.”

Đám Yuri mặt mũi giãn ra thấy rõ.

“A, Tsuda kín lịch mất rồi.” Yuri cười nói và khoe hàm răng trắng bóng.

“Thôi, tớ đi đến đây thôi.” Yuta hớn hở vẫy tay rồi đi về hướng khác.

Gió mùa Đông Bắc lạnh thổi qua khiến chiếc khăn quăn quanh miệng cậu như một chiếc khẩu trang.

Khi chỉ còn một mình, Yuta rút điện thoại ra xem. Cậu gọi điện cho Yosuke, ngay lập tức cậu ta bắt máy. “Alo, alo” Yuta nghe thấy cả tiếng di chuyển quân bài mạt chược phía bên kia đầu dây.

“Yosuke, mày đang ở hàng mặt chược hả?” Yuta hớn hờ.

Yosuke nói Nobuhira và Naoya cũng đang có mặt ở đó. Đi gặp đám bạn thân bao giờ cũng vui.

“Tao cũng đi. Tao vừa mới tan làm về.”

“A... cũng được.” Yosuke đáp có hơi chút ngập ngừng.

“Được mà. Ta chơi rút hai đi.”

Còn một người nữa là ai nhỉ? Yuta ngẫm nghĩ. Lúc đến nơi, quả nhiên thằng Tetsu cũng ở đó. “Yo.” Yuta tươi cười, giơ tay lên ra hiệu cho tụi bạn.

“Ai thắng vậy?” Yuta tìm một chỗ và ngồi xuống.

“Tetsu đấy. Không thể tha thứ cho thằng này được.”

“Nó lại ù kìa. Những hai lần rồi chứ.”

“Nó đã bán thân cho quỷ rồi, mạnh mẽ!”

Ba thằng thi nhau chửi bới xối xả vào mặt thằng Tetsu, giọng đầy hằn thù nhưng Yuta có thể thấy tụi nó đang chơi rất vui.

“Theo thứ tự, người thắng sẽ có quyền lựa chọn trước nhỉ?” Tetsu nói.

“Chuyện gì cơ?” Yuta ngơ ngác quay sang bạn hỏi. “Thì chuyện đi chơi với bọn con gái bên trường nữ sinh thương mại đó.” Tetsu hạ thấp giọng, di chuyển quân cờ.

Tụi Yosuke tái mặt. Thế đấy. Chúng đã rủ thằng Tetsu mà không rủ mình ư?

“À không, chuyện này là...” Thằng Yosuke vừa gãi đầu vừa thanh minh. “Hiện giờ là bốn nam, bốn nữ nhưng tao đang nhờ bên ấy hỏi xem có tìm được thêm một người nữa không...”

“Thôi, không sao.” Yuta lắc đầu. “Đêm Giáng sinh chứ gì? Tao có hẹn

đi tour trượt tuyết hai ngày một đêm ở Naeba với tụi con gái cùng chỗ làm thêm rồi.”

“Ồi giời ơi.” Nobuhira và Naoya rú lên ngạc nhiên, vẻ mặt hớn hở ban nãy đã biến mất. “Mày trốn bọn tao, đánh lẻ đi uống mật ngọt nơi nào hả thằng kia?” Chúng nó bắt chước điệu nhảy Yuta vẫn làm.

“Chuyện là vậy đó. Xin lỗi tụi bay nha.”

Yuta đã bắt nhịp được với đám bạn thân tự nhiên và thoải mái. Cậu liếc mắt nhìn điện thoại, giả bộ đọc tin nhắn.

“Thưa thầy, em thấy tức ngực quá ạ.” Yuta nghỉ học để đến bệnh viện.

Yuta thuật lại những triệu chứng của mình gần đây cho Irabu nghe. Mỗi lần nhìn điện thoại cậu lại cảm thấy khó thở kèm với những cơn buồn nôn gián đoạn.

“Cháu cảm thấy rất bất an. Nếu không có tin nhắn đến hoặc trong khoảng một tiếng không có tiếng chuông báo là y như rằng cháu sẽ bồn chồn, lo lắng.”

“Cứ vứt quách điện thoại đi.” Irabu thản nhiên nói.

“Không được đâu ạ. Thế thì làm sao cháu liên lạc với tụi bạn được?”

“Không liên lạc được cũng có chết đâu.” Bây giờ đến màn giựt lông mũi.

“Sao cháu có thể...” Mặt Yuta méo xệch.

“Có thứ còn quan trọng hơn đây này. Bây giờ ở Akihabara đang có triển lãm mô hình. Nhóc đi với tôi luôn đi? Đi hai người được giảm giá đấy.”

“Nhưng cháu còn phải học ca chiều nữa.”

“Thì xin về sớm. Tôi viết giấy khám cho.”

Irabu cười toe toét. Yuta chán, chẳng còn sức tranh luận với ông ta.

Chiếc xe Porsche nổi bật của ông bác Irabu phóng như điên trên phố. Các tòa nhà hai bên đường trang trí đủ màu sắc của Giáng sinh, cả khu phố như đã sẵn sàng đón đợi những cuộc vui, những điều thú vị.

Hội trường chật kín những tín đồ yêu lắp ghép mô hình. Ở trường mình cũng có vài thằng như thế này, cái bọn bình thường hay ngồi lăm lũi ở một góc lớp.

Ông bác Irabu bám ngay vào mấy quây mô hình xe tăng không rời nửa bước. Hai mắt hau háu nhìn như một đứa trẻ con.

“Sắp tới tôi sẽ lắp ghép cái này đấy.”

“Ồ, vậy ạ?” Yuta không biết trả lời thế nào.

Hai người ra sân triển lãm, ở đó đang tổ chức rút thăm. Nếu mã số ghi trên vé vào cửa trùng với số rút thăm, người trúng thưởng sẽ nhận được một phần quà. Đó là mô hình phiên bản giới hạn.

Cô dẫn chương trình bắt đầu đọc số. “A, trúng rồi” Irabu hét toáng lên.

“Chúc mừng bác.” Yuta quay sang Irabu mỉm cười. Nhưng Yuta không hiểu tại sao lại có những hai người trúng thưởng.

Người còn lại là một cậu nhóc học cấp một được bố mẹ đưa đến đây.

Ông bác Irabu và nhóc học tiểu học cùng đi lên bục sân khấu.

Cô dẫn chương trình hốt hoảng chạy lại thì thầm gì đó với người phụ trách. Sau khi bàn bạc xong, cô quay ra chỗ Irabu và cúi đầu.

“Chúng tôi rất xin lỗi. Do sơ suất nên ban tổ chức đã phát ra hai vé có cùng mã số giống nhau. Chúng tôi biết thế này thật không phải nhưng liệu quý khách có thể nhường phần quà cho em bé được không ạ?”

“Chuyện quái quỷ gì vậy?” Irabu phồng mồm lên. “Lỗi của các cô cơ mà, tại sao tôi lại phải nhường chứ?”

“Dạ, chúng tôi thành thực xin lỗi quý khách. Mong quý khách thông cảm, quà chỉ có một.”

“Thế thì ngay từ đầu đừng bày trò nữa. Đây cũng muốn phần quà đó chứ bộ.”

“Ồm... Vậy quý khách nghĩ thế nào nếu tặng lại cho cháu bé, coi như một món quà kỷ niệm ạ?” Cô dẫn chương trình rụt rè hỏi.

“Không. Tôi để tôi dùng.” Irabu hồn nhiên đáp.

Cô dẫn chương trình nhăn mặt một lúc rồi khẽ nở một nụ cười. Cô nói nhỏ với Irabu.

“Vì cháu bé mới chỉ học cấp một thôi, cho nên nếu quý khách nhường...”

“Không đời nào”

“Thì chúng tôi sẽ chuẩn bị một phần quà khuyến mại để gửi tặng quý khách.”

“Tôi không thích. Phiên bản giới hạn mới chịu cơ.” Irabu vẫn không chịu nhượng bộ.

“Bác sĩ ới.” Không thể chịu nổi nữa nên Yuta đành phải lên tiếng. “Bác nhường đi có phải hơn không?”

“Tôi không thích. Nếu phần quà chỉ có một thì Janken^[1] để quyết định xem ai được nhận quà đi.”

“Thật tình, bác là người lớn cơ mà?”

“Người lớn tôi cũng không thích.”

Cậu nhóc tiểu học lo lắng, ngược nhìn Irabu. Cô dẫn chương trình bối rối không biết giải quyết như thế nào nhưng vì chương trình vẫn phải tiếp tục nên cô đành chấp nhận để hai người Janken.

“Bé đồng ý chứ?” Cô dẫn chương trình áy náy hỏi xem đứa bé có đồng

ý không.

Janken, poi!

Ông bác Irabu chiến thắng. Ông ta giơ hai tay lên trời, cười sung sướng, mãn nguyện.

Đứa bé đứng bên cạnh khóc như mưa.

“Gã đó có phải người lớn không vậy?” “Nhường cho con nít đi chứ.” Những người đang có mặt tại đó xôn xao.

Irabu chẳng bận tâm, cũng không thay đổi quyết định. Ông ta tay cầm món quà, chạy về phía Yuta “nhìn này, nhìn này”.

“Cái này chắc đắt tiền lắm đấy.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười, hồn nhiên của Irabu, Yuta trộm nghĩ.

Người đàn ông này chẳng bận tâm xem người khác thích hay ghét mình. Đứng bên cạnh một đứa trẻ đấy nhưng ông ta không cố tìm cách hòa hợp với người khác. Vì vậy nên ông ta mới có thể vô tư cả những lúc chỉ có một mình.

Yuta cảm thấy ghen tị với sự thờ ơ, bất cần đời của Irabu. Cậu ngẫm nghĩ có khi nào nó lại trở thành thứ vũ khí lợi hại nhất trong cuộc sống này hay không?

Đêm Giáng sinh, Yuta đi bộ lang thang một mình trên đường phố. Nếu cậu ở nhà và ai đó gọi điện đến, chuyện thực ra cậu chẳng hề có kế hoạch nào cho hôm nay hết sẽ bị bại lộ.

Yuta đặt chế độ không bắt máy để không phải nghe điện thoại. Lần đầu tiên cậu làm như vậy.

Mặc dù rất đói bụng nhưng cậu không thể vào Mc Donald's hay Yoshinoya. Mọi người sẽ nghĩ rằng cậu là một thiếu niên cô độc nếu vào

ăn một mình mất thôi. Yuta ôm cái bụng đói, lưng thũng đi dưới con đường rực sáng ánh đèn nê-ông.

Nhưng cậu vẫn nắm chặt điện thoại vì nó đã trở thành một cái tật của cậu. Cậu lướt nhìn màn hình xem có báo tin nhắn đến không.

“Bạn có tin nhắn mới.” Đêm thế này rồi còn ai nhắn cho mình nhỉ? Yuta mở điện thoại ra đọc. Thì ra của ông bác Irabu.

“Tôi đã đặt một chiếc bánh Giáng sinh ở khách sạn Teikoku.”

Lại bắt đầu rồi đấy. Yuta than thở một mình.

“Dâu tây to ơi là to, cứng xỉu.”

Bó tay với ông bác trẻ con thân xác người lớn này. Ở tuổi ấy lẽ ra phải mặc áo ông già Noel và đi phát quà cho con mình mới phải chứ?

“Mẹ đã tặng tôi bộ đồ ngủ Hermès.”

Yuta chán ngán. Thế mà cũng trở thành bác sĩ được đấy.

Thấy ngứa ngáy tay nên Yuta liền nhắn lại.

“Cháu đang cùng mấy đứa con gái học ở trường nữ sinh đi xe buýt tới khu trượt tuyết.”

Ngay lập tức có tin nhắn đáp trả.

“Này, chụp ảnh gửi tôi xem đi.”

Toi rồi. Khoa học càng phát triển, con người càng hết đường nói dối ư?

“Cháu xin lỗi. Cháu xạo đó.” Dù sao ông bác Irabu cũng là người lớn, hơn Yuta rất nhiều tuổi. Cậu ý thức được rằng mình phải khai thành thật. “Cháu không có việc gì làm, đang lang thang ngoài phố.”

Cứ như thể mình vừa thú tội vậy, Yuta nghĩ. Cậu cảm thấy như có một luồng gió mát lạnh thổi qua lồng ngực, thông suốt tâm trí.

“Hình như cháu cũng không có bạn bè. Hình như chuyện cháu là kẻ

cô độc bị lộ rồi thì phải.”

Dòng tâm trạng của Yuta tuôn ra như suối. Chẳng hiểu tại sao cậu lại có thể dễ dàng tâm sự hết ra như thế.

“Hồi còn học cấp hai, vì tính cách ngờ nghếch nên cháu chẳng có bất cứ một người bạn nào. Cháu đã từng nghỉ học, không đến trường một thời gian. Tới khi lên cấp ba, cháu đã thay đổi bản thân và quyết định phải kết thân thật nhiều bạn bè. Cho nên sau khi nhập học, mọi người đều đối xử với cháu rất tốt. Nhưng hình như cháu thất bại rồi. Cái gì cố quá cũng không tốt.”

Yuta thấy vô cùng nhẹ nhõm. Cậu đã quá mệt mỏi khi phải tự lừa dối bản thân, phải nhìn nét mặt người khác mà sống.

Irabu nhấn tin trả lời lại.

“Đĩa gà tây quay nguyên con đã được mang đến rồi.”

Ồ hay, ông bác này không thèm nghe người khác nói à?

“Gà tây quay chính hiệu từ Canada đấy.”

Bảo sao không có bạn mà ông bác vẫn bình thản sống được.

“Trông ngon quá nên tôi gửi ảnh cho nhóc này.”

Vài giây sau, Yuta thấy một bức ảnh được gửi tới. Đĩa gà tây đặt trên chiếc bàn, à không hình như là trên giường khám bệnh.

Hình như đó là phòng khám bệnh của bệnh viện Irabu. Yuta thấy Mayumi đứng phía sau. Bà chị giơ tay chữ V, hướng về phía ống kính tạo dáng. Xung quanh còn có rất nhiều người khác nữa.

Yuta bỗng thèm nghe thấy tiếng người. Thế là cậu bấm số và gọi điện.

“Đêm Giáng sinh mà. Bệnh nhân họ thấy buồn chán quá nên tụ tập hết ở đây?” Irabu thùng thảng đáp. “Thế nào, Tsuda có muốn nhập viện không?”

Mayumi cũng chạy ra nghe máy. “Chú mày rảnh thì qua đây đi”, giọng nói vẫn lạnh lùng như mọi khi.

“Có được không ạ?”

“Ừ, nếu muốn tiêm thì đến đây.”

“Em hỏi chị một câu được không?”

“Gì?”

“Chị Mayumi đã có bạn trai chưa?”

“Chưa.”

“Chị nghĩ em thế nào?”

“Trẻ con đừng có mơ.”

Hai người nói liến thoắng qua điện thoại. Nhưng Yuta cảm thấy rất thoải mái. Cậu không ngần ngại nữa mà hỏi tiếp.

“Mẫu bạn trai lý tưởng của chị là gì?”

“Đứa có không ít bạn bè, hay thích chơi bời, đàn đúm là chị đây ghét lắm.”

Merry Christmas. Yuta ngược nhìn lên bầu trời đêm khẽ lẩm bẩm.

Khác với mùa hè, ngôi sao trên bầu trời đêm đông vẫn một mình mạnh mẽ tỏa sáng, giống như mỹ nữ phương Bắc dũng cảm bảo vệ cho pháo đài đơn độc.

[1] Giống trò “oản tù tì” của Việt Nam.

Đứng ngồi không yên

1.

Trong phòng đọc của thư viện, phóng viên điều tra Iwamura Yoshio bất giác đứng bật dậy. Anh đã tìm thấy cuốn sách chuyên khoa thần kinh có nhắc đến cụm từ “hình thành thói quen kiểm soát hành vi”.

Các học sinh ngồi gần đó liếc nhìn Yoshio, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Yoshio bừng tỉnh. Anh đỏ mặt, khẽ ho “khụ khụ” rồi lại ngồi xuống.

Yoshio hít một hơi thật sâu, nhìn xuống trang giấy. Cụm từ đó nằm ở mục “Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế”.

Mặc dù biết là ngớ ngẩn nhưng những ý nghĩ cứ lặp đi lặp lại trong đầu, dù không muốn nghĩ nhưng vẫn buộc phải nghĩ. Chính là viết về mình.

Hành vi kiểm tra mọi thứ dần trở thành thói quen và là nguyên nhân gây ra trở ngại cho cuộc sống của bản thân cũng như những người xung quanh. Không còn nghi ngờ gì nữa, chính là cuộc sống của Yoshio những ngày gần đây.

Mồ hôi Yoshio lấm tấm trên trán, tim anh đập mỗi lúc một nhanh hơn. Yoshio thấy cơ thể mình có triệu chứng kỳ quặc và khi biết tên căn bệnh rồi anh càng trở nên hoang mang. Anh mang tâm trạng của một người vừa bị tuyên án.

Yoshio bắt đầu thấy bất an không biết mình đã dụi tắt điếu thuốc lá chưa kể từ ba tháng trước. Mỗi khi ra khỏi căn hộ chung cư vừa là nhà

riêng kiêm nơi làm việc, ý nghĩ đó luôn xuất hiện trong đầu. Mình đã dụi tắt thuốc lá đi chưa nhỉ? Vừa tra chìa khóa vào ổ nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời từ sâu trong cơ thể lại ập đến.

Yoshio trở về phòng, kiểm tra chiếc gạt tàn trong phòng làm việc. Điều thuốc đã được dụi tắt. Anh định ra khỏi nhà thì cảm giác ngờ vực dấy lên, anh quay lại nhìn ra phía sau. Trên bàn, giấy tờ sách vở chất cao như núi. Nếu có chuyện gì không may xảy ra lửa sẽ cháy lan sang đó mất. Yoshio lại chạy về phòng, kiểm tra xem thuốc lá còn cháy không.

Đương nhiên, lần này anh đã mang gạt tàn ra chỗ bồn rửa bát, để cho chắc anh còn ngâm vào nước. Vậy mà ra đến cửa anh vẫn lo lắng không yên. Liệu có còn mẫu thuốc lá đang cháy dở nào rơi ra khỏi gạt tàn và nằm lẫn dưới đồng sách không? Có khi nào lửa đang cháy âm ỉ ở góc nào trong căn phòng bề bộn những sách là sách? Nghĩ đến đây, cảm giác bồn chồn lại xâm chiếm suy nghĩ trong anh và anh phải mất rất nhiều thời gian mới ra được khỏi nhà.

Ban đầu, anh quyết định không hút thuốc trước đó ba mươi phút nếu có việc phải đi ra ngoài.

Nhưng làm vậy cũng không có hiệu quả. Vì anh từng biết một vụ hỏa hoạn xảy ra sau mấy tiếng do lửa rơi xuống chăn nệm.

Nghĩ vậy anh bèn tự nhủ phải dọn dẹp thường xuyên để căn phòng luôn được ngăn nắp. Yoshio cứ quẩn quanh với những suy nghĩ, nếu để phòng bừa bộn, tàn thuốc lá sẽ rơi vào góc ngách nào đó anh không biết.

Nhưng anh không duy trì sự ngăn nắp này được lâu. Yoshio ba mươi ba tuổi, hiện đang độc thân nên với anh việc phải tự dọn dẹp khá phiền phức. Sự tỉ mỉ được phát huy hết trong công việc. Đừng trông mong gì ở một người đàn ông không bao giờ đồ rác lại đi dọn dẹp phòng ốc hằng ngày.

Mỗi lần Yoshio đi ra ngoài, anh lại nghi ngờ không biết mình đã dụi thuốc lá đi chưa và phải quay về phòng kiểm tra đến năm, sáu lần liền. Anh nhìn chiếc gạt tàn đang ngâm trong nước và tự trấn an bản thân “thế này thì sao phải lo bén lửa ra đâu nữa” nhưng cứ ra đến cửa, nỗi bất an lại bủa vây anh.

Và tuần trước, anh đã bị trễ máy bay.

Hôm đó, anh quyết định sẽ không hút thuốc. Mà đúng là anh đã không hút thuốc thật. Nhưng đêm hôm trước, lơ đãng thế nào anh lại đổ tàn thuốc lá vào túi rác chứ không ngâm gạt tàn vào nước.

Sau khi ra khỏi nhà, những ảo tưởng cứ ngày một nhen nhóm. Không biết mỗi lửa có đang cháy âm ỉ trong túi rác đó hay không?

Ngắm nghĩ một lúc, trong đầu Yoshio toàn hiện ra những cảnh tượng bi thảm khiến anh đứng ngồi không yên. Giá mà anh quay về ngay khi đang ở ga tàu gần nhà thì tốt biết mấy nhưng mãi đến lúc ngồi trong tàu một ray^[1] để ra sân bay, anh mới không thể chịu đựng nổi nữa. Đương nhiên, khi quay về nhà kiểm tra, anh chỉ thấy một căn phòng bừa bộn, không người ở.

Yoshio sợ hãi vì sự bất thường của mình.

Kỳ quặc thật. Hành vi của mình quá điên rồ.

Anh đã từng nhiều lần thử bỏ thuốc nhưng vô ích. Suốt mười lăm năm nay mỗi ngày hút bốn mươi điếu thuốc quả là một thói quen không dễ gì bỏ được. Ngoài ra, bỏ thuốc chưa chắc đã là phương pháp giải quyết triệt để. Những hành động không hợp với lẽ thường mới là vấn đề.

Yoshio đã tìm hiểu về bệnh tình của mình bắt đầu từ thói quen khi làm việc. Trong thư viện, sách y khoa chất nhiều như núi. Và Yoshio dừng lại ở căn bệnh có tên “chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế”. Triệu chứng bệnh là hình thành thói quen kiểm tra mọi thứ.

Như vậy, Yoshio chỉ cần làm duy nhất một việc, đó là tới bệnh viện điều trị.

Yoshio chọn bệnh viện đó vì nó nằm ngay trên trục tuyến đường sắt anh vẫn hay đi. Những tòa nhà sạch sẽ mang đến cho Yoshio thiện cảm. Nhìn thấy tấm biển lớn đề dòng chữ “Bệnh viện Đa khoa Irabu”, Yoshio đoán thể nào cũng có Khoa Thần kinh nên anh đã vào khám. Quả nhiên có Khoa Thần kinh thật nhưng không hiểu vì sao nó lại nằm dưới tầng hầm.

Yoshio gõ cửa. “Mời vào” Một giọng nói lạnh lạnh, trong sáng vang lên như lời mời gọi ở những lữ quán. Yoshio mở cửa bước vào. Một người đàn ông, độ tuổi trung niên với nước da trắng, béo tốt đang ngồi ở ghế sofa, tí mắt cười và đi ra đón anh.

“Nào, thử tiêm một mũi nhé.” Gã bác sĩ giơ tay chỉ cho anh ghế ngồi.

“Hả?” Yoshio hơi ngẩn cổ ra, mặt cau có.

“Cái đám trên kia chẳng chịu chuyển bệnh nhân xuống đây cho tôi gì cả. Ai đời hai tuần liền chưa được tiêm.” Gã bác sĩ mập ú thở phì phò. “Bọn Khoa Ngoại đúng là kém linh hoạt. Tôi đã bảo cảm cúm hay gì cũng cứ ghi là rối loạn tâm thần cho tôi rồi.”

Yoshio kinh ngạc. Gã đàn ông này làm sao thế? Tấm bảng tên trên áo blouse trắng có ghi “Tiến sĩ Y khoa • Irabu Ichiro”.

“Mayumi ơi, hôm nay tiêm tĩnh mạch nhé, chọn ống tiêm to nhất ấy.”

Sau đó, Yoshio thấy một cô y tá trẻ với dáng hình mơn mớn xuất hiện sau tấm rèm. Thái độ cô ta trông rất vô cảm. Cô ta uể oải gãi cổ.

“Ồ, vui quá. Nếu tuần này không có bệnh nhân đến khám, tôi tính chắc phải ra Công viên Ueno thuê tạm gã người Iran.” Gã bác sĩ tên Irabu

lắm bầm một mình. Yoshio không thể hiểu được ông ta đang nói gì. Loáng một cái, mọi thứ đã được chuẩn bị xong. Tay trái anh được tiêm bằng một ống tiêm to cỡ cái đèn pin.

Irabu nhìn mũi tiêm cắm vào dưới da như muốn nuốt chửng. Mặt ông ta đỏ tía tai, cánh mũi phập phồng.

“Đauuu quá.” Yoshio bất ngờ hét lên. Mũi tiêm to quá nhiên gây đau buốt dữ dội.

Yoshio quay sang nhìn cô y tá. Cô ta nhai kẹo cao su chóp chép, mặt thì càu cạu. Chiếc áo blouse trắng xẻ một đường, để lộ ra cặp đùi trắng hồng.

Đây là... bệnh viện ư? Thực tại nhật nhòa đi trong tâm trí Yoshio.

“Trước mắt, anh đến khám thường xuyên nhé.” Irabu cười cười và nói. “Tôi sẽ giảm tiền khám cho anh.”

Yoshio á khẩu. Thân hình Irabu giống hệt con hải cẩu, khó có thể tìm thấy đâu là cổ ông ta.

“... A, vâng ạ.” Mãi một lúc sau Yoshio mới thốt lên lời.

“Kể cũng hiếm thật đấy. Chẳng mấy ai tự biết được bệnh tình của mình xong đến khám đâu.”

“Vậy ư... bác sĩ?”

“Bình thường, những người đột nhiên tới Khoa Thần kinh khám đều là những người mất kiểm soát, cứ ba người là y như rằng có một người đến đây trong tình trạng quên không mặc quần đấy.”

Vừa nói, Irabu vừa nhảy tưng tưng. Ông ta đứng giữa phòng khám và bắt chước theo mấy động tác tập thể dục trên sóng radio “một hai, một hai”.

“Anh là phóng viên điều tra à?” Phần thịt dưới cằm Irabu lắc lư. “Thế nên anh đã tự tìm hiểu về căn bệnh của mình chứ gì?”

“À thì điều tra là nghề của tôi mà.”

“Vậy chắc anh biết phương pháp điều trị là gì rồi đúng không? Phù phù.” Irabu vẫn tập thể dục. Ông ta đặt tay lên hông và ưỡn người ra phía sau.

“... Bác sĩ có thể ngồi xuống nói chuyện được không?”

“À, phải rồi. Xin lỗi nhé. Lâu lắm rồi mới tiêm nên tôi thấy nhẹ cả người. A ha ha.”

Cuối cùng ông ta cũng ngồi vào ghế. Irabu phe phẩy hồ sơ bệnh án thay chiếc quạt, cho đỡ nóng. Mình có thể yên tâm điều trị ở bệnh viện này không đây? Yoshio cảm thấy lo lắng dữ dội. Nhưng anh đã trót đến đây rồi. Anh lấy lại bình tĩnh và thuật lại tình hình từ trước tới nay cho Irabu nghe. Đối thoại là công cụ cần thiết khi trao đổi công việc. Yoshio đã lựa chọn từ ngữ, sắp xếp các ý tứ thật rõ ràng, mạch lạc, logic để giải thích về những triệu chứng mình gặp phải. Và anh nghĩ mình đã làm rất tốt điều đó.

“Anh Iwamura, anh thật tuyệt vời.” Irabu bày tỏ sự ngưỡng mộ. “Cơ mà biết được bệnh tình xong phát điên lên, kể cũng ít gặp.”

“Bác sĩ bảo... ‘phát điên’ là sao?” Yoshio thực sự thấy bức mình với kiểu nói chuyện này. “Tôi muốn được bác sĩ tư vấn xem cần phải làm thế nào để khỏi bệnh.”

Theo như sách y học viết, điều trị các bệnh thần kinh phải dùng đến thuốc chữa sẽ vô cùng vất vả. Chính vì vậy cần phải tham vấn chuyên gia y tế để tiến hành các liệu pháp điều trị thần kinh thích hợp.

“Ồ, tư vấn ấy à?” Irabu chun chun mũi, khó chịu nói. “Chuyện đó vô ích thôi.”

“Vô ích ấy ạ?”

“Nền tảng, tính cách, những thứ ấy không chữa được đâu nên anh có

nghe tư vấn cũng thế cả mà thôi.”

“Sao bác sĩ có thể...” Yoshio tuyệt vọng. Đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra, Yoshio phải tìm đến bác sĩ thần kinh. Vậy mà bác sĩ lại nói với bệnh nhân như thế, hỏi có chấp nhận được không?

“Hay anh có điều gì muốn thú nhận ư?”

“Dạ, không.”

“Vậy thì tốt rồi còn gì.” Irabu tựa lưng ra sau ghế, ông ta cố bắt chéo hai cái chân ngắn ngủn lại với nhau. Yoshio được yêu cầu ngồi xuống ghế.

Có khi nào đây là một phần trong phác đồ điều trị không nhỉ? Yoshio còn tính đến khả năng đó.

“Càng cố không để ý đến nó lại càng bận tâm. Đằng nào cũng là cái vòng luẩn quẩn thôi.” Irabu khoanh hai tay lên vòng qua đầu, cười cười.

“Thế tôi phải làm sao...”

“Anh cứ thấp thỏm chuyện mình đã dụi thuốc lá chưa chứ gì? Mua bảo hiểm hỏa hoạn sẽ hết lo ngay.”

“Không, nó không hẳn là như thế...” Yoshio trầm tư.

“Anh không bỏ thuốc lá được à?”

“Vâng ạ.”

“Thế thì đừng dùng gạt tàn nữa, bỏ thẳng tàn thuốc vào cái chậu có sẵn nước xem sao.”

Ồ. Đúng là ngoài sức tưởng tượng của Yoshio. Đây là cách xử trí rất thực tế. Yoshio đoán hẳn Irabu đã từng tiếp xúc với nhiều bệnh nhân có nhiều biểu hiện tâm thần còn phức tạp hơn thế này rồi.

“Hoặc không về nhà cũng là một cách đấy.”

“Hả?” Yoshio chưa hiểu ý của Irabu.

“Hôm nay anh đã ra khỏi nhà rồi đến đây khám đúng không? Có thể

bây giờ chưa xảy ra hỏa hoạn đâu cho nên nếu anh Iwamura không về nhà, ngôi nhà sẽ duy trì được trạng thái an toàn.”

Không biết nên gặt đầu, hay lắc đầu nữa đây.

“Cứ ra khỏi nhà là lo lắng. Vậy chỉ có cách giải quyết là ở liên trong nhà suốt hoặc không về nhà, thế thôi.”

“Ừm.” Yoshio nghĩ ngợi. Trước những lời khuyên vượt ngoài sức tưởng tượng, đầu óc Yoshio chưa kịp tải nổi. “Trước mắt tôi sẽ thử gạt tàn thuốc lá vào chậu nước xem sao.”

“Phải đấy. Đằng nào chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế cũng không có thuốc đặc trị đâu. Khi nào bắt buộc phải ra khỏi nhà anh thử dội nước khắp phòng xem sao? Ha ha ha.”

Yoshio khá khó chịu khi bị cười lớn và chọc quê như vậy. Irabu có vẻ là một gã bác sĩ khá dị đây.

“Mà này, anh Iwamura làm phóng sự điều tra mảng nào vậy?”

Yoshio hăng giọng. “Hiện tại ‘Cái nhìn của những người yếu thế’ là chủ đề tôi đang theo đuổi. Tôi sẽ phanh phui những hành vi bất chính của các cơ quan công quyền và các doanh nghiệp lớn, đồng thời phơi bày ra cho xã hội biết những điều bất lợi người yếu thế phải chịu đựng...” Nói đến đây Yoshio thấy trong lòng dâng trào cảm xúc.

Công sức thu thập tài liệu bấy nhiêu ngày qua của anh đã được công nhận, Yoshio còn được ký tên lên bản thảo trên trang tạp chí tổng hợp nữa. Anh nghĩ chuyện xuất bản thành sách chỉ còn là vấn đề thời gian. Anh thấy tự hào vì mình khác hẳn mấy tay phóng viên chạy theo thị trường. Những kẻ cùng lứa với anh toàn viết mấy bài báo theo ý của phòng biên tập. Yoshio mới là phóng viên đích thực.

“À, thế thì cái văn phòng nhà đất ở góc kia kìa. Bọn chúng đã biến một căn hộ chung cư khép kín thành ổ chứa mại dâm. Nếu chỉ là quán

bar cho khách đến uống rượu còn chấp nhận được, đằng này rất một đám nhân viên nam bậu xậu. Anh viết bài tố cáo bọn chúng đi.”

“Ấy, việc gây mâu thuẫn với hàng xóm thì tôi...” Yoshio nhăn nhó.

“Vậy tôi sẽ đưa cho anh một vài manh mối về hành vi bất chính của bệnh viện phía bên kia đường tàu. Anh thử đánh vào đó xem sao?”

“Ồ, mấy chuyện như khai khống tiền bảo hiểm cũng có sao?”

“Cái đó bệnh viện tôi đây cũng làm. Bọn họ treo thông báo ‘tặng kèm chuyến du lịch Hawaii’ để tuyển y tá, tuyển được rồi lập tức xù luôn. Atami còn chẳng cho đi chứ đừng nói là Hawaii nhé.”

Yoshio quay sang nhìn Irabu. Ông ta trông chẳng có vẻ gì là đang nói đùa.

“Mai lại đến nhé.” Irabu nói. Chẳng hiểu sao Yoshio lại buột miệng đáp “Vâng”.

Thôi đành vậy. Đằng nào trong sách người ta cũng viết không có thuốc đặc trị. So với việc phải đợi những hai tiếng đồng hồ ở bệnh viện lớn, chỗ này khá vắng, khám tạm cũng được.

Rời khỏi bệnh viện, Yoshio rút điện thoại ra gọi về nhà. Thói quen mới của anh những ngày gần đây. Bình thường một ngày anh sẽ gọi về một lần, lúc nào nhiều thì là năm lần.

Thông báo để lại lời nhắn vang lên. Máy điện thoại ở nhà vẫn “còn sống”. Ít nhất nhà anh vẫn chưa cháy rụi.

Ban đầu Yoshio còn thấy yên tâm khi chuông báo vẫn reo nhưng thỉnh thoảng anh đã nghĩ “cũng có thể nhà chỉ cháy một nửa và còn chừa lại đúng cái điện thoại”, như vậy rõ ràng là “không cháy toàn bộ” rồi.

Anh cứ mừng tượng đến khung cảnh chiếc điện thoại vẫn đồ chuông trong căn phòng của căn hộ chung cư đang phùng phùng cháy hết một nửa.

Tim Yoshio đập loạn xạ. Anh biết đầu óc mình thật điên rồ nhưng không làm sao hết bất an.

Yoshio có hẹn với biên tập viên tại một tiệm cà phê ở một tòa nhà trong ga. Anh được nhờ viết bài phóng sự chân dung nhân vật dài kỳ hướng tới đối tượng những người trẻ tuổi. Với Yoshio, đây là cơ hội giúp anh mở rộng thêm các mối quan hệ.

“Anh Iwamura này, nhân vật được chọn có bình thường quá không?”

Cậu Kinoshita, trẻ hơn Yoshio năm tuổi vừa nhìn vào bản kế hoạch “Những sức hút trẻ” vừa nói.

“Tôi không nghĩ như vậy đâu. Người này là một luật sư nhân quyền trẻ tuổi. Chưa kể cậu ta đã vượt qua rất nhiều trở ngại để trở thành ca sĩ, cũng vừa cho ra CD debut nữa.”

“Anh bảo là ca sĩ ư? Không phải anh ta chỉ hát mỗi một bài dân ca u ám thôi sao? Với em, ‘sức hút’ phải là DJ ở Shibuya hay giám đốc trẻ tuổi của công ty IT hoặc những người khác nổi bật hơn cơ.”

“Người như cậu nói, các tạp chí khác cũng viết đầy mà? Anh lại muốn gửi gắm tới những độc giả tuổi mười chín, đôi mươi rằng ngoài kia có những người đang rất nỗ lực như người này cơ.”

“Ừm...” Kinoshita khoanh tay, nghĩ ngợi một hồi lâu. “Trước mắt, để em thử liên lạc với người phụ trách xem sao đã.”

“Với lại, anh muốn dành hai ngày để lấy tin. Cậu nhớ lo hộ kinh phí nhé.”

“Ồi! Anh không đùa đấy chứ? Chỉ là một trang báo thôi mà. Không phải chỉ cần ngồi nói chuyện độ hai tiếng, sau đó chụp ảnh là xong sao ạ?”

“Anh nói chú nghe, anh không làm việc kiểu đó đâu.”

Yoshio nói như thể đang giảng đạo lý. Còn Kinoshita, chắc cũng chỉ là một tay biên tập viên tạp chí trẻ tuổi, thấp cổ bé họng. Cậu ta vừa vén

mái tóc dài nhuộm màu nâu vừa trẻ môi đáp “Em hiểu rồiiii.”

Trong công việc, cần phải tỏ rõ thái độ ngay từ đầu. Bày tỏ quan điểm cho phía kia thấy mình không phải loại phóng viên báo sao nghe vậy.

Trên đường về nhà, Yoshio rẽ vào một cửa hàng đồ gia dụng trong khu phố mua sắm và mua hai chiếc xô sắt.

Về đến chung cư, anh đổ nước đến quá nửa vào cả hai cái xô, một chiếc đặt ở phòng khách kiêm phòng làm việc, một chiếc đặt trong phòng ngủ.

Anh hút luôn một điếu thuốc. Hút xong, anh ném mẩu thuốc lá vào chiếc xô đặt ngay dưới bàn. Có tiếng “xèo xèo” rồi lửa tắt lụi.

Thế này ổn đây. Khả năng lửa bén ra từ đây là “zero”.

Yoshio ngồi trong phòng một lúc để sắp xếp tài liệu. Sau đó anh quyết định đi ăn trưa vì cũng đã khá muộn.

Anh liếc nhìn xuống chiếc xô. Mẩu giấy quăn đầu lọc đã tan ra không còn biết hình thù gì nữa, chất bên trong làm ố đục cả nước, vài mẩu đang nổi bập bênh.

Yoshio cảm thấy khó chịu.

Lửa không thể lan ra từ đây. Nhưng lúc gạt tàn thuốc, rất có khả năng những bụi tro nhỏ xíu vương vãi ra xung quanh.

Mình bị điên thật rồi. Yoshio tự chửi rửa. Kể cả bụi tro có bắn ra bên ngoài chẳng nữa, chắc chắn lửa cũng không thể cháy bùng lên được.

Yoshio lấy hết quyết tâm lao ra ngoài. Anh mở cửa và hít một hơi thật sâu. Vừa mới tra được chìa khóa vào ổ, anh nín thở một cách vô thức.

Hay cứ kiểm tra một lần cho chắc nhỉ? Anh quay vào phòng, nhìn hết trên bàn rồi dưới bàn.

Thế là mọi thứ thành công cốc. Yoshio ra được đến cửa lại lộn về phòng. Hành vi đó cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng anh quyết định

không ra ngoài nữa.

Anh gọi người mang pizza đến. Những ngày gần đây, tình trạng này vẫn tiếp diễn nên anh phải ăn tối ba bữa pizza một tuần.

Yoshio thở dài. Hay thuê người đến trông nhà? Nếu Yoshio có vợ thì đã không phải lo chuyện ấy.

Yoshio nghĩ anh cần phải nghiêm túc cân nhắc về chuyện bỏ thuốc lá, nếu không sẽ chẳng thể ra ngoài được.

[1] Monorail, là một hệ thống vận tải vận hành trên một đường “ray” đơn, cái gọi là đường “ray” ấy vừa là dầm đỡ vừa là đường dẫn.

2.

“Thế hôm nay anh làm sao ra được ngoài đấy?” Gã Irabu lấy tay mân mê phần thịt dưới cằm, nghịch nghịch. Ông ta ngồi khoanh chân trên sofa, trông y hệt người đứng đầu của một giáo phái nào đó.

“Vì vậy tôi đã cố gắng không hút thuốc vào buổi sáng những hôm có việc phải đi ra ngoài.”

Yoshio khổ sở giải bày. Anh thấy rất biết ơn vì dù Irabu có lập dị đến mấy, chí ít anh cũng có người để tâm sự. Mũi tiêm tuy đau nhưng quan trọng hơn thế, Yoshio cần ai đó lắng nghe nỗi khổ tâm của mình.

“Nhưng kể cả thế tôi cũng vất vả lắm mới ra ngoài được đấy. Tôi vẫn thấy thấp thỏm không biết tàn thuốc hôm qua mình hút có bắn đi đâu không.”

“Hừm. Tôi nói trước, tôi không đến tận nhà khám cho anh đâu đấy.”

“Tôi cũng có nhờ bác sĩ hồi nào đâu. Bác sĩ, đúng là chỉ có bỏ thuốc lá mới giải quyết được triệt để vấn đề thôi nhỉ?”

“Không đâu.” Irabu lắc đầu. “Làm gì có chuyện đơn giản như thế được. Kể cả anh bỏ thuốc thành công, thì sau này sẽ lại lo không biết đã khóa van gas chưa và lại ám ảnh về nó thôi”.

“Van gas á?”

Yoshio vừa nghe được thêm một chuyện tồi tệ nữa. Một cảm giác kỳ lạ xuất hiện ở phần xương mu, nó ngứa ngứa, đau đau. Van gas ở bếp... vẫn chưa khóa. Từ hồi bắt đầu sống một mình, Yoshio chưa bao giờ khóa

van gas trong bếp. Anh còn chưa bao giờ để ý đến nó.

Anh đã chuyển đến sống ở chung cư được ba năm. Anh chưa từng kiểm tra các thiết bị sử dụng gas trong nhà. Rất có khả năng phần cao su cứng quá và bắt đầu tạo những kẽ nứt.

“Bác sĩ đừng nói chuyện đáng sợ như thế chứ.” Yoshio nói, trông anh rất thê thảm. “Bác sĩ nói thế làm tôi đột nhiên đâm lo, không biết van gas ở nhà thế nào.”

“Hôm trước tôi cũng hỏi anh rồi đấy. Thế anh vẫn chưa mua bảo hiểm hỏa hoạn à?”

“Tôi nghĩ chủ nhà đã mua rồi. Hồi ký hợp đồng nhà, tôi chỉ bị bắt đóng tiền bảo hiểm cho đồ gia dụng có sẵn trong nhà thôi.”

“Thế thì tốt rồi, đâu cần phải lo nữa.”

“Vấn đề có phải ở đó đâu ạ? Hỏa hoạn xảy ra, sẽ có không ít người phải chịu thiệt hại đấy.”

“Thì đôi bên cùng chịu thôi. Có ngăn được hết hỏa hoạn trên trái đất này đâu.”

Lý lẽ ở đâu ra không biết nữa. Yoshio hơi chóng mặt.

“Bác sĩ, tôi xin phép về đây ạ.”

“Anh đã về rồi ư? Vừa mới đến thôi mà. Ở lại uống trà đã. Mayumi ơi!”

Bị gọi, cô y tá ngồi ở góc phòng ngẩng mặt lên, nhả nhó đáp.

“Anh kia, đi về kiểm tra xem có bị rò gas không rồi mới đến chứ.” Cô ta cộc lốc nói.

Sao lại có loại y tá như vậy chứ? Ai đời lại khiến người ta bất an hơn.

Nãy giờ cứ ngồi nguyên một chỗ khiến Yoshio bứt rứt, anh đứng bật dậy.

“Anh Iwamura, đợi đã nào.” Yoshio bị Irabu giữ lại. “Cái bệnh viện

bên kia đường hình như còn gian lận cả giường bệnh đấy. Ở thì, bên tôi cũng thế nhưng hình như bên đó khai gian lên gấp đôi. Anh thấy họ có to gan không? Anh mau tố giác đi chứ.”

“Đâu phải lúc quan tâm đến chuyện đó đâu, bác sĩ.” Yoshio giằng tay ra, đi về phía cửa.

Cả Irabu cũng không thềm hiểu cho mình. Yoshio đi ra đường lớn rồi vội vã bắt một chiếc taxi về nhà.

Trong đầu Yoshio mừng rỡ cảnh khí gas từ khe nứt của băng keo cao su non rỉ ra “xì xì”. Đầu gối anh run lên.

Tại sao mình lại tưởng tượng một cách chi tiết đến vậy nhỉ? Yoshio muốn trào nước mắt.

Từ ô cửa trên xe taxi, Yoshio ngược nhìn lên bầu trời về phía có căn hộ của mình. Anh không thấy khói bay lên.

Về đến nhà và mở cửa phòng, Yoshio thấy căn phòng không người vẫn y nguyên, lò mờ tối và bữa bộn như mọi khi. Anh mệt muốn ngã quỵ xuống.

Yoshio mở cửa sổ ra để không khí tràn vào phòng. Anh đứng từ trên tầng bốn nhìn xuống dưới phố. Anh thở dài trong vô thức.

Chuyện này thật tồi tệ. Cứ thế này mỗi lần ra ngoài anh lại phát điên lên mất.

Cửa hàng thuốc lá bên kia đường đập vào mắt anh. Anh vẫn tới đó mua cả cây thuốc lá. Chủ cửa hàng là một bà bác tầm tuổi mẹ anh.

Yoshio ra khỏi phòng và đi đến cửa hàng thuốc lá.

“Bác ơi.” Yoshio khẽ cất tiếng gọi.

“Chào cậu.” Bà bác nở một nụ cười với hàm răng trắng bóng. Mặc dù không nói chuyện với nhau nhưng hình như bà ấy nhớ mặt Yoshio.

“Thực ra, cháu muốn nhờ bác một việc ạ.” Yoshio cúi khom lưng,

khúm núm.

“Bác có thể cho cháu xin số điện thoại của cửa hàng mình được không ạ?”

“Gì cơ?” Bà bác chau mày, khó hiểu.

“Cháu thỉnh thoảng sẽ gọi điện từ chỗ làm vào số máy này. Căn hộ chung cư bên kia...” Anh quay lại, liếc nhìn về phía nhà mình. “Lúc đó bác có thể báo cho cháu biết nó có đang cháy hay không được không ạ?”

Bà bác im lặng. Bà ấy nhìn Yoshio một lúc, rồi đẩy chiếc ghế lùi ra sau.

“À không. Bác hãy nghe cháu giải thích.” Yoshio biết những lời mình nói vừa rồi rất bất thường nhưng anh vẫn cố nặn lấy một nụ cười. “Tại vì cháu rất lo không biết mình đã nhớ dúi điều thuốc lá chưa hay đã khóa van gas chưa ấy mà...”

Bà bác ngoái cổ, gọi với vào bên trong. “Sayoko, ra mẹ nhờ chút.”

“Bác ơi, bác có thể nghe cháu nói được không?” Mồ hôi Yoshio vã ra đầm đìa.

Từ trong nhà, một cô gái tầm trên dưới ba mươi tuổi xuất hiện. “Có chuyện gì vậy mẹ?”

“Người này, kỳ cục lắm con.”

Hai người phụ nữ nhìn Yoshio bằng cặp mắt dè chừng. Cô con gái sợ hãi đóng cửa kính lại. Yoshio thấy bóng mình in trên đó.

Thấy khó xử, Yoshio đành phải rời khỏi cửa hàng bán thuốc lá. Về đến chung cư, ở trong thang máy Yoshio mới dần định thần lại được, mặt anh nóng bừng bừng.

Mình đã nói cái gì vậy nhỉ? Không thể tin được. Đúng là ăn nói linh tinh làm hại thân. Thế nào tin đồn thất thiệt cũng sẽ lan ra cả khu này cho xem.

Yoshio vò đầu, bứt tóc. Hình như anh đã hiểu được cụ thể “phát điên” là như thế nào rồi.

Yoshio đã thuyết phục được cậu biên tập Kinoshita để anh chọn nhân vật cho phóng sự. Người thứ nhất là một thi sĩ vô gia cư.

“Ồi, có vẻ bốc mùi anh nhỉ.”

Kinoshita nhăn mặt. Cậu ta hiện đang mặc trên người một chiếc áo của Ý.

“Này, thế cậu mong muốn một công việc như thế nào?”

“Em ấy à? Đương nhiên là một công việc ngon lành rồi ạ. Được đi lấy tư liệu ở resort của nước ngoài, được giới thiệu cho những sản phẩm mới nhất, được người phụ trách thông tin cho xem phim, được tặng CD gốc miễn phí, một công việc bao người phải ghen tị ấy ạ.”

Kinoshita lấy tay rẽ tóc sang một bên. Với kinh nghiệm của một đàn anh, Yoshio bèn góp ý.

“Kinoshita này, cậu phải sống có khát vọng hơn. Lợi ích trước mắt sẽ hạ thấp giá trị con người. Con người sống trong xã hội chẳng phải chính là để cống hiến cho xã hội hay sao?”

“Ồi, em không thích đâu. Anh Iwamura nói nghe như ông già thế? Anh không có bạn gái à?”

“Cậu đừng lãng sang chuyện khác.”

Cái gã biên tập tạp chí thông tin này dễ làm bừa phứa lắm đây.

Cuộc phỏng vấn diễn ra ở Công viên Yoyogi. Người đàn ông vô gia cư khoảng chừng ba mươi tuổi tự tay viết bài thơ mình sáng tác vào tấm postcard và bán cho mấy cô nữ sinh cấp ba với giá một trăm yên.

“Người con gái ngây thơ dễ bị lừa dối, anh vẫn đứng đó ngắm nhìn

em đấy.”

“Anh Iwamura, gã này, lừa đảo đấy.” Kinoshita thì thầm.

“Ai cho cậu cái quyền phán xét như vậy? Hiện tại, người này đang rất được mấy cô bé nữ sinh ngưỡng mộ đó.”

“Chuyện này, khác nào lừa đảo trẻ con đâu ạ?”

“Cậu thôi đi. Tôi rất ghét mấy kiểu suy nghĩ lệch lạc đó.”

Kinoshita câm nín. Buổi phỏng vấn bắt đầu. So với người vô gia cư khác, người đàn ông này được xếp vào hàng tương đối sạch sẽ. râu, tóc đều được cắt tỉa gọn gàng.

“Tôi đã trở thành một người vô gia cư với một động lực tích cực, đó là tôi muốn phản đối lại xã hội của doanh nghiệp.” Người đàn ông khẽ nở một nụ cười nơi khóe miệng. “Tóm lại, tôi không muốn bị cuốn vào cái xã hội hiện tại và muốn sống đúng nghĩa như một con người.”

Yoshio đồng ý với phát ngôn của người đàn ông này. Ở anh ta, Yoshio nhìn thấy sự quả quyết, dường như anh ta rất tự hào vì được sống tự do.

“Tôi rất muốn các cô cậu tuổi teen hiểu được điều này. Học lên đại học, hay làm việc ở công ty không phải là tất cả đời người. Con người đâu cứ phải sống một cuộc đời cạnh tranh.”

Kinoshita kéo áo Yoshio. Họ đi ra một chỗ khác cách đó không xa.

“Gì vậy? Cậu không thấy làm thế này là thất lễ với người ta sao?” Yoshio lườm Kinoshira.

“Em chẳng cần biết có thất lễ hay không nhưng mà anh ơi, giờ là thế kỷ hai mốt rồi. Cái gã ăn mày kia chỉ toàn rao giảng đạo lý thôi.” Kinoshita trợn mắt giận dữ.

“Tôi lại thấy tư duy của anh ta rất mới mẻ đối với những người trẻ tuổi. Bằng chứng là anh ta rất được ngưỡng mộ kia kìa.”

“Chẳng qua chỉ là mấy gã điên, thời đại nào chẳng có.”

“Tại sao cậu cứ bẻ cong mọi thứ thế nhỉ...”

“Anh định viết bài về gã này đấy à?”

“Đương nhiên rồi.”

Kinoshita lắc đầu quây quây rồi thở dài.

“Anh Iwamura, anh ngây thơ quá đấy.”

Buổi phỏng vấn kéo dài hai tiếng đồng hồ. Người đàn ông thao thao bất tuyệt rất nhiều thứ, cuối cùng anh ta bày tỏ ý muốn được xuất bản một tập thơ.

Kinoshita đứng đằng sau tỏ thái độ hậm hực thấy rõ. “Đây không biết.” Cậu ta châm lửa hút điều thuốc và nhìn lơ đãng lên bầu trời âm u.

Ngày nào Yoshio cũng tới khám ở bệnh viện Irabu. Anh đã thử ngó qua Khoa Thần kinh của bệnh viện khác nhưng bệnh nhân ngồi đợi ở phòng chờ rất đông nên chưa chắc anh đã được khám kỹ cho.

“Này, này anh Iwamura. Anh phải làm gì cái bệnh viện bên kia đường đi chứ.”

Kể cả người đối diện có là Irabu thì ngay lúc này đây, Yoshio vẫn muốn được thư thả tâm sự nỗi niềm của mình.

“Thôi đừng nói đến chuyện đó nữa bác sĩ. NHỜ ƠN bác sĩ, tôi không những thấp thỏm chuyện đã dụi lửa thuốc lá chưa, mà còn phải lo lắng xem đã đóng van gas chưa đấy. Tại sao lại làm vậy với tôi?”

Yoshio bực tức nói. Anh đã tới cửa hàng Hands Tokyu và mua băng keo cao su non để thay lại van mới rồi nhưng nỗi bất an vẫn không biến mất.

“Thì tôi đã bảo nếu có hỏa hoạn, đôi bên cùng chịu rồi còn gì.”

“Làm sao tôi có thể nghĩ như thế được?”

“Thế hôm nay thì sao? Anh không lo lắng nữa à?”

“Vì không còn cách nào khác nên lúc ra ngoài tôi đành phải khóa đồng hồ gas đấy. Làm thế gas sẽ không dẫn vào trong nhà được đúng không?”

Đúng là Yoshio đã làm vậy. Mặc dù anh thấy rất phiền phức nhưng có như thế anh mới thôi bồn chồn chuyện gas bị rò rỉ nữa và yên tâm ra ngoài.

“Ồ, anh thông minh nhỉ.” Irabu hồn nhiên thốt lên trong sự ngưỡng mộ. “Cũng có thể nhờ vậy, anh sẽ dứt hẳn âu lo rồi khỏi được bệnh chưa biết chừng.”

Yoshio vênh mặt.

“Phòng ngừa được trước nguy cơ thì tốt. Anh Iwamura, nhất định anh sẽ dần thoải mái lên thôi.”

Đây là lần đầu tiên Irabu nói những lời động viên như thế với Yoshio. Bất giác, anh thấy khóe mắt rung rung.

“Nhưng sau gas là điện đóm đấy.”

“Hả?” Yoshio nhăn mặt.

“Nguyên nhân của các vụ hỏa hoạn phần lớn do hở điện hơn là rò rỉ gas. Bộ chia ổ cắm, ống tia âm cực của tivi hay bị chập cháy và phát nổ lắm.”

Irabu vừa nói gì với mình vậy? Trong đầu Yoshio lúc này lại hiện lên quang cảnh căn phòng mình. Có vô số thiết bị đang được nối với ổ cắm. Sách và giấy tờ chất đầy xung quanh, cao như núi. Chập điện bây giờ, chẳng mấy chốc lửa sẽ lan rộng ra. Yoshio mặt mày tái nhợt, mười đầu ngón tay anh run lẩy bẩy.

Về đến nhà mình phải xử lý bộ chia ổ cắm mới được. Chỗ tập trung nhiều dây rợ nhất là xung quanh chiếc bàn để máy tính. Anh sẽ cắt đèn

để bàn và đài cát-sét vào tủ. Nhưng phải xử lý thế nào với ống tia âm cực của tivi đây?

“Bác sĩ, không tính đến bộ chia ổ cắm, nếu hỏa hoạn do tivi, tôi sẽ phải chịu hết trách nhiệm à?”

“Cái này anh đi mà cãi nhau với nhà sản xuất trước tòa.”

Yoshio lão đảo. Khi theo nghề phóng viên điều tra, đương nhiên anh hy vọng sẽ tìm ra sự tắc trách của các doanh nghiệp nhưng Yoshio cũng hiểu rất rõ bất lợi cũng như những tổn thất về mặt tinh thần mình sẽ gánh chịu nếu phải ra thưa kiện với các doanh nghiệp.

Hay bỏ tivi đi nhĩ...?

Không, thế này mới thật điên rồ làm sao. Tivi là vật dụng phổ biến nhất trong các hộ gia đình, quá bất công nếu chỉ có mình phải lo lắng.

“Bác sĩ, thế ông không lo nghĩ về chiếc tivi ở nhà mình à?” Yoshio hỏi.

“Tivi nhà tôi là loại tinh thể lỏng, không phải loại dùng ống tia âm cực.” Irabu nhe răng ra cười. “Đấy là loại gắn lên tường đời mới nhất, tốn của tôi những một triệu năm trăm nghìn yên đấy. Ê hê hê.”

Yoshio thần thờ. Hay nhân cơ hội này thay tivi mới? Đằng nào mười năm sau nó vẫn chưa lỗi mốt.

Nhưng vấn đề là làm thế nào giải quyết chuyện rò điện đây? Nếu lần nào cũng ngắt cầu dao sẽ không dùng được điện thoại hay chức năng báo vắng nhà của máy fax, đồ ăn trong tủ lạnh cũng hỏng hết mất...

“Với những tòa nhà xây dựng trên hai mươi năm, đường dây điện đi trong tường hay bị hỏng hóc, thỉnh thoảng cũng có trường hợp bị chuột gặm đứt nữa.” Irabu bồi thêm.

“Bác sĩ đừng dọa tôi nữa được không?” Yoshio cứ nhấp nhồm không yên.

“Tôi xin lỗi nha.” Irabu cười phớt lờ. “Mà này, anh có muốn làm một ly cà phê không? Mayumi ơi.”

Cô y tá ngồi ở góc phòng đứng dậy. Tà váy áo bị hất lên, cô ta gãi đùi sột soạt.

“Anh không mau về nhà kiểm tra xem điện có rò hay không còn ngồi đấy làm gì?” Cô ta uể oải nói và đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phải rồi. Phải về nhà ngay lập tức. Một thứ gì đó thôi thúc, dâng lên trong lòng Yoshio.

Kiểm tra điện xong, nếu không có vấn đề gì chắc mình phải đi mua một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng loại nhỏ mới được. Không thể dùng tủ lạnh thì phải mua thùng đựng đá.

“Tôi xin phép.” Giọng Yoshio run rẩy.

“Gì vậy? Anh về luôn sao? Anh nghe tôi nói chuyện về cái bệnh viện bên kia đường đi đã. Bọn họ cho bệnh nhân uống bao nhiêu thuốc vẫn không khỏi. Bên tôi cũng vậy...”

Yoshio chẳng có thời gian bận tâm chuyện đó. Anh ra khỏi bệnh viện, lao lên taxi nhằm hướng nhà mình. Yoshio nhìn lên trời, góc chung cư mình đang sống. Hình như ngày nào lịch trình của anh cũng lặp đi lặp lại một kiểu này hay sao ấy.

Ngước nhìn lên bầu trời xanh trong, tiết trời mới độ xuân về, tâm trạng Yoshio mỗi lúc một buồn bã hơn. Rồi tương lai mình sẽ ra sao đây?

3.

Sau khi trần trở rất nhiều, cuối cùng Yoshio cũng quyết định trước khi ra khỏi nhà anh sẽ khóa van gas và đóng cầu dao điện.

Trong tủ lạnh anh chỉ để đồ uống và tuyệt đối không mua đồ sống.

Anh cũng sắp xếp lại các thiết bị điện xung quanh bàn làm việc. Anh không dùng đèn để bàn nữa mà thay vào đó anh đội chiếc mũ bảo hộ có gắn đèn pin khi viết bài, hình ảnh anh không thể cho người khác thấy.

“Anh Iwamura, tại sao máy fax nhà anh lại không thông báo anh vắng nhà vậy?” Kinoshita hỏi.

“Có điện thoại di động đấy, cậu gọi vào đó cho tôi.”

“Nhưng sẽ rất phiền phức nếu em không nhấn được vào máy fax cho anh.”

“Cái cậu này, mười năm trước làm gì có máy fax đâu. Cái gì cần duyệt cậu gửi bưu điện cho tôi.”

“Thật là...” Kinoshita càu nhàu.

Yoshio biết có thể Kinoshita đang nghĩ anh là một kẻ lập dị.

Có lần, đang ngồi bàn công việc, anh chợt nghe thấy tiếng còi xe cứu hỏa. Mặc dù chỗ đó cách nhà anh hơn mười kilomet nhưng anh vẫn tái mặt “lẽ nào...” đứng ngồi không yên và phải chạy về nhà.

Khách hàng thấy Yoshio mặt mày xanh lét, đành nín rằng người thân nào đó của anh đang hấp hối. Sau khi nghe anh giải thích đầu đuôi sự tình, anh ta mới phá lên cười ngặt nghẽo.

Yoshio cũng gọi đến cửa hàng thuốc lá trước cửa chung cư. Hôm đó anh có công việc ở tỉnh, mặc dù đã dành hơn hai tiếng đồng hồ để kiểm tra từ sáng rồi nhưng chẳng hiểu sao khi ở ga Tokyo đợi tàu, cảm giác sợ hãi lại bủa vây lấy anh. Khói từ phích cắm, gas rò rỉ từ đường ống. Những suy đoán xuất hiện trong đầu khiến hai chân anh run lập cập.

Anh còn không đủ can đảm để lên tàu shinkansen đi công tác. Nếu lên tàu, đây sẽ là chuyến công tác mà đầu óc anh chỉ quay cuồng xung quanh chuyện cháy nhà. Nhưng nếu quay về nhà, anh sẽ làm phiền đến rất nhiều người.

Yoshio đành gọi điện đến 104 để hỏi số điện thoại của cửa hàng thuốc lá đối diện nhà anh. Anh rút điện thoại ra gọi không chút do dự. Bà chủ anh vẫn gặp ra nghe máy.

“Cháu xin lỗi, bác thử nhìn xem có khói bay ra từ tầng bốn tòa nhà chung cư trước mặt hộ cháu được không ạ?”

Vì lần trước bà bác đã nghe Yoshio nói về việc này rồi nên bà ấy nhận ra ngay anh ở bên kia đầu dây.

“Cháu xin bác đấy ạ. Bác chỉ cần cho cháu biết có cháy hay không thôi ạ.”

Bị Yoshio thúc ép, bà bác sợ hãi buộc phải trả lời: “Có cháy đâu.”

Cuối cùng Yoshio cũng hoàn thành được chuyến công tác nhưng kể từ lần đó trở đi, Yoshio không dám đường đường chính chính đi lại trước cửa khu chung cư nữa.

Anh phải đội sùm sụp chiếc mũ bóng chày lên đầu và rảo bước thật nhanh đi qua hàng thuốc lá để họ không nhìn thấy.

Mình đang làm chuyện ngớ ngẩn gì vậy? Yoshio không thể tin được rằng mình lại bị đặt vào tình thế này.

Từ hồi còn nhỏ, anh đã là một cậu bé vô cùng tích cực, năng nổ,

không những có tên trong ban cán sự lớp mà còn là thành viên giữ vai trò quan trọng trong chi hội học sinh của trường. Anh luôn là trung tâm của các cuộc vui, luôn mang lại tiếng cười cho mọi người. Vậy mà giờ đây, anh như kẻ mất hồn, chỉ lo nghĩ đến hỏa hoạn trong khi thực tế chuyện đó lại không hề xảy ra, anh cũng chẳng thể tự do đi ra ngoài theo ý muốn.

Yoshio tăng lên những ba cân. Anh thôi không nấu nướng nữa mà chuyển sang ăn hàng hoặc trông cây vào nhân viên giao pizza.

Tivi anh cũng xem qua màn hình tinh thể lỏng di động.

Lúc sạc điện thoại, anh sẽ ngồi canh cho tới khi nào điện thoại báo đã sạc đầy.

Một ngày nọ, bà chủ nhà sống ở tầng trên cùng có nhờ anh thay giúp bà cụ bóng đèn ở ngoài hành lang tầng bốn, nơi Yoshio đang sống. Chồng bà cụ đã sang thế giới bên kia, một mình bà sống ở chốn phần hoa đô hội này, thay bóng đèn với bà là một việc vô cùng nan giải.

Yoshio vui vẻ nhận lời vì dù sao đây cũng chỉ là công việc hết sức cón con đối với anh.

“Phiền cậu quá.” Bà cụ lịch sự cúi đầu rồi đi lên tầng trên. Làm việc tốt giúp đỡ người khác, Yoshio cũng cảm thấy nhẹ nhõm, dễ chịu.

Chỉ có điều đến tối, khi tình cờ nhìn lên bóng điện phòng mình, Yoshio lại thấy bồn chồn không yên.

Tòa chung cư này đã cũ rồi. Mỗi khi có khách mới đến thuê, có lẽ lại phải sửa sang phòng ốc cho nên khả năng cao những khu vực sử dụng chung sẽ không được chăm chút, bảo trì đều đặn. Đương nhiên đường dây điện chắc vẫn y nguyên kể từ khi tòa chung cư được xây xong.

Không thể có chuyện đó được! Yoshio vội vàng gạt phăng suy nghĩ của mình đi. Phần hành lang của chung cư có phải nhà mình đâu? Chẳng

liên quan gì đến mình hết.

Giương mặt hiền từ với nụ cười phúc hậu của bà cụ lại hiện lên trong đầu Yoshio. Anh gõ “bộp bộp” mấy cái lên trán.

Rò rỉ điện.

“Ôi!” Yoshio kêu lên thảng thốt. Mặt anh đầm đìa mồ hôi.

Cháy nổ.

Mặt Yoshio nóng bừng nhưng sống lưng anh lại lạnh toát.

Hành lang được làm bằng bê tông nên chắc chắn rất khó cháy. Anh cố gắng thuyết phục chính mình.

Hử? Khoan đã. Phía trước căn hộ Yoshio đã thay bóng đèn, anh nhớ họ luôn vứt rất nhiều thùng các-tông ra bên ngoài. Chính xác là thùng đựng mấy chai nước suối. Dẫn lửa được chỉ có thứ đó thôi.

Yoshio đi ra hành lang và ấn chuông. “Vâng, tôi ra ngay đây”, giọng nói của phụ nữ. Đó là một cô gái trẻ với mái tóc nhuộm vàng.

“Xin lỗi, tôi là người sống ở căn hộ đằng kia. Cô có thể đừng vứt thùng các-tông này ở hành lang được không?”

“Anh nói sao cơ?” Cô gái nhìn Yoshio bằng ánh mắt dè chừng.

“Tôi muốn cô để nó ở trong nhà giúp.”

Mặt Yoshio rất nghiêm túc. Cô gái trợn mắt nhìn vì thấy Yoshio có ý kiến này nọ.

“Cái này là thùng đựng đồ uống chức năng người ta giao đến. Lúc tôi không có nhà, họ để đó, chai rỗng họ đến lấy đi chứ biết làm sao được.”

“Để đồ ở hành lang, tôi nghĩ hình như là vi phạm luật phòng cháy chữa cháy đấy.”

“Phiền gì đến ông nào?” Cô gái mặt đỏ gay. “Cái hộp bé tí, chủ nhà còn chưa bảo gì đây đâu đấy nhá.”

“À, không. Là tôi nói trong trường hợp có lửa, cái này sẽ cháy đó.”

“Hả? Ông có bị điên không? Làm sao ở đây lại xảy ra hỏa hoạn được?”

“Thì cái bóng đèn ở đằng kia kìa.” Yoshio chỉ tay lên bóng đèn trên trần. “Nếu rò rỉ điện sẽ xảy ra cháy nổ như chơi.”

“Tôi gọi cảnh sát đấy nhé.” Giọng nói choe chõe của cô gái như muốn xé rách tai Yoshio. Cô ta đóng cửa cái “rầm”.

Yoshio chống tay, thở dài. Làm thế nào bây giờ? Anh quay về nhà, đi mua hộp cơm ở cửa hàng tiện lợi cho qua bữa tối. Yoshio ngả lưng trên giường, định đọc một cuốn sách phục vụ cho công việc nhưng đầu óc anh vẫn đang mãi bận tâm đến cái hành lang.

Anh đi qua đi lại chỗ cửa ra vào, nhìn qua mắt thần trên cửa ra bên ngoài.

Tại thời điểm này, có vẻ không có dấu hiệu điện bị rò rỉ. Nhưng trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Đèn lại do mình lắp. Tự nhiên Yoshio thấy mình hơi tí liên quan.

Yoshio chuyển chiếc ghế ra cạnh cửa, đặt quyển danh bạ điện thoại lên cho cao rồi quyết định sẽ ngồi đó canh hành lang. Thỉnh thoảng anh liếc xuống đọc sách.

Mất tự do quá thể! Nhưng nếu không làm vậy, chỉ một giây thôi, Yoshio cũng cảm thấy bứt rứt không yên.

Yoshio thành ra theo dõi luôn những người đang sống trong chung cư này. Chẳng hạn có một cặp đôi đồng tính anh không quen, ở cách anh hai nhà vừa mới thăm thiết với nhau trên hành lang.

Anh phát hờn với những người có thể sống vô lo, vô nghĩ như thế. Chỉ mấy tháng trước, anh cũng giống như họ vậy mà... Rốt cuộc cơ thể anh có chỗ nào không ổn vậy?

Đêm khuya, Yoshio trằm chằm kín mít. Mặc dù buồn ngủ nhưng anh

phải dụi mắt rất nhiều lần và ngồi theo dõi hành lang đến tận sáng.

Trước sáu giờ sáng, bà chủ nhà vẫn thường dậy sớm. Bà đi hết một vòng các tầng để tắt điện.

Nhờ vậy, cuối cùng Yoshio cũng được đi ngủ.

Sự mệt mỏi đè nặng lên lưng anh. Anh nghĩ có khi hôm tới phải nhờ Irabu tiêm cho một mũi vitamin mới được.

“Thế tôi tiêm cho anh hai mũi nhé?” Hai mắt Irabu sáng như đèn pha. Vậy là Yoshio được tiêm cho hai mũi cực đại, đặc biệt, một vào cánh tay, một vào mông. “Một mũi tôi miễn phí cho anh đấy.” Giọng điệu ông ta tung tung.

Yoshio kể cho Irabu nghe chuyện tối hôm qua. Anh than thở, sợ rằng đêm nay mà xảy ra chuyện tương tự sẽ quá giới hạn chịu đựng của Yoshio mất.

“Nhưng nếu đã lo xảy ra hỏa hoạn như thế, anh cũng phải lo cả chuyện phóng hỏa nữa.” Irabu ngồi trên ghế, lần này dáng ngồi như của phụ nữ.

“Ý bác sĩ là sao ạ?”

“Nguyên nhân lớn nhất bây giờ không phải là quên không dụi lửa mẩu thuốc lá hay rò rỉ điện nữa, mà là phóng hỏa. Thế từ giờ anh Iwamura sẽ phải canh cả đêm xung quanh chung cư đấy?”

“Không, nếu là chuyện phóng hỏa tôi nghĩ tôi sẽ không bận tâm đâu.”

“Tại sao vậy?”

“Vì trách nhiệm của tôi trong chuyện này là ‘zero’.”

“Hừm.” Irabu bĩu môi, gãi cổ sột soạt. “Tức là cứ việc nào hơi dính chút trách nhiệm, anh Iwamura mới bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế thôi.”

Nếu có liên quan, anh sẽ hết đời.”

Nghe Irabu nói vậy, Yoshio cảm thấy anh như dần hiểu ra căn nguyên của căn bệnh này. Nếu thấy người khác thay bóng đèn ở hành lang, có thể anh sẽ chẳng phải lo lắng gì nữa. Vì tự anh nhúng tay vào nên mới thành ra vấn đề.

“Tôi vừa nghĩ ra ý này hay lắm.” Irabu vỗ đánh “bụp” vào đầu gối. “Anh chỉ cần trở thành quản lý chung cư là được.”

“Hả?”

“Tôi cá rằng anh sẽ trở thành một người quản lý tài ba vì anh lo xảy ra hỏa hoạn đến thế cơ mà.”

“Tôi không thích.” Yoshio nhăn mặt. “Rồi tôi lại phải đi lo đến cả chuyện người thuê nhà đã dụi mẩu thuốc lá chưa ấy hả?”

Quan trọng nhất là tiền đồ tương lai đang vẫy gọi, Yoshio khao khát trở thành một phóng viên điều tra danh tiếng.

Anh phải bằng mọi giá, dốc hết sức mình để đạt được mong muốn đó.

“Thế này thì ta chuẩn bị bước vào giai đoạn điều trị chính thức thôi chứ nhỉ?” Irabu nói. Ông ta đứng dậy khỏi ghế sofa, vịn hông sang bên trái, bên phải. “Đây là một liệu pháp trị liệu hành vi thôi.”

Yoshio ngẩng lên nhìn Irabu. Trị liệu ư? Anh cảm thấy như có tia nắng mặt trời rọi chiếu vào tim. Vậy là có cách chữa ư?

“Anh đi theo tôi nhé.” Irabu nói rồi ra khỏi phòng khám. Yoshio đi ngay theo sau. Ra đến gần cửa anh bắt gặp cô y tá. Cô ta tỏ thái độ phớt lờ và quay ngoắt đi.

Bọn họ rời khỏi bệnh viện và đi bộ trên đường. Đi đâu đây nhỉ? Yoshio vừa tò mò vừa tiếp tục đi theo Irabu. Irabu ngêu ngao hát. Nhìn từ đằng sau, trông ông ta giống hệt nhân viên mặc đồ thú bông. Yoshio

còn dán mắt vào lưng Irabu tìm xem có phéc-mơ-tuya hay không.

Họ băng qua đường tàu đến một khu nhà cao tầng được rào tường cao chót vót. Phía bên kia bức tường là hàng cây anh đào được trồng nối tiếp nhau. Yoshio ngửi thấy mùi ngai ngái của lá cây. Sắp sửa đến độ những cây hoa anh đào đơm nụ.

Yoshio ngược nhìn tòa nhà trước mặt. Y tá đi qua đi lại ở hành lang, chỉ nhìn thôi Yoshio đã đoán được đây là bệnh viện.

“Phía bên kia bức tường có một cái sân, đó là nơi bác sĩ và nhân viên tới để nghỉ ngơi.”

Irabu ngoác miệng cười trong khi Yoshio vẫn chưa hiểu chuyện gì.

“Chỗ vệ đường đằng kia rải đầy sỏi và đá. Anh hãy nhặt đại lấy một viên đá thật to vào.”

Irabu cúi xuống và chọn một viên. “Lẽ nào...” Yoshio thầm suy đoán nhưng anh vẫn bắt chước theo Irabu.

“Ném đi nào.” Irabu nói.

“Đội đã bác sĩ.” Yoshio tròn mắt. “Nhỡ chẳng may ném trúng ai thì sao?”

“Khả năng cao không trúng đâu.”

“Sao có chuyện đó được.”

“Trên trái đất này, chỗ không người rộng hơn chỗ có người nhiều đấy. Thế nên anh cố nhắm trúng rồi ném thì nhiều khả năng vẫn không trúng đâu.”

“Lý thuyết ở đâu ra vậy? Đây là giữa thủ đô Tokyo đấy, bác sĩ. Quan trọng nhất bên kia bức tường này là nơi nghỉ giải lao của những người tới bệnh viện mà?”

“Anh bị lo lắng thái quá rồi, anh Iwamura. Chính vì thế anh mới bận tâm đến cả chuyện rò rỉ điện.”

“Không, tôi nghĩ cái này đâu có giống thế.”

“Cùng một loại hết.” Irabu nhe hàm răng trắng bóc. “Tôi ném đây.” Irabu không một chút do dự, thẳng tay ném hòn đá đi.

Hòn đá to như quả bóng bàn lao đi, vẽ lên trời xanh một đường parabol thật đẹp rồi biến mất sau bức tường rào. Yoshio nghe thấy tiếng hòn đá lăn “lộc cộc” trên mặt đất, không thấy tiếng ai đáp trả.

“Thấy chưa?” Irabu toét miệng cười. “Nhưng thế này thì chán chết. Hồi trước còn có tiếng đáp lại ‘thằng điên’ nữa cơ.”

“Bác sĩ, tôi cũng phải ném ư?” Yoshio sợ sệt hỏi.

“Đây là điều trị mà.”

“Có thật không ạ?”

Yoshio cầm hòn đá trong lòng đầy sợ hãi. Cứ ở cạnh Irabu là thỉnh thoảng Yoshio lại cảm thấy mình như một con rối bị giật dây.

Yoshio nhắm vào cây anh đào rồi ném khế.

“Không được, không được.” Irabu lắc đầu quây quây. “Anh phải nhào người ra mà ném. Ném với cảm xúc bực tức muốn hét lên ‘má nó’ ấy. Đằng nào đây cũng là cái bệnh viện bất nhân thất đức mà.”

“Bác sĩ, chẳng phải câu chuyện đang đi chệch hướng ư?”

“Chệch gì mà chệch.” Irabu một mình cười ha hả.

Yoshio lại nhặt lấy một hòn đá khác, anh nuốt nước bọt đánh “ợ”. Trong đầu anh tưởng tượng ra cảnh mình ném trúng hòn đá vào trán của một nữ bác sĩ xinh đẹp. Anh thấy rung cả mình.

“Bác sĩ, tôi nghĩ ta nên dừng lại thôi. Nhỡ trúng vào ai đó thì chết.”

“Không được nghĩ ‘nếu’ hay ‘nhỡ’ gì ở đây.”

“Là con người mới suy nghĩ chứ.”

“Đồ gan thối đế. Xem tôi đây này.” Irabu lại cầm đá ném. Lần này hòn

đá trúng vào bức tường của tòa nhà.

Yoshio đảo dác nhìn xung quanh. Anh lo không biết có bị ai bắt quả tang hay không. Tim anh đập loạn xạ.

Vậy mà Irabu chẳng những không để ý đến xung quanh, lại chọn lấy một hòn đá khác.

Mình đã bất bình thường rồi mà gã bác sĩ này còn dị hơn.

Yoshio nghĩ. Thế giới có hai kiểu người. Kiểu người khiến người khác lo lắng và kiểu người hay lo lắng. Irabu là kiểu thứ nhất, mình là kiểu thứ hai. Nhờ có sự bù trừ này, thế giới mới duy trì được sự hòa bình.

Cuộc đời sao lắm bất công. Đáng ra phải san sẻ lo lắng cho nhau chứ.

Yoshio hít một hơi thật sâu, nín thở và dồn hết sức vào bụng chuẩn bị tư thế ném.

“Ồ, có động lực hẳn. Vậy tôi cũng sẽ ném cùng. Ném để không ai biết hòn đá của ai, ai ném.”

Hả? Nghĩa là sao cơ? Nhưng có là gì, Yoshio cũng đã cố hết sức bình sinh ném hòn đá lên thật cao. Hai hòn đá biến mất vào bên trong khuôn viên bệnh viện.

Ngay sau đó, có tiếng kính vỡ “loảng xoảng” chưa kể âm thanh còn rất lớn, nghe thôi cũng biết đó là miếng kính rất dày.

Irabu chạy biến đi mất. Thân hình to béo phục phịch chạy huỳnh huých trên đường.

“Bác sĩ, đợi đã.” Yoshio vội vã đuổi theo.

“Vừa rồi là hòn đá do anh Iwamura ném đấy nhé.” Irabu hỗn hển nói, phần thịt dưới cằm lúc lắc.

“Làm gì có chuyện đó. Bằng chứng đâu?” Yoshio muốn dứt hơi. Đã bao lâu rồi anh mới cố hết sức chạy thực mạng như thế này nhỉ?

“Lần tới ta ném chai cháy nhé.”

“Bác sĩ nói cái gì vậy?”

“Để điều trị, điều trị. A ha ha.”

Yoshio không nghĩ ra từ nào thích hợp để diễn tả cảm xúc của anh lúc này.

Nếu tất cả mọi người đều giống Irabu, nhất định những phiền muộn trên trái đất này sẽ tan biến thành mây khói hết.

Chết tiệt. Irabu, đừng hòng tôi để yên cho ông ung dung như thế.

Quay trở lại vấn đề, không biết hành vi vừa rồi có bị ai bắt quả tang không nhỉ? Yoshio thấy trong ngực rấm rứt đau.

Sao mình xui thế không biết? Yoshio dốc hết sức chạy thục mạng trên đường.

4.

Hành vi kiểm tra của Yoshio mỗi lúc một mở rộng phạm vi hơn.

Những thứ tay anh chạm vào, đều dẫn dắt đến một mối lo nào đó.

Hôm anh đi ăn thịt nướng cùng với mấy người bạn thân, anh đã tắt bếp và nói: “Ta tắt bếp thôi nhé.” Có khi nào nếu không tắt hẳn bếp đi khí gas sẽ bị rò rỉ ra hay không? Đêm khuya, anh gõ vào cửa cuốn của nhà hàng đòi gọi cho 110.

Đâu chỉ mỗi lửa. Có hôm, trước cửa nhà ga anh đã dựng một chiếc xe đạp bị đổ trên vỉa hè. Không biết chiếc xe đạp ở đó có chắc chắn không? Lỡ nó lại đổ rồi khiến ai đó bị thương thì sao? Trong lúc ngồi trên tàu điện, Yoshio cứ ngẫm nghĩ mãi, rốt cuộc anh lại phải bỏ hết tất cả và quay trở lại nhà ga.

Chính vì vậy, ngay lập tức anh đã từ chối thay hộ lớp xe ô tô khi một cô gái bị nổ lốp xe trên đường bởi vì sợ sau đó anh sẽ phải khổ sở nghĩ xem đinh vít đã được vặn chặt chưa.

Sắc mặt sừng sốt của cô gái như không tin trên đời lại có loại đàn ông như thế. Kết hôn quả là nguy hiểm. Yoshio thấy căm cảnh cho tương lai của chính mình.

Không bàn đến chuyện làm quản lý cho tòa nhà chung cư như Irabu đã gợi ý nữa. Yoshio từng có lần phân vân, hay mình chuyển sang nghề theo dõi xem con tàu khả nghi nào hoạt động trái phép trên biển Hoa Đông nhỉ? Gì chứ theo dõi là nghề của mình rồi.

Khi ý tưởng đó dần mờ đi theo ngày tháng, lại có một sự kiện khác tấn công Yoshio.

Thi sĩ vô gia cư anh lấy tin để viết bài ngày trước đã trêu chọc một vài nữ sinh cấp ba. Hẳn đã cho các cô gái xem tờ tạp chí có viết bài về mình khiến các cô tin tưởng và chẳng đề phòng gì nữa. Sau đó, các cô gái mặc dù không đến báo cảnh sát nhưng có viết thư khiếu nại lên ban biên tập.

“Em đã nói mà anh không nghe. Gã ta lừa đảo đó. Anh Iwamura đúng là, anh bị lừa cho mờ mắt mất rồi.”

Bị Kinoshita chì chiết, Yoshio không còn gì để biện minh, đành ngồi câm nín. Nhưng việc quan trọng, cần làm hơn lúc này là phải giải quyết như thế nào. Phải bắt ngay gã đàn ông đó lại để tránh hậu họa khôn lường.

“Có sao đâu ạ, anh cứ cho qua chuyện này đi.” Kinoshita vẫn rất điềm tĩnh, đáp lại. “Nói là trêu chọc nhưng cũng chỉ là bóp ngực thôi. Đứa con gái cũng đã nói nó kêu ‘á’ lên rồi chạy mất. Chuyện vặt thôi anh. Mà cái con bé bị hại đó, chẳng hiểu được ai mách nước cho, còn nói ‘tại sao các anh không bồi thường cho em’ để đòi tiền nữa chứ. Gửi cho nó một hộp quà to tướng toàn đồ mỹ phẩm dùng thử lấy từ phòng biên tập tạp chí phụ nữ, là nó im re luôn rồi đấy.”

“Nhưng nếu ta dễ dàng bỏ qua như thế vô hình trung sẽ tiếp tay khiến nạn quấy rối thành ra phổ biến mất.”

“Anh lại thế nữa rồi, anh Iwamura cứ hay lo lắng thái quá.”

“Vì ta lỡ đăng bài lên tạp chí rồi, về lý ta phải có trách nhiệm.”

“Ta chẳng có trách nhiệm gì hết. Nếu viết nhiều về gã ta mới cần trách nhiệm. Đăng này chỉ vón vện một trang báo thôi. Giả sử gã ta có giết người đi chẳng nữa cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta đâu.”

Giết người ư? Yoshio vừa nghe được những từ ngữ không mấy dễ

chịu. Bầu không khí u ám dâng lên, ngập trong lòng anh.

Càng những gã đàn ông hay lo nghĩ càng dễ bị khủng hoảng. Anh ta sẽ rút cổ lại vì sợ mọi thứ bung bét ra khi bị ai đó chỉ trích.

Yoshio ôm đầu. Chắc mình không bị truy cứu trách nhiệm đến mức ấy đâu nhỉ?

Anh tâm sự nỗi giằng vò với Irabu, ông ta cười và đáp “Tên vô gia cư đó có ném bom nguyên tử cũng không liên quan đến anh.”

Nghe xong, Yoshio yên tâm được một chút. Những ngày gần đây, việc tới khám ở bệnh viện Irabu mỗi ngày như là nguồn động viên, sự cứu rỗi cho tâm hồn Yoshio. Anh vẫn mất hai tiếng mới có thể ra khỏi nhà, nhưng kỳ lạ thay, một khi đã ra được ngoài rồi, Yoshio cảm thấy rất nhẹ nhõm. Nó gần giống với “trị liệu bằng động vật”? Là cảm giác thư thái khi ta nhìn ngắm những con lạc đà hay trâu trong sở thú.

“Ta hãy tóm gã đàn ông đó, rồi bắt hắn ném chai cháy vào cái bệnh viện kia kìa.”

Chỉ có điều Yoshio không tài nào hiểu nổi Irabu đang nghĩ gì. Ngày hôm nay ông ta cũng bảo sẽ dùng đến “liệu pháp hành vi”.

“Bác sĩ ơi, nếu lại là trò giống lần trước, tôi không thích đâu.”

“Không sao. Lần này mục tiêu của chúng ta là viện trưởng cơ.”

“Hả?”

“Nghe nói hắn ta là người xấu, ăn tiền của mấy công ty dược phẩm lại còn nói xấu bệnh viện của tôi nữa...”

“Bác sĩ, chuyện này dây dưa đến cảnh sát chứ chẳng đùa đâu.”

“Yên tâm, yên tâm. Bị phanh phui, hắn ta sẽ thấy xấu hổ với chính bản thân mình nên không dám gọi cảnh sát đâu.”

Irabu cười nhe hàm răng trắng tinh, ông ta lấy hai tay lắc lắc cái bụng mỡ.

“Tiện thể bác sĩ cho tôi hỏi, ta sẽ làm những gì?” Yoshio dè dặt.

“Tôi đang tính tháo một nửa số ốc vít ở bánh xe Mercedes-Benz của tên viện trưởng.”

“Tôi tuyệt đối không làm đâu.” Yoshio một mực từ chối.

“Nhỡ chẳng may bánh xe rời ra trong lúc lái ô tô thì sao?”

“Thì tai nạn chứ còn gì.” Irabu thản nhiên đáp.

“Nhỡ có người chết thì sao? Bác sĩ nghĩ thế nào nếu những người không liên quan cũng bị dính líu vào?” Yoshio gay gắt cãi lại, phun cả nước bọt ra ngoài.

“Ta cá cược đi. Cá xem bánh xe có rời ra không, có tai nạn không, có người tử vong không?”

“Nhưng để làm gì cơ?” Yoshio bật lại.

“Để luyện cho anh suy nghĩ tích cực.” Irabu hạ giọng, đầy bí hiểm.

“Xạo thì có. Bác sĩ sai tôi làm vậy để loại bỏ cái gai trong mắt chứ gì?”

“A, cuối cùng anh cũng hiểu ra rồi à?” Đột nhiên Irabu nhoẻn miệng cười.

“Lại còn không hiểu à?”

Yoshio ngán ngẩm. Có khi mình phải đọc sách y học để tự điều trị mắt. Irabu đơn thuần chỉ là người để bầu bạn, hàn huyên thôi.

Nhưng lúc này, chuyện về gã đàn ông vô gia cư nọ còn quan trọng hơn. Yoshio không thể để yên cho hắn ta được.

Anh đến Công viên Yoyogi. Yoshio tìm những kẻ vô gia cư khác và hỏi về gã nhà thơ kia thì đều nhận được câu trả lời “gần đây tôi không thấy hắn”. Chắc hắn ta không còn ở Harajuku nữa rồi.

Thế là Yoshio đành phải đi tận đến Shibuya, Shinjuku để tìm hắn ta.

Hình ảnh gã đàn ông biến thái đưa cho những thiếu nữ trẻ bài báo Yoshio đã viết về hắn ta cứ ám ảnh trong đầu anh.

“Anh nói thật đấy chứ?” Kinoshita lạnh lùng hỏi. “Nhưng anh phải hứa nếu có chuyện gì anh sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm đấy nhé.”

Yoshio quyết định trao toàn bộ quyền chọn người để đăng tạp chí cho Kinoshita bởi vì đến cuối cùng anh lại phải điều tra lại về thân phận của người anh đã chọn.

Gã vô gia cư có vẻ có rất nhiều mối quan hệ. Yoshio chỉ cần tìm người quen của hắn ta là kiếm được vô số thông tin. Người ta thấy hắn ta ở Ebisu, rồi ở Nakano. Nhưng hắn ta di chuyển liên tục nên khi Yoshio tìm được đến nơi, hắn ta đã cao chạy xa bay rồi.

Thật điên rồ. Không có ý định tố cáo hắn ta vậy tại sao mình lại mất công tìm cho bằng được cơ chứ? Yoshio thở dài. Nếu có nhìn thấy mặt gã đàn ông đó, chắc anh cũng chỉ nói với hắn ta một câu: “Anh đừng sử dụng bài báo đó vào mục đích xấu xa nữa cho tôi nhờ.” Và như vậy Yoshio có thể an tâm trút bỏ được gánh nặng trên vai.

Tất cả mọi chuyện đều do việc lo lắng về tàn thuốc lá có gây hỏa hoạn không mà ra. Tại sao nó lại khiến sự việc trở nên trầm trọng như thế này? Hồi còn nhỏ Yoshio vốn là người có tinh thần trách nhiệm cao nhưng đồng thời anh cũng là người luôn lo sợ. Khi anh được làm ban cán sự lớp trong chuyến du lịch cuối khóa, do điểm danh, gọi tên các bạn trong lớp nhiều lần, anh bị bạn bè ghét, coi là kẻ nhiều chuyện. Chẳng qua anh sợ thất bại, sợ mình sơ sẩy trong chuyến đi.

Yoshio được mật báo rằng đã phát hiện ra gã đàn ông ở cửa Tây của Công viên Ikebukuro.

Anh vội vàng tìm đến thì thấy gã thi sĩ vô gia cư đã mở một cửa hàng ở một góc nhỏ.

“Này, anh kia.” Yoshio lên tiếng. “Tôi tìm anh bao lâu rồi đấy.”

Gã đàn ông nhìn thấy Yoshio thì mặt tái mét, rúc vào phía sau.

“Anh đừng dùng bài báo tôi viết để làm những việc xấu xa nữa.”

Yoshio chưa kịp nói hết hắn ta đã bỏ chạy. Này, đừng có hiểu lầm tôi. Yoshio thậm gào lên và đuổi theo hắn ta. Hắn ta chạy xoắn hai chân với nhau và lập tức bị vấp ngã.

“Anh đâu phải chạy trốn như thế?” Yoshio nắm lấy cánh tay hắn ta và kéo lên. “Tôi đâu có ý nộ anh cho cảnh sát hay làm chuyện đại loại thế đâu...” Bất ngờ Yoshio bị ăn một cú đấm trời giáng vào cằm. Mặt anh nóng phừng phừng.

Gã đàn ông chạy thục mạng ra khỏi công viên. Yoshio vội vã đuổi theo. Giờ mà tóm được hắn ta, anh sẽ không nhắc nhở hay cảnh cáo gì nữa. Phải nện lại cho hắn ta một cú mới hả.

Yoshio rượt đuổi theo gã đàn ông trên khắp phố Ikebukuro không khác gì phim hình sự dài tập. Hắn ta đâm sầm vào chiếc xe đạp đang đi giao hàng. Cả thùng mì soba bay tung lên trời rồi rơi xuống đầu Yoshio. Anh giận tím tái. Yoshio thề với lòng quyết không để sống gã thi sĩ quèn kia.

Đuổi đến một góc cua bên đường Yoshio lao chồm ra. Mặc dù biết rằng nếu ngã sẽ rất đau nhưng cả cơ thể anh đã tự ý hành động không tuân theo lý trí.

Gã đàn ông ngã lăn xuống đường nhựa. Những gói ni-lông nhỏ rơi ra từ túi áo của hắn ta, nằm lăn lóc trên mặt đất. Trong đó chứa đầy bột trắng.

“Thi sĩ đường phố, thực ra lại là kẻ buôn lậu ma túy.”

“Sự trần tình của phóng viên điều tra, người là nạn nhân của bài báo bị lạm dụng.”

Yoshio mệt mỏi khi phải giải thích cụ thể sự việc nên anh đã phó mặc cho báo chí đưa tin. Thế là không dung anh lại trở thành một người hùng. Anh càng có ý tránh tiếp xúc với báo chí, lại càng được ca ngợi là “người đàn ông khiêm tốn” nên những lời đề nghị được viết bài về anh kéo đến dồn dập. Chứng bệnh “thói quen hóa hành vi kiểm tra” bỗng chốc lại trở thành thứ hữu ích cho xã hội.

“Tuyệt vời quá, anh Iwamura. Anh đã trở thành người nổi tiếng rồi.” Irabu mừng rỡ như thể chính ông ta được nổi tiếng vậy. “Nhân đà này thử tiếp tục liệu pháp hành vi nhé?”

“Thôi bác sĩ ơi.” Yoshio vẫn ngày ngày đến bệnh viện khám bệnh như thường lệ. Không biết anh đã tiêm được bao nhiêu mũi rồi.

“Chỉ ít anh cũng đã suy nghĩ tích cực hơn rồi đúng không? Nhờ có những người rất cẩn thận như anh, xã hội mới được an toàn thế này đây.”

“Thật bất công nếu chỉ mình tôi phải làm nhiệm vụ bảo vệ thay cho những người khác.”

“Thế thì lại phải đi tháo ốc vít xe Mercedes-Benz thôi.” Irabu bĩu môi như trẻ con.

“Việc đó liên quan gì ở đây ạ?”

“Phải tỏ thái độ cho mọi người thấy rõ rằng ‘Ai bảo vệ cứ đi bảo vệ, tôi đây không cần biết’. Hãy để sự lo lắng ấy cho người khác. Chẳng hạn anh đi lên xe buýt và định xuống ở bến tiếp theo. Hầu hết mọi người trên xe đều cùng xuống ở bến đó, có thể là trước khu công nghiệp, hay trước nhà ga. Những lúc như thế, mình tội gì phải ấn chuông thông báo xuống xe, cứ cho người khác ấn đi. Chẳng sao cả. Kiểu gì chẳng có người ấn cho mình. Gì chứ tôi cũng không thích đi quá bến đâu.”

Đúng như những gì Yoshio nghĩ. Từ trước tới giờ, anh luôn là người làm nhiệm vụ ấn chuông.

“Xe Mercedes-Benz của viện trưởng để viện trưởng lo là được, phải không?”

Yoshio vẫn không thể hiểu được sự bắc cầu đó. Irabu là một bác sĩ thông minh hay một kẻ điên rồ đây?

“Có khi tự tôi làm vậy.” Irabu cười vô tư lự.

Yoshio nói chuyện với Irabu tới tận chiều tối mới rời khỏi bệnh viện. Anh cảm thấy đói bụng nên đã rẽ vào một cửa hàng ăn gần đó ăn một suất cơm rồi lững thững đi bộ về phía nhà ga.

Không biết từ khi nào anh đã đi gần tới bệnh viện có bờ tường che chắn. Bỗng anh thấy bóng áo trắng của Irabu ở cuối đường.

Hình như ông ta chuẩn bị ra khỏi bệnh viện. Yoshio thấy trong tay Irabu đang cầm hộp đồ nghề.

Hộp đồ nghề ư? Yoshio định cất tiếng gọi nhưng trong lúc anh còn do dự, Irabu đã chui tọt vào trong xe. Tiếng động cơ ầm ì vang vọng vào không gian xung quanh. Đèn ô tô bật sáng và chiếc xe Porsche lao đi.

Không đùa đấy chứ? Yoshio há hốc mồm ngạc nhiên, anh như bị chôn chân tại chỗ. Ông ta định tháo ốc vít bánh xe thật đấy à? Tội này tày trời chứ chẳng đùa đâu. Nếu để xảy ra tai nạn sẽ bị khép vào tội cố ý gây thương tích cho người khác đấy.

Yoshio không thể khoanh tay đứng nhìn. Vì Irabu anh không thể làm ngơ chuyện này được. Anh đứng quan sát tình hình người ra vào cổng bệnh viện. Đã quá giờ thăm bệnh nhân nên nếu không mặc áo blouse trắng, Yoshio sẽ không thể đường đường chính chính đi vào.

Đúng lúc đó, anh nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz xuất hiện, đi từ bên trong ra. Một người đàn ông trạc tuổi tứ tuần đang ngồi ở vô lăng.

Ồiiii. Đầu gối anh run lập cập. Phải ngăn ông ta lại mới được. Không cần thận chết người như chơi.

Yoshio chạy suốt mãi để đuổi theo. Đến đoạn dừng đèn đỏ anh đã đuổi kịp. Anh gõ “cộc cộc” lên cửa kính. Người đàn ông ngạc nhiên nhìn sang Yoshio.

“Mở cửa ra. Tôi không phải một thằng điên đâu.” Yoshio cố hét thật to.

Người đàn ông không mở cửa. Ông ta sợ hãi nhìn Yoshio. Đúng lúc đó, đèn chuyển sang màu xanh, ông ta cho xe phóng một mạch đi mất.

Chuyện gì vậy? Viện trưởng hiểu lầm mình rồi.

Yoshio tiếp tục chạy. Vì trên phố có rất nhiều đèn giao thông nên chắc chắn ông ta không thể phóng quá tốc độ cho phép được.

Nhưng kể cả có là như thế tại sao mình lại phải đuổi theo ông ta chứ? Irabu từng nói “Hãy để người khác lo lắng”, lẽ nào người khác chính là người đó ư?

Bất kể thế nào, Yoshio vẫn muốn ngăn ông ta lại. Anh cố hết sức hét thật lớn “Ai đó ngăn chiếc xe Mercedes-Benz lại giúp tôi với.”

Không biết có phải do viện trưởng cuống quá chuệch choạc tay lái không, chiếc xe Mercedes-Benz đâm sầm vào cột điện. Hơi nước bốc ra từ bộ tản nhiệt, nắp ca-pô bị tung ra. Người qua đường đổ xô lại xem.

Yoshio cũng đã đuổi kịp. Liếc nhìn vào cốp xe, Yoshio thấy có đến mấy trăm ống tiêm được đựng trong túi ni-lông trong suốt.

Ngài viện trưởng đang sùi cả bọt mép.

“Đích thân viện trưởng đi đổ ống tiêm bất hợp pháp. Dấu chấm hỏi cho đạo đức của bệnh viện.”

“Phóng sự điều tra dài kỳ của phóng viên điều tra Iwamura.”

Thế giới này đầy rẫy những sự kỳ lạ. Dù muốn hay không ta cũng

chẳng thể thay đổi được vai trò của mình.

Có những người khiến người khác phải lo lắng thì sẽ có những người chẳng ai mượn cũng vẫn cứ lo.

“Đương nhiên tôi không đại vạn ốc vít của lớp xe rồi.” Chẳng biết có đúng như thế không nhưng chính miệng Irabu đã nói vậy. “Nhưng tôi đã khóa nước trong toilet đấy để phân không trôi đi được.”

Yoshio hạn hán lời.

“Phóng viên điều tra là thiên chức của anh rồi nhỉ?” Irabu cười lớn và ngồi dựa vào ghế sofa. “Người lạc quan không làm nổi việc đó đâu.”

Ông ta nói thì hay lắm.

Nếu vậy bác sĩ thần kinh cũng là thiên chức của Irabu rồi bởi ông ta có tính cách thiên bẩm là không trầm trọng hóa con người.

“Bác sĩ, tôi đã chuyển đến sống ở nhà trọ có phục vụ cơm ở Hongo đấy.” Yoshio nói.

Yoshio không dễ gì quẳng được nỗi lo về hỏa hoạn nên anh đành chọn hạ sách là sống ở khu nhà trọ. Đàn ông ba mươi tuổi đầu, sống trong nhà trọ kể ra cũng không đến nỗi quá bi đát.

“Thích thế, như sinh viên đại học ấy.” Irabu ghen tị. “Lần tới tôi sẽ đến nhà anh chơi nhé.”

“Đương nhiên rồi, bác sĩ đừng khách sáo.” Yoshio đáp.

Irabu toét miệng cười.

Có người để tâm sự, trò chuyện kể cũng hay. Giờ đây, Yoshio đã bắt đầu cảm thấy yêu thương con người hơn một chút.

CÂU CHUYỆN CỦA KHOA THẦN KINH:
TRONG BỂ BƠI

Chịu trách nhiệm xuất bản
GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP
PHẠM TRẦN LONG

Biên tập: Trịnh Hồng Hạnh
Dựng bìa: Ba Ba
Trình bày: Bún
Sửa bản in: Nguyễn Linh, Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI
SÁCH ĐƯỢC PHÁT HÀNH BỞI
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG AZ VIETNAM
VITALIS

In 2.000 bản, khổ 14,5 cm x 20,5 cm tại Công ty Cổ phần In Viễn Đông.
Địa chỉ: Km 19+400 Giai Phạm, huyện Yên Mỹ, tỉnh Hưng Yên. Số xác
nhận ĐKXB: 3088-2022/CXBIPH/03-222/ThG. Quyết định xuất bản số:
1361/QĐ-ThG cấp ngày 12 tháng 12 năm 2022. In xong và nộp lưu chiểu
năm 2022. Mã ISBN: 978-604-365-658-9.